

Förord

Året är 2026 och läget i världen just nu är fortsatt osäkert. Samtidigt som den förvuxna bäbisen i väst invaderar Iran blir SD det andra största partiet i opinionsundersökningarna inför valet i höst. Allt känns osäkert och skrämmande.

Efter att ha flyttat till Stockholm för att börja på Fryshuset gymnasium har jag samtidigt plockat upp en pokémontränare och hennes Piplup på vägen. Under hela hösten 2025 skrev jag första delen av Vid Din Sida, en berättelse om en koordinators resa i Suealis, en region som inte är helt olik vårän...

Min fascination för pokémon och Dawn började för väldigt länge sen. När jag var liten tittade jag på pokémon-serien på Netflix. Min generation jag växte upp med var generation 7 och XY-arken. Dawn stötte jag först på 2022 om jag minns rätt och det som gjorde att jag fastnade just vid henne var att hon levde i en region som låg på samma breddgrader som landet jag bodde i. Detta ledde till att jag gjorde min första lerfigur av henne och sedan dess har jag fortsatt. Efter att ha spenderat minst två månader efter grundenten med att ifråga sätta hennes dumma design beslöt jag att ge den 10-åriga tjejen byxor och skicka iväg henne på ett äventyr hon sent skulle glömma...

Det här är första delen av hennes och Piplups resa i Suealis. Dem kommer ta sig från Maskrosängen ända till Sjöfors stad, där dem deltar i sin första suealiska pokémontävling. Dem kommer även att få nya resekompanjoner och stöta på kända och okända pokémons.

När detta skrivs håller jag på med att skissa bilder till kapitlen och fortsätter skriva på berättelsen. Detta är ett projekt som är väldigt självbiografiskt och kommer från hjärta. Tack för du tar din tid att läsa det här.

"Tänk att släppa allt och ge sig ut på en resa utan slut!"

NaetwerksHobbe07

2026-05-28

Upplands-bro, Stockholm
Sverige

Prolog

I ett hus, på en gata i den lilla byn Maskrosängen satt en kille och hans Clefairy. Killen var klädd i en grå huvtröja med ett stort Pokéboll-tryck nere i högra hörnet. Just vid den här tidpunkten hade han också på sig ett par gråa mjukisbyxor. Han såg väldigt trött ut.

Pojken hette Dusk och hade sedan en tid tillbaka flyttat in hos sin pappa i den här lilla byn knappt 3 timmar från centrala Rosebay City. Kartongerna med tillhörigheter stod staplade i rummets alla hörn, några tunga, några lätta, några tomma. Även fast det hade nästan gott över en månad hade inte rummet gjorts riktigt i ordning.

En låda i Dusks rum, specifikt den med alla hans pokémon-relaterade tillhörigheter stod precis bredvid hans säng, tom. Alla saker som legat i den var istället slarvigt utlagt i sängen där han satt. För att leva i en värld där pokémon hade en relativt stor betydelse för barn och tonåringar, var lådans innehåll (som nu låg utspritt i rummet) inte så mycket, kanske 10-12 saker. En majoritet av sakerna var olika typer av repels och flyktrep, alltså inte de typiska föremålen som en pokémontränare i hans ålder brukade ha. Men så levde han också i en region där de högre instanserna i samhället inte uppmanade sådana som honom att gå ut och fånga fler.

Hans Clefairy satt bredvid honom på sängen. Just nu befann de båda sig i en diskussion, en diskussion de hade haft många gånger tidigare. Dusk var väldigt upprörd och han tvekade inte för att uttrycka det för Clefairy:

- Jag förstår inte, sa han irriterat. Hur kan man inte låta er ströva fritt på gatorna eller längsmed vägarna?

Han sa det samtidigt som han tittade på Clefairy. Clefairy skakade sorgset på huvudet:

- Som jag har sagt många gånger innan har jag ingen aning. Dem vill väl skydda er människor efter det som hände vid Feebassjön.

- Har dem inte kommit över det där än? frågade Dusk och ilskan fick honom att resa sig från sängen. Det känns som om det där hände för hundra år sedan.

- Ja, men...

- Farsan har parabol, har du SETT den perfekta harmonin som Pokémon och människor lever i till exempel Kanto? De umgås med varandra, de hjälper varandra, även vilda pokémon är en del av samhället. Dem har inte pokémon enbart för att exploatera dem!

När Dusk nämnde ordet "parabol" uppenbarade sig plötsligt ett minne för Clefairy. Hon mindes hur hon och Dusk hade tittat på tv, specifikt när Sinnoh Now sände Grand Festival. Det kändes som en evighet sen.

Hon kom ihåg att i finalen stod det mellan två tjejer från Sinnoh och hur hon och Dusk slog vad om vem som skulle vinna. Clefairy trodde att en tjej som hette Zoey skulle vinna och Dusk trodde att den andra tjejen som hette Dawn skulle vinna.

- Jag skulle nog inte vara en bra koordinator, sa han skämtsamt. Så då är det väl klart att man röstar på den som heter det motsatta! Plus så delar hon efternamn, Hikari, med Sinnohs största koordinator; Johanna Hikari.

- Det finns många som delar efternamn, Dusk. svarade Clefairy nedlåtande. Dessutom om de ändå skulle vara relaterade betyder inte det att hon är lika bra som Johanna.

- Om hon inte hade varit lika bra hade hon inte tagit sig till finalen, kontrade Dusk listigt. Jag känner mig rätt säkert på att jag vinner det här vadet. Du kan få min glass om du vinner.

- Överens!

I slutändan hade inte Dusk rätt. Dawn förlorade och det var istället Zoey som tog hem segern. Clefairy hoppade upp ur soffan av glädje medans Dusk muttrade uppgivet över förlusten.

- Tur att det inte var mer som stod på spel än lite glass, muttrade han dystert.

- Upp med hakan, Dusk! Svarade Clefairy glatt. Det var i alla fall roligt att titta på matchen, eller hur?

- Jo, det har du rätt i, svarade Dusk inte lika dystert som innan medans de totala poängen visades på tv-skärmen. Han pekade på Dawns tävlingsporträtt och tittade på Clefairy.

- Jag hoppas att jag korsar vägar med henne någon gång, sa han. Vi skulle nog ha mycket att prata om.

- Vad skulle ni prata om?

- Jag skulle gärna vilja veta hur det är att leva i sin mammas skugga, förutsatt att Johanna är hennes mamma, det vill säga.

Om man känner någon press från omgivningen eller krav på sig själv. Jag skulle också vilja veta hur bra relation hon har med sina pokémon, för dem där attackerna var verkligen någonting jag inte satt förut...

- ...när det kommer till Pokémon tävlingar, var det det du tänkte säga? Fyllde Clefairy i.

- Ja, det är ingenting om man jämför med Ash Ketchum, han spelar helt klart i en helt annan liga, bokstavligen, suckade Dusk och lutade sig tillbaka i soffan.

Om ens återgick Clefairy till nuet där Dusk fullkomligt höll på att brinna upp av ilska. Hon såg att han var röd i ansiktet och hans pupiler hade minskat i storlek trefaldigt. Han tog upp kudden ur sin säng och tryckte den hårt över huvudet för att kväva sin ilska. Clefairy grimaserade. Hon visste att den där kudden var väldigt hård och visste hur ont det gjorde att få den i huvudet. Dusks taktik tycktes ha funkat för istället för ilska så kunde nu hon se hur hans ögon tårades och han lade ifrån sig kudden och satte sig i sängen igen:

- J-jag kan inte förstå hur elak man kan mot så oskyldiga varelser, fick han fram.
- Men Dusk, snälla! Börja inte gråta... försökte Clefairy men det var redan för sent.

Hennes tränare lade sig på rygg i sängen och under tystnad grät han. Clefairy suckade och hoppade ner från sängen. Hon tyckte såna här situationer var jobbiga eftersom hon inte visste vad hon skulle göra. Det funkade oftast med att bara vänta tills han hade gråtit klart.

Clefairy önskade ibland att Dusk hade haft en annan människa som han hade kunnat ventileras med. Visst, hennes talförmåga fick Clefairy att efterlikna en människa. Men som sagt kunde inte den lilla pokémonen inte hjälpa dennes tränare med allt. Dusk var egentligen inte vad man kallade en pokémontränare, över huvud taget. Han var bara en helt vanlig 10-årig kille som råkade ha en pokémon som ingen visste om att han hade.

Pokémon, specifikt vilda pokémon var något som sågs i den här regionen som skadedjur eller varelser som kunde döda människor om de kände för det. Dock så hade fram tills för ungefär 15 år sedan Suealis regering haft en öppen och tillåtande inställning till vilda pokémon och pokémonträning, precis som de flesta regionerna i östra asien fortfarande hade. Det startades gym och arenor och barn uppmuntrades till att gå ut och lära sig nya erfarenheter. Barn i till exempel Kanto eller Johto fick sin pokémonlicens vid 10 års ålder. Detta hade gällt i Suealis (med godkännande från vårdnadshavare) ända tills katastrofen vid Feebassjön och efter det kunde inga barn under några omständigheter få en pokémonlicens. Eftersom barn inte längre fick träna pokémons stängde gymmen en efter en, tillsammans med dem flesta pokémon centren och pokémon butikerna. Det enda som fanns kvar var pokémontävlingarna, som skilde sig något från tävlingarna i dem andra regionerna.

Efter att Dusk hade fått ut det värsta av sin sorg över orättvisorna i Suealis, satte han sig upp i sängen och tittade på Clefairy som drog en suck av lättnad. Äntligen var den jobbiga biten över, för idag. Deras blickar förflyttades från varandra till de små springorna mellan glaset i fönstret och persiennerna. Där ute slog regnet mot uppfarten till huset samtidigt som en Rattata försökte söka skydd i buskarna för natten. Inte för att det fanns några rovdjur i närheten. Dem ända varelserna den fruktade var människorna som lyckligtvis inte syntes till på gatan.

“Plan nummer 467, Shinnoh regionen har anlänt till Gate 11”

Dawn med Piplup i famnen knuffade sig fram genom den trånga massa med folk som sakta rörde sig genom flygbryggan, på väg till utgången från flygplatsen. Hon märkte att de flesta som hon trängde sig förbi var medelålders män och kvinnor i gråa och mockafärgade företagsuniformer med portföljer i olika storlekar och material. Hon hade förväntat sig mycket folk med tanke på att flygplanet bara gick en gång i månaden, men hon var inte beredd på att vara den enda pokémontränaren ombord. Hon kunde nämligen inte skymta någon som hade en likadan pokeboll-symbol på någon av sina kläder. Piplup kände förutom den stressade atmosfären en väldigt påträngande stark lukt. Det luktede ungefär som en blomma med slips, en blomma som inte vågade lukta sött utan försökte gömma det bakom en formell fasad. Doften var så stark att Piplup nös ett antal gånger. Dawn klappade honom på huvudet och flinade;

- Jag håller med. Jag känner också en stark doft av kostymnisseri här.

Hon följde dem andra resenärerna till en lång kö och efter att ett antal minuter hade passerat i kön kikade hon otåligt ut från den för att se vart den ledde, men det enda hon såg var ett galler med en pil till vänster längre fram. Hon lutade sig ut ännu mer för att se vart pilen pekade, så pass att hon höll på att tappa balansen och Piplup, som hon fortfarande bar i sin famn, gav ifrån sig ett skräckslaget läte när han märkte vad som höll på att hända. Men som tur var återfann hon balansen och ställde sig i kön igen och dem båda pustade ut.

Tiden tickade på och snart befann sig dem båda i mitten någonstans, men något hade hänt. Folk runt omkring Dawn och Piplup stod nu och tisslade och tasslade med varandra. Längre fram hördes allvarliga röster. En kvinna som stod längst fram verkade vara väldigt uppeldad över något. Hon gestikulerade häftigt åt något längre bak i kön och personerna som stod bakom damen såg ut att försöka lugna henne. Två män som stod precis framför Dawn och Piplup hade börjat kasta blickar mot dem när de inte tittade åt deras håll. När de väl gjorde det tittade de båda killarna på varandra och fnissade. Piplup, som Dawn hade placerat på golvet för att vila sina armar, försökte få henne att uppmärksamma dem två herrarna framför dem. Hon hade lutat sig ur kön igen, den här gången för att göra ytterligare ett försök och se vart pilen på gallret pekade.

- Vad är det Piplup? Sa hon när hon hörde pingvinens oroliga kvittrande bredvid henne.

Hon ställde sig återigen i kön och möttes av männens blick. Dem vände sig snabbt om och började återigen fnittra. Dawn tittade på Piplup, som nickade uppgivet åt deras håll.

En kvart passerade och så var det då dags för de båda männen att prata med det lilla båset som alla i kön hade passerat. Dawn bestämde att hon skulle fråga dem vad det som var så roligt. Hon knackade en av männen lätt i ryggen. Han vände sig om och utan att släppa flickan med blicken knackade han den andra på axeln.

Den andra killen hade fullt upp med att leta i sina fickor efter något men när han kände knackningen på axeln ursäktade han sig till personen i båset och vände sig mot sin partner. Vad var det Amir ville nu, tänkte han. Han var mitt uppe i att leta efter sin legitimation. Men när han fick syn på tjejen som var klädd i en vit mössa, svart och rosa klänning, knähöga, rosa stövlar och med en blå pingvinliknande pokemon med arg uppsyn bredvid sig förstod han. Det var den där tjejen han och Amir hade stått och skrattat åt tidigare. Dawn sträckte på sig och öppnade munnen, men hann inte säga ett ord innan killarna hade börjat skrattat igen. Hon gjorde irriterat ett nytt försök.

- Hallå?! Berätta vad det är som är så roligt?!

Hon tog i så mycket att inte bara de båda killarna tystnade utan hela kön. Det var nästan så tyst att man kunde höra lysrörens brummande. Den ena killen samlade sig lite, den där tjejen ville verkligen veta och han skulle då förklara det för henne, riktigt tydligt! Han harklade sig:

- Det där är väl en pokémon, sa han och pekade på Piplup som stod bredvid Dawn. Och du är väl ett barn?

- Svar; ja på båda dina frågor! fråste Dawn åt honom. Båda frågorna var så uppenbara tyckte hon att dem inte ens behövde ställas.

- Du får inte ta in honom i landet.

Kapitel 1

Det oväntade mötet

Dagen därpå försökte solen stiga över Rosbukten stad och dess närliggande orter, men möttes av ett draperi av regn som helt omslöt den. Precis som meteorologerna hade förutspått skulle solen inte få skina över den stolta huvudstaden idag utan regnet skulle fortsätta. Folk fortsatte att sova lyckligt ovetande i sina hus, lägenheter och kollektiv och missade tåg, bussar och pendelbåtar. Chaufförer, kaptener och lokförare kliade sig i huvudet när de såg de tomma busshållplatserna, de tomma kajerna och de tomma perrongerna. När folket sedan vaknade för att kolla att de inte hade försovit sig greps ett flertal hushåll i området kring Rosbukten av panik, förutom de som gott kunde sova vidare. Dem hade minsann tagit ut semestern tidigt i år.

Telefonledningarna började nästan ryka för den enorma belastningen av ursäkter och skam som spred sig genom dem in till arbetsplatserna i huvudstaden. De stressade vuxna fick med all hast vräka på sig sina blöta ytterkläder och sedan skynda med portföljerna och reservoarpennorna i högsta hugg till de olika hållplatserna för kollektivtrafiken, Maskrosängen var inget undantag. Den lilla Zigagoon som hade gömt sig i en buske intill Dusks hus dagen innan väcktes av mullrandet som uppstår när 100 vuxna människor samtidigt rusar över en och samma gata likt en hjord med Taurus, på väg bort mot byns enda busshållplats.

Dusk kisade trött mot skärmen på sin digitala väckarklocka. Klockan var runt 10 och han tog beslutet att det var dags att kliva upp. Den andra halvan av hans kropp sov fortfarande och om den hade bestämt hade den gärna fått fortsätta göra det fram tills åtminstone 12. Det hade nog Clefairy också gjort som vaknade med att det strålade ut smärta från hennes svans. När Dusk hade dragit täcket åt sidan hade hon, som legat ovanpå, åkt rätt ner i golvet och slagit i svansen. Hon tittade missnöjt bort mot Dusk som hade börjat ta på sig sina kläder. Under bråkdelen av en sekund hade han tvekat om vad han skulle ha på sig, men beslöt att det fick bli en långärmad, orange tröja och ett par smutsblåa cargobyxor, importerade från Unova. Han avslutade sin utstyrsel med en gul kortärmad tröja med ett pokébollstryck nere i vänstra hörnet.

Han traskade därefter ut i hallen och Clefairy följde efter. Även fast regndropparna fick tegelpannorna att vibrera skulle Dusk ut och jaga bort eventuella pokémon som hade tagit skydd på gården. Det var på uppmaning av hans pappa som detta skulle utträttas. Som den sanna pokémonvännen han var tyckte Dusk inte om denna uppgift. Det var med en trött blick han tog ned regnanoraken och drog den över huvudet.

Precis när han hade tänkt ta tag i handtaget ringde det på dörrklockan. Dusk som inte hade tänkt avbryta sin rörelse tryckte ner dörrhandtaget och öppnade. När han öppnade dörren fick han en flod av regn över sig. Floden var så kraftig att han av instinkt ville stänga dörren men lät bli. På uppfarten till huset stod vad som såg ut att vara en människa, troligtvis ett barn med tanke på längden, med en siluett av någonting bredvid sig. Dusk kunde inte riktigt se vad det var för någonting, då det täta regnet inte tillät en att se mer än en halv meter framför sig. Personen frågade huttrande om den fick komma in. Dusk öppnade dörren mer och gestikulerade att personen kunde kliva på.

I hallen kunde han se att den som nu stod framför dem lutad mot en av garderoberna var en tjej, minst lika gammal som han själv. Hennes kläder var helt dyngsura. Hennes mössa hade dragits ner långt över ansiktet men man kunde skymta tre stycken gula spännen som det rufsiga blåa håret var uppsatt i. Hon var täckt av smuts från hennes stövlar, längs med benen och armarna, ända upp på den vita mössan. Man kunde också skymta något skrubbsår här och där. Dusks ögon var som två runda klot. Han var inte bara chockad över hur illa tilltufsad hon var utan också det han såg att hon hade på sin mössa. Den pryddes av ett rosa märke. Ett märke som var nästa identiskt med det han hade på sin tröjan.

Han såg också att den där siluetten i själva verket var en liten figur som såg ut som en blå pingvin. Han tänkte efter lite och kom på att det måste vara en Piplup och drog snabbt slutsatsen att han hade en livslevande pokémontränare i sin pappas farstu. Som vi påminner oss var pokémontränare något otroligt sällsynt i Suealis vid den här tiden.

Clefairy började genast gestikulera åt Dusk som fortfarande var klädd i sin anorak att hämta en handduk. Medans han sprang till badrummet ledde den rosa pokémonen de två in i vardagsrummet. De satte sig lagom till att Dusk kom tillbaka och gav en mörkblå frottéhandduk till tjejen som virade den omkring sig. Huttrandet lade sig så småningom och hon tackade för handduken och sa en smula kaxigt att hon och Piplup minsann hade kunnat fortsätta vandra om dem inte hade öppnat. Dusk som inte hade pratat med människor öga mot öga på ett långt tag frågade lite nervöst vad hon hette. Hon såg på honom med en fundersam blick men svarade sen att hon hette Dawn. Clefairy ryckte till när hon hörde namnet. Hette inte hon som Dusk hejade på när de såg Grand Festival också Dawn?

Hon tittade på pokémontränaren som satt hopkurad i soffan med filtten virad kring sig. Blått hår, check! Blåa ögon, check! Vit hy, check! Allt stämde, det måste vara hon! Clefairy fipplade med sin lugg medans hon tänkte på sätt hon kunde kommunicera detta till Dusk utan att behöva öppna munnen, men kom inte på något bättre sätt:

- Dusk! Ser du inte vem det är som sitter i soffan?

Nu var det Dawns tur att se förvånad ut och Dusk tog sig irriterat för pannan. Hur många gånger hade han sagt till Clefairy att inte prata när andra människor var i rummet. Nu var det i för sig inte så ofta Clefairy visades för andra människor. Det brukade gå till så att hon var gömd någonstans när någon kom på besök. Om hon då yttrade någonting av misstag eller av vilje brukade Dusk låtsats som om det var han som gjorde ljuden. Detta hade lät till att han hade påstått för sin pappa innan han reste till Unova att han hade börjat ta buktalarkurser, så varje gång Dusk ringde sin far frågade hans pappa lite sådär skämtsamt;

- Hur går det med buktalarkursen, ska jag köpa en Ernie och Bert. osv, osv

Dawn hade i ren häpenhet satt sig upp i soffan och när Clefairy lade märke till det vände hon sig mot henne, riktade en av sina tassar mot Dawn och sa allvarligt:

- Tjejen, våga inte ens ställa frågan du tänkte ställa. Det berättar jag när jag anser att du är redo!

Dawn blev så paff av vad den rosa pokémonen sagt att hon inte kunde göra något annat än att luta sig tillbaka i soffan igen i blandad fascination och förvåning. Talande pokémon ser man minsann inte varje dag, tänkte hon.

Piplup betraktade hela spektaklet med en stor försiktighet. Han var närsomhelst redo att avfyra en bubbelstråle om saker skulle gå snett. Han och Dawn hade ju trots allt fått traska hela natten genom den största och mest ogästvänliga barr- och lövskogen han någonsin hade stött på. Allt på grund av några dumma människor som luktade herrparfym och ställde frågor som; "Vart är din licens?", "Är det där din?", "Vart har du ditt pokédex?", "Är han vaccinerad enligt bla, bla, bla?", "Är du myndig?" och så vidare. Efter att passkontrollanten hade kopplat in Dawns pokédex i en dator och samtidigt som hon hade bönat och bett om att dem båda skulle få släppas in i regionen men inte fått något godkännande, hade Piplup använt en virvelström som hade dränkt hela passkontrollen i vatten. Dem hade sedan lagt bena på ryggen och efter en hel natts traskande hamnat i det här huset. Personerna på flygplatsen var lika ogästvänliga och kalla som skogen dem hade traskat igenom.

Piplup avbröts i sina tankar när han hörde att Clefairy ställde en fråga till hans tränare:

- Orelevant fråga kanske men har du möjligtvis deltagit i Grand Festival i Sinnoh?

- Jo, svarade Dawn som fortfarande inte riktigt hade hunnit hämta sig från Clefairys tidigare uttalande. Men... apropå vad...?

Den rosa pokémonen hann inte svara. Dawn och Piplup såg förvånade på hur den blonda killen lyfte upp Clefairy och sprang ut ur vardagsrummet. En dörr hördes smälla igen längre in i huset och koordinatören från Sinnoh såg det som ett täcken på att det var dags att lämna. Men när hon försökte resa sig upp kände hon värken från skrubbsåren på sina ben och föll ansträngt tillbaka i soffan. Piplup satte sig intill henne och kramade oroligt hennes arm. Hon tittade på honom och log trött. Sakta men säkert kände dem båda att det blev mer och mer mödosamt att hålla ögonen öppna och snart somnade dem av utmattnings.

När Dawn sedan vaknade tycktes stormen ha ökat i kraft. Det våldsamma smattrandet gav intrycket att regnet försökte bryta sig igenom taket, ner till henne och Piplup. När hon öppnade ögonen såg hon en kopp med något varmt stå framför henne på soffbordet. Hon tittade sig försiktigt omkring men det verkade inte vara någon där. Förutom regnet var huset dödstyst och hon tänkte att pojken och Clefairy kanske rent av hade dragit. Hon tittade på koppen. Det varma innehållet fick koppen att ge ifrån sig vattenånga som sakta slingrade sig ut, upp mot taket. Ångan fick drycken att se dubbelt så god ut, tänkte hon.

Hon satt där en stund och bara betraktade koppen. Men till slut tog hon upp den, blåste försiktigt bort lite ånga och tog sedan en klunk. Det var te. Men inte samma te som de drack hemma i Sinnoh. Det här teet hade en besk smak, en smak som var så tydlig att den hindrade alla andra smaker (om det ens fanns några) att nå tungan. Hon grimaserade besvärat men fortsatte ändå att dricka.

Även fast teet kanske inte var det godaste så brydde hon sig inte. Under drickandet hade hon märkt hur törstig hon var och det dröjde inte länge innan koppen tömts på sitt innehåll. Dawn ställde försiktigt tillbaka koppen på soffbordet och kände värmen från teet sprida sig ut i kroppen. Hon lät sin blick vandra över det lilla vardagsrummet. Värken från skrubbsårn kändes fortfarande men inte lika mycket. Hennes blick landade till slut på hennes skadade, bara ben. En insikt nådde henne och en mild ilska uppstod:

- Varför tog jag inte på mig ett par byxor? muttrade hon surt till sig själv, tog av sig sina rosa stövlar och tittade på sina blöta, svarta strumpor som gick ända upp till knäna. I och för sig visste jag inte att vi skulle gå igenom en skog i skyfall.

Hon suckade tungt, lutade sig tillbaka i soffan och slöt ögonen. Hennes mamma hade någon gång sagt att sömn var det bästa botemedlet när man kände sig nere. Förutom vänner förstås. Utan att öppna ögonen tog hon upp Piplup som låg bredvid henne och lade honom på sin mage. Efter lite tag föll hon återigen ner i den djupa, behagliga sömnen.

En timme senare slutade regnet falla över Maskrosängen och solen tittade fram tillsammans med alla pokémoners som hade tagit skydd från regnet och människorna hela dagen. Solen hann bara se den lilla byn i en halvtimme innan det var dags för den att gå ner. Himlen skiftade färg från grå, till blå och sedan till en massa olika färger när solen nuddade horisontlinjen. Pokémonerna sprang glatt ut på dem nyduschade, gröna fälten Maskrosängen omslöt av, hälsade på varandra och betraktade sedan den magiska solnedgången. Zigagoon hade också tagit sig ut från sin buske och när han såg solen försvinna funderade han hur länge dem skulle behöva fortsätta göra såhär? Gömma sig under dagen för människorna, alltså. Hur många gånger var dem tvungna att be till hans gudomliga herre innan skaparen gjorde någon förändring? Åh ja, tänkte Zigagoon sen. Du kan i alla fall ta vara på dem magiska stunderna du får, som den här!

Dem Pidgeys och Spearows som tidigare den dagen hade suttit hopkurade under träd för att skydda sig från regnet fick nu till slut sträcka på vingarna. Fåglarna blev svarta siluetter när dem rörde sig över himlavalvet med majestätiska, långsamma vingslag.

Man kunde också skymta någonting annat som varken såg ut en pokémon eller ett flygplan. Det såg ut som en luftballong där själva ballongen tog formen av kattpokémonen Meowths huvud plus svans och ena tasserna i samma läge som en kinesisk katt staty. Om man hade använt en kikare hade man också sett tre gestalter i korgen på ballongen, två långa och en som knappt nådde över korgkanten. Dem verkade diskutera livligt om någonting med tanke på dem häftiga rörelserna alla tre siluetter utträttade medans ballongen fortsatte att röra sig sakta över det färgglada, skymningslandskapet.

Kapitel 2

Då var vi igång igen!

”Välkommen till rapport. Vi börjar morgonens sändning med att berätta att en 17-årig flicka har försvunnit vid trakterna kring _____, den lokala polisen har hittills inte delat med sig av vad dem tror kan ha hänt...”

Dawn vaknade med ett ryck. Hon märkte att den tjocka teven som dagen innan hade varit avstängd stod på och en annan sak. En mycket konstigare sak. Hon drog undan den fuktiga handduken som hon hade använt som filt under natten och förundrades över det hon såg.

- Godmorgon, sa Dusk nervöst. Rösten kom så oväntat att det fick den blåhåriga flickan att rycka till. Har du sovit bra?
- Åh Arceus! Vad du skräms, sa Dawn och vände sig mot Dusk, som satt på hennes vänstra sida. Godmorgon! Vad är var

det för magisk bryggd som ni hällde i teet. Mina ben gör inte ont längre!

Hennes blick förflyttades ännu en gång till benen, som nu var lika hela som innan dem hade gått igenom skogen.

- Nej, svarade Dusk och smilade lite osäkert. Det var faktiskt Clefairy som var schysst nog att använda Heal Pulse på dig och din Piplup.

Precis då märkte Dawn något rosa i sin högra ögonvrå och vände sig åt det hållet. Hon möttes av Clefairy som log brett.

- Tack, sa Dawn till dem båda. Ni behövde verkligen inte men jag uppskattar både teet och läkningen.
- Uppskattade du verkligen teet? Frågade Clefairy misstänksamt. Sinnoh har väl mycket bättre te än det vi serverade?

Hon tittade på dem båda i soffan medans hon funderade på ett svar. Hon kunde se den blonda killens oroliga blick. Det var troligtvis hans idé med teet. Det var en fin gest och det var trots allt det som var det viktigaste, inte hur teet smakade. Hon vände sig till Clefairy:

- Jo, om jag ska vara riktigt ärligt så har Sinnoh mycket godare te än det här. Men jag uppskattar gesten, det gör jag. Även fast det smakade fruktansvärt beskt, fortsatte hon och tittade på den blonda killen som kliade sig i huvudet.
- Det kan jag förstå, sa han tyst. Men det var det enda jag hade...

Under samtalet hade Piplup vaknat och kände direkt igen dem bekanta ansiktena från dagen innan. Han tittade upp på sin tränare som sken upp när hon såg att han hade vaknat. Hon lyfte på handduken igen och pekade ivrigt på sina ben. Trögtänkt som han var förstod han först inte vad hon menade men insåg snart vad det handlade om. Avsaknaden av blåmärken och skrubbsår! Någon hade antingen använt en potion eller en helningsattack, tänkte han. Han kände en lätt klappning på sin högra fena och Clefairy uppenbarade sig inom hans synfält. Hon förklarade att det var hon som hade läkt dem båda. Piplup sträckte ut sin fena för att tacka och dem båda tog i hand.

- Så vart ska ni två? Frågade Clefairy Dawn. Ska ni in till Rosbukten? Alla turister ska till Rosebay city, staden i norr!
- Ja, det ska vi faktiskt, svarade den blåhåriga koordinatörn samtidigt som hon klappade Piplup på huvudet. Men sanningen är...att vi vet inte riktigt vart det ligger.
- Jag heter Dusk, sa Dusk och knackade henne på axeln för att hon skulle vända sig om. Dusk Magnus Eriksson, det är en stor ära att ha er, koordinatör Hikari i vår enkla boning.

Dem båda 10-åringarna skakade hand samtidigt som Clefairy skakade på sitt huvud. När Dusk blev alldeles för nervös började han prata som om han tilltalade kungen, vilket var en smula pinsamt.

- Men Clefairy, fortsatte han och vände sig till den rosa pokémonen. Kan inte vi följa koordinatör Hikari och hennes Piplup till Rosbukten stad? Vi vet ju vart huvudstaden ligger, eller hur?
- Ja, om fröken Hikari tillåter, sa Clefairy och log mot fröken ifråga.
- Snälla, sa Dawn generat och höll upp sina händer. Kalla mig bara Dawn, det känns som om jag är någon typ av prinsessa när ni säger mitt efternamn sådär! Men absolut, ni får följa med om ni vill, eller vad tycker du Piplup?

Den blåa pingvinen tittade forskande på Dusk och Clefairy men avgjort snabbt att dem kunde få följa med. Han tittade upp på sin tränare och nickade och Dawn sa att Piplup också ville att dem skulle följa med.

- Då springer jag och packar, svarade Dusk och reste på sig. Vill ni titta på teve eller ska jag stänga av den?
- Du kan lämna den på, sa Clefairy och den blonda killen sprang in i sitt rum.

I väntan på att han skulle bli klar med förberedelserna tog Dawn fram sitt rosa pokédex. Teven intresserade henne inte så mycket just då. Medans Clefairy och Piplup tittade på det sista från Rapports morgonsändning startade hon den lilla datorn, men ingenting hände. Hon rynkade på näsan och försökte igen, och igen... och igen. Men båda skärmarna förblev svarta. Till slut gav hon upp, stängde igen den och lade ner den i sin gula väska. Clefairy hade hört knäppandet som startknappen hade gett ifrån sig och tittade upp:

- Vad gör du för något, fröken Hikari?
- Ja...mitt pokédex verkar inte fungera, började Dawn misstänksamt men bytte snabbt tonfall. Äsch, den är säkert slut på batteri, ingenting att oroa sig över. Har ni möjligtvis något eluttag som jag kan ladda den i.

Efter ett litet tag stack Dusk in huvudet i vardagsrummet:

- Dawn? Bara för att dubbelkolla... Är...Johanna...Hikari? Är...hon...din...
- Min mamma? Yep, det stämmer! Svarade Dawn innan Dusk hade hunnit ställa hela frågan.
- Tack! Då skämde jag inte ut mig, suckade han av lättnad och lämnade rummet igen.
- Vänta, Dusk! Ropade Dawn, reste sig upp och sprang efter. Har du ett par byxor jag kan få låna?

Piplup och Clefairy tittade på varandra och Clefairy frågade honom vad dem två egentligen skulle göra i Rosebay City? När Piplup hörde frågan sträckte han på sig och sa stolt att dem två minsann hade tänkt delta i Rosebay Coordination Cup. Clefairy tittade på honom med en förvirrad blick och sa att han menade Rosbuktens dansjippo. Piplup upprepade irriterat att han menade Rosebay Coordination Cup, inget annat! Clefairy gjorde en uppgiven gest och drog slutsatsen att den säkert gick under ett annat namn utomlands.

Inne på Dusks rum rotade den blonda killen igenom en av sina flyttkartonger och drog fram ett par cargobyxor som var nästan identiska med hans egna:

- Här har du!
- Tack, så mycket! Sa Dawn och drog på sig byxorna. Ja, jag borde ha tänkt på att ta med ett par. Men gjort är gjort
- Ja... sa Dusk och plockade ut tre stora böcker från en låda. Jag förutsätter att du som koordinator på hög nivå har ett pokédex.
- Mhm, nickade koordinatoren i fråga som var på väg ut ur rummet. Den verkar vara urladdad, skönt att ni har eluttag i det här huset. Ännu en gång tack för byxorna!

Hon stängde dörren till rummet och lämnade kvar en förbryllad Dusk. Han beslöt att ändå ta med dem tre böckerna. Han hade nämligen en oro i kroppen att Dawns pokédex inte var urladdad.

När den blåhåriga tjejen återvände till vardagsrummet befann sig Piplup och Clefairy i en hätsk debatt. Piplup pekade frustrerat på teve apparaten och sa irriterat att en teve inte såg ut sådär. En teve för honom var en stor, platt skärm likt en tavla. Clefairy rynkade på nosen och sa att hon hade så länge hon kunde minnas bara sett tjocka tv-apparater. Dawn kände att hon var tvungen att gå emellan och sa att en teve kunde se ut på flera olika sätt. Men när hon lutade sig tillbaka i soffan började hon fundera. En sån där teveapparat hade hon sett på gamla fotografier som Johanna hade visat för henne som säkert var 10-15 år gamla. Hade hon och Piplup rest tillbaka i tiden?

Medans dem andra tittade på teve fortsatte Dusk att packa sin väska. Han var så pass uppspelt över att få följa sin idol till huvudstaden att han inte tänkte logiskt och efter bara några minuter hade han fyllt sportbagen med allt möjligt onödigt. Han grimaserade över den välfyllda väskan och började packa ut allt som han absolut inte behövde ta med sig. När ytterligare fem minuter hade gått hade han en lagom fylld sportbag med det nödvändigaste. Lite hygienartiklar, någon sysselsättning, ett anteckningsblock, två repel, ett flyktrep, en digitalkamera och dem tre böckerna såklart. Han vägde den på sin axel och beslöt att han skulle orka bära den.

Han återvände till dem andra och berättade för dem att han var redo att ge sig av. Dem reste sig upp ur soffan och Dawn tog ut laddsladden till sin pokédex ur väggen och lade dem båda sakerna i sin väska. Clefairy stängde av det som Piplup inte ville erkänna som en teve och sprang efter dem andra, som redan hade hunnit ut i farstun.

Väl ute på gatan tog Dusk täten. Piplup tog ett djupt andetag och blickade ut över fälten. Äntligen var dem igång igen! Ut på nya äventyr i en ny region! Han funderade på hur länge dem skulle fortsätta att resa jorden runt i jakt på rosetter. Hur många fanns det egentligen? Medans Piplup grubblade betraktade hans tränare den lilla byn med beundran.

Maskrosängen eller Dandelion Town var en liten by i rosbuktsområdet som tidigare hade varit ett jordbrukssamhälle, precis som Twinleaf town. Det kanske var därför Dawn på något märkvärdigt sätt kände sig hemma. Rester av det tidigare samhället fanns kvar, såsom åkrarna (som fortfarande plöjdes på det gamla sättet) och kyrkan som låg placerad mitt i smeten, som på en liten ö omgiven av fälten. Där brukade det förut samlas pokémon och människor för att tillbe skaparguden varje söndag. Nu för tiden fungerade den mer som en samlingsplats för invånarna. Det var bredvid kyrkan som byns anslagstavla och busshållplats fanns.

Runt åkrarna var små hus utplacerade varav ett av dem husen tillhörde Dusks pappa, det som låg närmast avfarten till kyrkan. Gänget var tvungna att passera den heliga byggnaden för att komma till landsvägen som skulle ta dem till Rosbukten. Nu med prunkande fält på båda sidorna av vägen, tittade dem båda turisterna från Sinnoh sig nyfiket omkring för att se om dem kunde se någon Rattata eller Weedle. Men inte en enda pokémon syntes till bland dem fortfarande blöta vetestråna och dem utbytte en besviken blick med varandra. När dem sedan tittade upp insåg Dawn och Piplup att dem andra två hade hunnit ända fram till anslagstavlan på andra sidan fältet och dem rusade ikapp.

Prästen till kyrkan stod och klippte gräset i kyrkogården, med en nagelsax. Dusk drog på munnen. Allt skulle vara precis som skaparguden ville ha det, till och med den exakta längden på grässtråna. Mitt i sitt gräsklippande tittade han upp och hans ansikte sprack upp i ett leende.

- Var hälsad mina barn, sa Prästen och bugade sig för Dusk och Clefairy.
- Goddag, sa Dusk. Säg mig, vet du om det går några bussar såhär mitt på dagen.
- Unge Eriksson, jag tror dessvärre inte det, svarade prästen långsamt och respektfullt. Men eftersom tidstabeller icke är det som kyrkans lära fokuserar på kan jag med stor sannolikhet ha fel.

Han bugade sig igen precis när Dawn och Piplup kom springande. Koordinatoren tog sig för knäna av andfåddhet, den där korta sträckan hade verkligen satt hennes dåliga kondition på prov. Hon tittade trött upp på Dusk.

- Åh Arceus, ni går minsann snabbt! Sa hon imponerat. Jag tror jag också måste träna, inte bara Piplup!
- Missbruka inte herrens namn, hördes en röst säga och hon lyfte blicken.

Prästen med nagelsaxen hade nu fått syn på koordinatoren från Sinnoh och hennes blåa fågel. Han iaktog dem med en viss försiktighet och beundran. Efter att han gjort det i två minuter under tystnad fick Dawn fram, lite irriterat:

- Jag ber så mycket om ursäkt, men jag får väl säga vad JAG vill, eller?
- Självklart, unge Hikari. Men jag anser att ni borde hysa en enorm respekt för våran skapar när ni nu har träffat en av hans avatarer. Det är bara det.

Paff var en underdrift. Dawn kunde inte få fram ett enda ord. Hon stod bara och gapade åt vad guds tjänare hade sagt till henne. Dusk märkte det och tog tag i hennes arm och började dra henne bort från kyrkan. Piplup, som inte hade fattat vad hans tränare var förvånad över såg Clefairys tecken att dem skulle fortsätta gå. Samtidigt som han släpade iväg sin idol vände Dusk sig mot prästen:

- Vi måste tyvärr vidare, men det var trevligt att träffas!
- Jag hyser samma åsikt, svarade prästen och bugade sig respektfullt för sista gången. Unge Eriksson kan gärna berätta för unge Hikari att hon och hennes blåa pingvin kommer att utföra många vackra förändringar i detta land. Suealis kyrka står med öppna armar för att välkomna er båda.

När gänget hade passerat kyrkan, busshållplatsen och anslagstavlan fortsatte dem att gå på vägen som ledde ut på andra sidan av ön och befann snart omgivna av vetefält igen. Dawn tänkte så att det knakade (någoting som hon var väldigt bra på). Hur i hela friden visste prästen vad hon hette? Vad menade han med att hon och Piplup kommer att utföra ”många vackra förändringar”? Hennes tankar skingrades när hon fick syn på något bland vetet, på ena sidan av vägen. Hon var påväg att skrika av upphetsning men hindrade sig.

- Dusk, kan du släppa mig? frågade hon med en sådan beslutsamhet att den blonda killen släppte henne direkt.

Piplup gjorde sig beredd medans Dawn rotade febrilt i sin väska efter sitt pokédex. Precis när hon fick upp den rosa datorn hoppade pokémonen ifråga ut på asfalten. Det såg ut som en avlång mus, med bruna ränder över sin kropp och med ett ansikte som fick den blåhåriga tjejen att bita sig i läppen för att inte skrika igen.

- Aww, så gullig! Sa hon sammanbitet och öppnade sitt pokédex. Men vad är det för något.

Hon tryckte på startknappen men precis som hemma hos Dusk hände det ingenting. Hon försökte igen, men inget hände. Dawn fick en bekymmersrynka i pannan, stängde den rosa datorn som tydligen var ur funktion och lade tillbaka den i sin väska. Hon kunde inte slösa tid på det här nu, tänkte hon beslutsamt. Den där lilla krabaten kunde ju få för sig att fly. Piplup var redo att starta striden och så var hon.

- Vill ni se hur två proffs fångar en pokémon, sa hon självsäkert och sneglade på Dusk och Clefairy som hade ställt sig på ett säkert avstånd från den vilda pokémonen när den hoppat ut på landsvägen.
- Ja gärna, ropade Dusk tillbaka medans Clefairy skakade bekymrat på huvudet. Högmod och skryt kommer man inte långt på, tänkte hon.

Den brunstreckade pokémonen märkte att människoflickan och den blåa pingvinen stirrade intensivt på den, något som gjorde den obekvämt. Den hade aldrig träffat människor tidigare, men det enda den hört om dem varelsen var inte positiva saker.

- Okej, Piplup använd Bubbelbeam!

Piplup avfyrade ett led med genomskinliga, blåa bubblor mot sin motståndare. Dusk hade i all iver plockat fram sin digital kamera och börjat filma det hela. Pokémonen såg dem sfäriska objekten komma flygandes mot den och gjorde sig redo för en motattack, men hann inte.

Bubblorna träffade en efter en och den avlånga musen föll till marken medvetslös. Dawn tjoade av glädje medans Piplup stolt sträckte på sig. Dem där tävlingarna hade minsann gjort sitt, tänkte han. Det fanns ingenting som stod i vägen för honom! Hans tränare vände sig ivrigt mot sina nya vänner:

- När man har slagit ut en pokémon, är det dags att fånga den.

Ordet "fånga" hade fått den vilda pokémonen att kvickna till. Ordet hade liksom "människa" inte heller en bra konnotation kring hans kamrater som levde runt Maskrosängen. Den lilla musen såg först suddigt framför sig men fick snart syn på något som gjorde den helt klarvaken. Människoflickan höll ett klotformat föremål i sin högra hand, liten som en klementin och till hälften färgat rött och till hälften färgat vitt.

I ett högt skrik flög den avlånga musen upp och rusade in bland vetestråna igen och Dusk sänkte kameran besviket. Ingen fångst idag inte.

- Vad blev den så rädd för? frågade Dawn och kliade sig på sin vita mössa. Var vi så skräckinjagande?
- Jag tror jag vet...började Clefairy men avbröts av Dusk.
- Eftersom ditt pokédex inte verkar fungera tog jag med mig en backup så vi i alla fall kan se vad det var för något.

Han öppnade sig sportbag och plockade fram en av dem böckerna han hade packat ner tidigare. Han la den på asfalten, öppnade den och började bläddra.

- Oroa dig inte om pokédexet, sa Dawn och viftade obrytt med handen. Det löser sig, vad är det där?

Hon ställde sig på huk och tillsammans med Piplup observerade nyfiket boken.

- Ett pokédex, sa Dusk utan att slita blicken från sidorna. Suealis Nationella Pokédex, senaste upplagan.

Ett gapskratt hördes därefter från Dawn och Piplup ville inte vara sämre själv. Dem båda två skrattade ett långt tag medans Dusk letade efter information om den vilda pokémonen dem precis mött. Den blåhåriga koordinatören höll på att storkna av skratt, hon tog sig för magen:

- Ha, ha, ha! Ni är sååå efter här! Ha! Ha! Ha! En BOK till Pokédex?! Vad kommer härnäst?! Häst och vagn?! Ha! Ha!
- Här!

Dusk slog upp ett uppslag och pekade på en av sidorna. Clefairy och Piplup (som nu hade slutat skratta) betraktade sidan medans Dawn fortsatte att skratta:

Foto: Anders Barksjö

nO.47 **Furret**

Vetenskapligt namn: **Ootachi**

Avlångt fickmonster

Specifikationer:

Vikt/Weight: 32,5 kg

Längd/Lenght: 1,4 - 1,8 meter

Upptäckt i/ Discovered in: Johto, sydost asien

Översikt:

Furret är den utvecklade formen av Sentret och har till skillnad från sin tidigare fas en väldigt smal kropp. Detta möjliggör för den att ta sig igenom väldigt trånga utrymmen. En furrets bo är så pass trånga och smala att inga andra fickmonster får plats i dem.

Varelsen i fråga finns på många olika platser i mellansuealis men är vanligast i rosbuktsområdet. På fälten kring Maskrosängen har dessa fickmonster vart kända skadedjur i många hundra år, då dem gärna äter upp odlingarna i området.

Fickmonstret är också kända för sin snabbhet och smidighet. Om den till exempel blir attackerad kan den snabbt undvika attacken genom att gräva en smal tunnel att gömma sig i.

Fickmonstret upptäcktes först i Johto i mitten på förra seklet och bokfördes för första gången i den millenniumutgåvan av Suealis nationella pokédex tillsammans med andra "Johtofickmonster".

*Ljudupptagning av Furret hittar ni på den 2:a CD-skivan, spår 44.
Suealis nationella pokédex, Volym 2 /sid. 25*

- Ha! Ha! Okej, nu måste jag sluta, skrattade Dawn och torkade glädjetårarna. Ska vi fortsätta gå?

- Ja, varför inte? Sa Dusk, slog igen boken och lade tillbaka den i sin sportbag. Vad är det som är så roligt med pokédex som bok?

- Nej... Det är bara det att det känns som att ni i Suealis ligger efter, teknikmässigt alltså.

- Hur menar du? Frågade Clefairy misstänksamt. Bara för att vi inte är lika avancerade som ni betyder inte det att vi ligger efter.

- Absolut inte, medgav Dawn och viftade avvärande med händerna. Jag menar mer att till exempel den tjocka teven ni hade. Det var något som min mamma hade när hon var liten och fysiska pokédex i Sinnoh har vi inte haft sedan regionen hette Hisui.

Gänget fortsatte att gå och kom till slut över på andra sidan. Landsvägen dem hade gått på anslöt sig till en tvåfilig motorväg och en blå vägskylt visade åt vilket håll dem skulle gå för att ta sig till Rosbukten. Den blåhåriga tjejen läste skylten medans Dusk och Clefairy började gå långsmed vägens vänstra kant:

< Björkarby 14

< Rosbukten 30

- Använder ni kilometer? frågade hon dem två som hade tagit täten
- Ja, bekräftade Clefairy utan att vända sig om.

Hon suckade djupt. Om den korta sträckan över fältet hade varit sådär jobbig skulle inte tre mils promenad göra det hela bättre. Men, tänkte hon. Det var lika bra att bita ihop och tänka på något annat. Den blandade skaran av barn och pokémon lämnade den lilla byn bakom sig och satte av mot Suealis största stad. En sak ingen av dem visste var att det här var starten på ett av dem största och mest absurda äventyren dem fyra någonsin hade varit med om.

- Oroa dig inte! tre mil kommer att gå på nolltid!

Kapitel 3

En genuin pokémontränare

Tinkatuff befann sig 50-meter upp i luften. Dem flesta pokémonsen hade blivit rädda och försökt ta sig ner, men inte hon. Så länge hon hade sin hammare kände sig den lilla rosa pokémonen trygg. Där stod hon, utan säkerhetsutrustning och hamrade balkar till ett av Björkarby stads nya höghus. Medans hammaren träffade spiken tänkte Tinkatuff förbittrat att hon minsann skulle vilja ge människorna som gick runt bland dem hårt arbetande pokémonsen några rejäla smällar med hammaren. Men det fick ske när bygget var klart, så att hon slapp bli utkastad från lägenheten som en av hennes arbetskollegor blev.

Medans hon tänkte ut olika sätt att puckla på dem elaka människorna hade hennes spikande blivit långsammare och långsammare, för att sen helt stanna av. Tinkatuff vände sig om och blickade ut över omgivningen. Den enda positiva saken med att vara på en hög höjd var utsikten man hade. Långt, långt borta i horisonten kunde hon se havet skimra i solskenet. Dit skulle hon när allt det här var över, tänkte hon. Ingenjörerna som stod i mitten av bygget och gjorde märkliga gester med sina händer märkte att den lilla rosa pokémonen hade slutat arbeta och balanserade fram till henne.

- Hörru, röt en kraftigt byggd ingenjör. Sluta slacka! Fortsätt arbeta!

Tinkatuff vände sig förvånat om och såg dem arga människorna. Eftersom hon inte hade några planer att slå dem gul och blå än så försökte hon vända sig om på den smala avsatsen för att fortsätta jobba. Avsatsen var rätt så liten, ungefär 3 dm bred men den rosa pokémonen balanserade så försiktigt hon kunde. Plötsligt märkte hon att marken försvann under hennes fötter och hon föll baklänges från hustaket. Precis som hon hade förutspått gjorde människorna ingenting för att fånga henne utan vände sig bara om, återvände till mitten av bygget och fortsatte gestikulera mot himlen.

Piplup spanade ut från toppen av sin tränares vita mössa. Gänget hade nu anlänt till en stad som påminde den blåa pingvinen en del om Jublife City. Gatorna var belagda med stenplattor och lite varstans stod det stora krukor och kärl fyllda med växter och blommor. Runt om dem reste sig lägenhetshus i betong med balkonger som vätte mot gatan. Han såg en man stå och piska trasmattor på en av balkongerna och på en annan såg han två barn som försökte titta ner på fotgängarna som rusade av och ann. Ja, folk verkade oerhört stressade av någon anledning. Piplup tittade på hattarna och kostymerna som passerade dem medans dem gick. Alla vuxna såg likadana ut, männen iförd hatt, kavaj och linnebyxor och dem flesta kvinnorna likaså. Han lade dock märke till att det fanns undantag som bekräftade regeln. Någon kvinna hade en sjal lindad runt sitt huvud medans en man bar något som liknade ett tefat av tyg som huvudbonad. Den blåa pingvinen fortsatte att observera omgivningen i jakt på några pokémons. Han drog bestämt slutsatsen att detta inte kunde vara Rosebay City. För det första tog det oerhört kort tid att gå hit från Maskrosängen. Clefairy hade förklarat för honom att promenaden skulle ta mycket längre tid. För det andra kändes inte det här som Suealis största stad.

Dawn stannade plötsligt mitt i gatan och vände sig förbryllat till Dusk. Clefairy hade självmant hoppat in i hans sportbag:

- Det här kan omöjligtvis vara... började hon och pekade på en av betongklossarna som låg vid sidan av gatan.
- Nej, det här är inte Rosbukten stad. Det här är en ny förort som heter Björkarby Stad.
- Så du menar...att vi har en bit kvar att traska, eller hur?
- Ja .

Koordinatorn från Sinnoh ville skrika, men behärskade sig och gjorde istället en djup inandning för att kyla sin frustration som hade studsat upp inom henne som en fjäder. Hon insåg att det var bara att gilla läget och skruvade på sin optimism- kran och lät den fylla henne och skölja bort frustrationen. Dawn andades ut långsamt och kände hur hon blev lugn och glad.

- Okej! Då får vi se vad den här staden har att erbjuda! Eller hur, Piplup?

Piplup svarade inte då han hade fått syn på en av dem tre skyskrapor som var under konstruktion. Han kunde nätt och jämt se dem Machomps som gick fram och tillbaks med balkarna som sedan hamrades fast av några andra pokémons. Hela arbetet tycktes utföras med en precision som liknade en uppvisning i första akten på en pokémontävling och flöt på likt en vårbäck. Dawn försökte få sin kompis uppmärksamhet men Piplup var som förhäxad av byggarbetet och kunde inte sluta titta.

- Så vad ska du och din Piplup göra i Rosbukten? Frågade Dusk och sneglade nervöst på Dawn som ryckte till av den plötsliga frågan.
- Jo, jag och Piplup ska delta i Rosebay Coordination Cup, sa Dawn med sådan inlevelse att man nästan kunnat höra diverse blåsinstrument som kraftfullt tutade fram en fanfar.

Dusk såg väldigt förvirrad ut och kliade sig frågande på huvudet.

- Vad är det? Frågade han förvirrat.

Dawn suckade och tog sig bekymrat för pannan:

- Åh Arcues! Du vet vem jag är men du vet INTE vad Rosebay Coordination Cup är. Jo, det är massa olika koordinatörer som tävlar i olika deltävlingar och...
- Jaha, du menar Rosbuktens dansjippo! sa Dusk och knäppte med sin högra hand.
- Kallar ni tävlingen det? Inte ett så fint namn på en sån stor tävling.
- Nej, kanske inte. Men det är så folk kallar tävlingen här.
- Ja, ja, jag har ingen rätt att lägga mig i vad ni kallar saker, suckade Dawn och plockade ner Piplup från sin mössa.

Dem gick ett tag under tystnad och kom till slut fram till en öppen yta med bänkar, papperskorgar och växter i krukor placerade vid väggarna till byggnaderna som omgav den. Den öppna ytan smalnade av till ett shoppingstråk till höger och övergick till en stor parkering till vänster, fylld med alla olika sorters kantiga bilar. Byggnaderna som fanns runt den öppna ytan var dem bekanta 5 vånings lägenhetshusen som gänget hade sett tidigare och en skyskrapa som fortfarande var under konstruktion. På bottenplanen av ett av husen låg diverse butiker och affärer. En barberare, en livsmedelsbutik och ett pokémoncenter. Det enda i staden.

Dusk slog sig ner på en av bänkarna och placerade sin sportbag bredvid sig. Hans idol hade däremot inga planer att sätta sig ner. Det skulle krävas dubbelt så mycket beslutsamhet att resa sig upp och fortsätta vandringen, resonerade hon. Medans Dawn blickade ut över parkeringen och affärerna stretchade hon lite och sträckte på sig. Dusk tittade på henne och fick plötsligt en idé:

- Dawn, började han listigt. Jag slår vad om att du och Piplup inte vågar visa mig ett av era uppvisningsnummer!

Dawn flinade självsäkert och tittade på Piplup som också verkade rätt så taggad att visa vad han gick för.

- Ska vi? Frågade hon och Piplup nickade beslutsamt till svar.

Dem båda sprang ut och ställde sig i mitten av den öppna ytan. Dawn böjde sig ner och lät den blåa pingvinen hoppa upp på hennes mössa igen.

- Okej Piplup! Ropade hon så högt att ett halvt dussin förbipasserande kostymer och hattar stannade tvärt. Snurra och använd Bubbel Beam!

Piplup nickade. Han tog ett språng ifrån Dawns mössa, upp i luften och började snurra, snabbare och snabbare. Dem kostymer som hade stannat av den blåhåriga tjejen rop hade ställt sig på rimligt avstånd och betraktade spektaklet och personer som kom från shoppingstråket eller från det hållet gänget hade kommit ifrån stannade också upp. Vuxna som hade tänkt lämna sina bilar som stod på parkeringen satt antingen kvar i dem eller stod nu lutade mot motorhuven till sin Volvo, Opel eller Saab och betraktade med skräckblandad förtjusning vad som skedde. Piplup hade börjat skjuta ut bubblor ur sin näbb som hade startat sin omlopps bana runt honom. Dawn små skuttade och klappade händerna av iver när hon såg den folkskara Piplup hade samlat runt sig. Hennes ögon tindrade av uppmärksamhet.

Precis när Dawn och Piplup hade som roligast hördes ett susande ljud ovanifrån och en rosa massa träffade Piplup rakt i huvudet och slog honom till marken, hårt! Folkmassan backade instinktivt två meter bakåt och drog efter andan och den blåhåriga koordinatören från Sinnoh tog sig för munnen i chock. Hon rusade fram till Piplup och det som hon nu såg var en rosa pokémon med en hammare, för att kolla att dem båda var okej. När den suealiska folkmassan insåg att gatuföreställningen var slut avlägsnade dem sig från platsen. När kostymerna skingrade sig kunde Dusk också se vad som hänt:

- Åh, herre Arceus! Utbrast Dawn. Hur gick det?

Piplup drog ansträngt på munnen och vinkade slappt mot sin tränare för att visa att han var okej. Fast okej kanske var lite att ta i, han hade trots allt fått en del skrubbsår och blåmärken efter smällen mot marken. Han blundade och sträckte ut båda sina fenor i väntan på att hans tränare skulle lyfta upp honom men när ingenting hände öppnade han ögonen igen. Det han såg fick honom att tappa näbben.

Hans tränare hade haft mage att plocka upp den rosa pokémonen istället HONOM. Piplup bubblade av ilska. Kunde hon inte se att han var skadad? Tyckte hon inte synd om honom? Brydde hon sig inte om honom?

Medans den blåa pingvinen började tvivla på om det hade varit rätt val att följa med den där tjejen på äventyr vaknade Tinkatuff i Dawns armar. Den rosa pokémonen tittade förvirrat upp och fick syn på Dawns oroade ansikte som tittade tillbaka. Tinkatuff ryggade tillbaka och försökte ta sig ur människoflickans grepp men hindrade sig när hon kände hur ont det gjorde i hennes höger arm.

Alldeles intill torget stannade Chansey i entrén till pokémoncentret för att pusta ut. Hon och Syster Joy hade jobbat i Suealis i vad som kände som en evighet. Men det var relativt nyligen dem hade förflyttats till just Björkarby. Chansey visste inte riktigt varför men flytten verkade nödvändig eftersom det alltid var så många skadade och slitna pokémon som behövde hjälp. Dock verkade det som om att deras ägare inte brydde sig om dem. Det var oftast personer i varselkläder och bygghjälm som lämnade över ett dussin pokéballar, sa att dem ville att alla pokémon skulle vara läkta inom snarast en halvtimme och sedan lämnade byggnaden. Hon blev riktigt besviken och ledsen när hon tänkte efter. Människor i den här regionen behandlade inte pokémon som jämlika.

Dem hade aldrig sett någon riktigt passionerad tränare som verkligen brydde sig om sina monster. Men Chansey och Syster Joy var tvungna att hitta någon sån som kunde leverera deras paket till ett annat pokémoncenter, specifikt pokémoncentret i Solrosstad. Dem

kunde inte skicka paketet med posten, för alla paket och brev som skickades från eller till Rosbuktens län genomsöktes. Det var en konsekvens efter det som hade hänt vid Feebasssjön. Ingen litade på någon längre. Chansey drog en djup suck och tittade ut genom dem genomskinliga svängdörrarna och ryggade tillbaka.

Hon fick så smått hoppa undan när en blåhårig tjej, iförd vit mössa, svart klänning, blåa byxor och rosa stövlar kom instormandes i pokémoncentret. Hon sprang fram till disken och lade försiktigt ner det hon bar i sin famn på den välputsade metallen. Syster Joy, som höll på att moppa golvet bakom disken, vände sig förvånat om och fick syn på den skadade Tinkatuff och den oroliga tjejen. Joy kunde se symbolen på den där flickans mössa, ett rosa pokébollstryck. Äntligen hade en tränare dykt upp, tänkte hon. Hon ställde undan moppen och hinken och vinkade till sig Chansey.

- Så vad har hänt här? Frågade hon och tittade misstänksamt på den blåhåriga tjejen.

- Jag vet inte, svarade Dawn nervöst. Jag och min Piplup höll på att uppträda här utanför och sen helt plötsligt kom den där flygandes och slog Piplup till marken.

Dawn illustrerade fallet genom att dra med sitt pekfinger vertikalt neråt och sedan vifta med sina händer när själva kollisionen skedde. Joy nickade förstående, lyfte upp den skadade och lade den på baren som Chansey precis hade hämtat.

- Undersök så att inget är brutet och ta pulsen när du ändå håller på.

Chansey nickade och försvann med baren in bakom disken. Dawn tittade förvirrat på Syster Joy som stod kvar och betraktade henne. Skulle hon inte hjälpa Chansey? Varför stod hon och stirrade på henne? Skulle hon få en utskällning? Troligtvis. Hon spände sig, blundade hårt och gjorde sig beredd på den utskällningen hon trodde skulle komma.

- Det var väl i grevens tid att någon som du skulle dyka upp.

Dawn öppnade långsamt sina ögon när utskällningen uteblev.

- Vänta... Vad menar du?

- Det är så att vi på pokémoncentret i Björkarby undrar om du och skulle kunna uträtta ett litet ärende åt oss.

- Aha...sa Dawn nu med en uns av nyfikenhet. Vad är det får något slags ärende och varför vill ni att just jag ska uträtta det här ärendet åt er?

- Vi vill att du ska leverera ett paket...

Joy gjorde en paus och försvann in under disken. Efter ett tag återvände hon med en ljusblå kartong med ett guldfärgat presentsnöre virad runt lådan. Sjuksköterskan ställde ner paketet på disken och Dawn böjde sig nyfiket fram.

- Som sagt vill vi att du ska leverera det här paketet till ett annat pokémoncenter i Suealis, specifikt pokémoncentret i Solrosstad.

- Men varför just jag?

- Vi har väntat väldigt länge på att en genuin pokémontränare skulle komma förbi. Du förstår, i det här paketet finns pokémonrelaterade saker och jag och Chansey litar bara på personer som verkligen bryr sig om sina pokémon. Vi anser att sådana personer är kapabla att ta hand om ett sånt här paket. Vi såg symbolen på din mössa och bara det faktumet att du väntar kvar här i pokémoncentret medans din pokémon behandlas är bara något som en tränare som verkligen bryr sig gör.

Dawn kände på framsidan av sin mössa där det rosa pokébollstrycket satt medans hon funderade på det Syster Joy hade sagt. Det fanns alltså personer som bara lämnade pokémon här och sedan gick. Hur iskall behövde man vara för att göra något så respektlöst mot dem stackars varelsena? Medans hon tänkte vidare på vilka dessa grymma personer kunde vara kom Chansey tillbaka med Tinkatuff. Äggpokémonen gav ifrån sig ett glatt kvittrande och Dawn tog försiktigt upp pokémonen från britsen. Den blåhåriga tjejen gav dem båda en tacksamblick. Hon ställde därefter ner Tinkatuff på marken och tog det blåa paketet under armen.

- Jag tror att jag stämmer in på eran lista över en pokémontränare som bryr sig om sina pokémon. Jag älskar pokémon och lämnar väldigt gärna det där paketet. Bara en sista fråga; Vart ligger Sunlilies? Jag har rest...

Joy signalerade åt Dawn att hon skulle vara tyst och kollade sedan på sitt armbandsur. Klockan visade på kvart i tolv. Illa! Det betydde att det skulle komma massa utslitna och avsvimmade pokémon om en halvtimme.

- Jag hinner inte förklara det, svarade hon kort. Du får lista ut vägen själv. Jag och Chansey måste röja upp här innan rusningstiden klockan 12.

Hon öppnade munnen men innan hon ens visste ordet av var hon och Tinkatuff utkörda ur pokémoncentret. Innan skjutdörrarna stängdes bakom henne hörde hon Syster Joy säga:

- Du hittar säkert! Ha det så bra och lycka till!

Dusk, Clefairy (som hade vågat sig fram ur sportbagen) och Piplup hade under tiden Dawn och Tinkatuff vart inne i pokémoncentret slagit upp en av dem fysiska pokédexen Dusk hade haft med sig för att få reda på mer om den knallrosa pokémonen med hammaren:

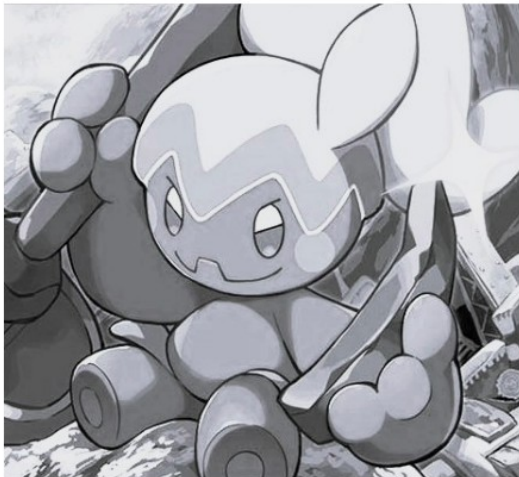

Foto: okänd

Tinkatuff

nO.68

Vetenskapligt namn: **Nakanuchan**

Hammar fickmonster

Specifikationer:

Vikt/Weight: 59,1 kg (inkl hammare)

Längd/Lenght: 0,7 meter

Upptäckt i/ Discovered in: Paldea, södra europa

Översikt:

Det här människoliknande fickmonstret är den utvecklade formen av Tinkatink och besitter en oerhörd styrka. Innan säkerhetsnätet infördes i storstäderna runt om i Suealis kunde man skymta grupper Tinkatuff på gatorna, sökandes efter bitar metall för att förstärka deras hammare med.

Det Tinkatuff älskar mer än allt annat är dess hammare och fickmonstren brukar testa dess styrka genom att slå sina hammare upprepade gånger mot varandra tills någon av dem går sönder. Den Tinkatuff vars hammare gått sönder relegeras då från flocken för att den anses vara för svag.

När miljonprogrammen runt om i Suealis började byggas anlidade man ett gäng Tinkatuff för att öka effektiviteten. Fickmonstrets beslutsamhet och styrka gör att den kan genomföra arbete som motsvarar det av fem Machomp tillsammans inom loppet av en halvtimme.

Fickmonstret upptäcktes först i Paldea i för cirka 50 år sedan och bokfördes för första gången i den sjunde utgåvan av Suealis nationella pokédex tillsammans med andra "Paldeafickmonster".

*Ljudupptagning av Tinkatuff hittar ni på den 2:a CD-skivan, spår 67.
Suealis nationella pokédex, Volym 2/sid. 49*

- Fick du ett paket inne på hälsocentralen? frågade Dusk oförstående.
- Nej, det där är ett pokémoncenter, sa Dawn. Jag fick paketet av syster Joy.
- I alla fall, fortsatte hon och sträckte på sig lite. Jag fick i uppdrag av henne att leverera det här paketet till ett annat pokémoncenter.
- Okej, vart ligger det pokémoncentret?
- I Solrosstad!

Dusk höjde på sitt högra ögonbryn och Clefairy tog sig för pannan. Hon tittade sedan på Dawn som såg ut att vara fylld av stolthet över det uppdrag hon precis fått. Dusk sänkte ögonbrynet och förklarade oroligt eftersom han inte visste hur det skulle tas emot:

- Solrosstad ligger på andra sidan Suealis. Motsatt sida av där Rosbukten ligger! Bara så att du vet det.
- Än sen, sa Dawn och flinade. Jag och Piplup har gått längre sträckor än så, det här kommer bli superduper enkelt. Oroa dig inte!
- Om du tyckte att 1 och en halv mil var jobbig kommer du aldrig orka traska till Solrosstad, sa Clefairy som inte kunde hålla sig.

Dawn blängde surt på Clefairy. Samtidigt så färgades hennes kinder röda av pinsamhet. Hon visste att Clefairy hade rätt egentligen. Hon och Piplup skulle nog inte orka traska genom ett land bara sådär. Piplup hade för små fötter och hon hade inte tränat sin kondition på länge. När Dusk vände sig mot henne försökte hon gömma sitt ansikte i sin röda scarf, men förgäves.

- Nåja, sa Dusk och reste sig från bänken och kastade sin sportbag över axeln. Vi slipper i alla fall gå dem sista två milen in till Rosbukten.

- Vad menar du?
- Det finns en tunnelbanestation här, så jag tänkte att vi tar tunnelbanan in till City!
- Åh herre Arceus! Vad skönt! Suckade Dawn. Ska du eller jag bära paketet?
- Jag går ju runt med ett pokédex i ryggsäcken, så jag tycker du får bära det själv.

Precis när dem båda skulle börja gå mot tunnelbanestationen hördes ett rop och gänget stannade. Tinkatuffs blick smalnade. Hon kände mycket väl igen den där rösten:

- Hallå, ni där! Stanna!

Den orangea hissen vid bygget öppnades och ut stormade en kraftigt byggd man i orange hjälm följd av fyra andra gubbar också utrustade med hjälm. Dem sprang fram och ställde sig mitt emot gänget ute på den öppna ytan.

- Returnera genast det där fickmonstret till oss! Gastade den kraftiga och pekade med hela sin hand på Tinkatuff, som nu hade intagit stridsställning.
- Varför då? Är det här eran pokémon? Frågade Dawn misstänksamt. Hon kände att det var något lurigt med den där mannen.
- Det kan du ge dig på! Den hoppade ut från taket för lite mindre än 20 minuter sen och vi ska nu ge den rejäl omgång för att den försökte fly arbetet sådär!

Tinkatuff knöt sin hammare i sina händer. Inte nog med att den där människan inte försökte rädda henne när hon föll från taket. Nu hade han mage att stå och ljuga dem här små människobarnen rakt upp i ansiktet. Dawn rynkade på näsan och signalerade åt Piplup att ställa sig bredvid Tinkatuff.

- Jag tror ärligt talat att den där pokémonen aldrig skulle hoppa från en skyskrapa oavsett vad gäller. Pokémon är minst lika smarta som oss...
- Ingenting tyder på det! Avbröt en av dem andra männen. Flickan är inte informerad om dem nya rönen.
- Jag bryr mig inte om några rön! Avbröt flickan ifråga, som nu började bli riktigt arg. Vill ni ha en strid, eller!?

Dusk och Clefairy backade långsamt bakåt medans den kraftiga ingenjören flinade elakt. Flickan hade alltså bjudit in honom att göra slarvsylta av henne. Äntligen skulle han få visa att hans erfarenhet som tidigare gymledare över fegymmet i Björkarby faktiskt inte var helt förgäves.

- Gärna för mig! Ropade han och plockade upp en pokéboll ur fickan. I så fall väljer jag dig, Granbull!

Den rosa bulldog-liknande pokémonen materialiserade sig på stenplattorna och Tinkatuff gjorde sig redo att slå till. Men en gest från Dawn fick den att förvånat stiga åt sida. Ville den där människan och den där pingvinen föra strid i hennes ställe? Tinkatuff hade aldrig upplevt att varken en pokémon eller en människa tog hennes parti i något.

- Då börjar vi, deklarerade Dawn och pekade på Granbull. Piplup, använd Peck!

Den blåa pingvinen satte av över stenplattorna på väg mot hundpokémonen. Medans han sprang började hans näbb lysa vitt och Dusk, Clefairy och gubbarna såg med häpnad och förundran på hur Piplups näbb blev längre och längre.

- Undvik och använd sen Fire Fang, gastade den kraftiga.

Granbull steg lugnt åt sidan och lät Piplup springa förbi. Pingvinen vände sig om, lagom till att se hunden komma flygandes mot honom med sin mun fylld av eld. Granbull grepade den lilla pingvinens huvud med sin mun och spottade sedan ut honom så att han studsade längsmed stenplattorna. Dawn tog sig skräckslaget för huvudet, men skiftade snabbt till pepp:

- Kom igen Piplup! Du klarar det! Försök att använda attacken du visade tidigare. Kom igen!

Piplup vinglade fram och tillbaka över stenplattorna och verkade inte höra vad hans tränare sa. Ingenjören flinade:

- Jag är rädd för att Fire Fang har gjort sin verkan! Fort, Grandbull! Använd Tackle!

Likt en unovansk fotbollsspelare satte nu Grandbull av mot den försvarslösa Piplup. Dawn fortsatte att ropa på att Piplup skulle undvika medans Dusk och Clefairy höll för ögonen. När den bulldogs-liknande pokémonen var 3 cm ifrån att slå till kvicknade Piplup tillslut till och undvek attacken med en hårmsmån genom att hoppa upp i luften.

Precis som innan började Piplup snurra, snabbare och snabbare. Männen i hjälmarna och Tinkatuff såg på när den lilla pingvin-pokémonen skapade en ring av bubblor runt sig. Den tidigare gymledaren grimaserade:

- Det där kommer inte att hjälpa alls! Hoppa och använd Fire Fang igen!

Dawn flinade självsäkert och satte händerna i sidan.

- Jag skulle inte göra det om jag var du! Har du någon gång hört talas som en Counter-Shield?

Precis som den 10-åriga koordinatoren från Sinnoh hade förutspått träffades bulldogen rakt i huvudet av dem snabbt, cirkulerande bubblorna som exploderade i små vattendroppar som regnade ner över dem. Bubblorna fungerade som en sköld runt Piplup och alla

inkommande attacker och anfall träffade dem istället för honom. Grandbull föll till marken medvetslös och Piplup kunde pusta ut när han insåg att oändligt antal av timmars hade gett resultat.

Den väldiga ingenjören tittade under lugg på flickan och pingvinen som precis hade besegrat honom och hans pokémon. Han var väldigt arg. Så arg hade han inte varit sen Suealis förlorade Os i hockey mot Kalos. Dawn och Piplup hade nu gått över till Dusk och Clefairy och börjat fira vinsten. Gänget hade med ens glömt bort Tinkatuff som stod vid sidan av och visste inte riktigt vart hon skulle ta vägen. Då passade den kraftiga mannen på. I ett rött ljus försvann den medvetslösa hundpokémonen in i sin boll igen. Ingenjören smög sedan upp bakom Tinkatuff och greppade henne. Den rosa pokémonen försökte sprattla sig fri men till ingen nytta. Männen skyndade i samlad skara tillbaka mot byggarbetshissen. Tinkatuff gav till slut upp med att göra motstånd. Hon visste att nu när hon ändå hade blivit infångad gjorde sprattlandet bara saken värre. Medans den orangea hissen sakta färdades upp mot toppen av bygget reflekterade den rosa pokémonen över vad som hänt. Tänk att det fanns människor och andra pokémon i den här regionen som faktiskt ville hjälpa andra. Tinkatuff blundade, tänk att få resa med dem där. Det hade varit en rejäl miljöomväxling från taket på skyskrapan som aldrig blev klart.

- Vart tog dem vägen?

Torget hade återigen blivit stilla och Dawn tittade sig förvirrat omkring. Plötsligt fick hon syn på bygghissen som sakta rörde sig uppåt och hytte ilsket med näven.

- KOM TILLBAKA ERA SKURKAR!! NI KAN INTE TVINGA UPP DEN DÄR POKÉMONEN MOT DENNES VILJA!

- Vänta! Vad är det där?

Clefairy fick Dawn att komma av sig mitt i sin ilska och vända blicken ner mot stenbeläggningen. På en av stenplattorna låg ett litet föremål som skimrade i solen. Clefairy tassade fram och plockade upp föremålet, synade den och räckte sedan över den till Dawn.

- Det där muskelberget måste ha lämnat den här åt dig. Antagligen som ett tack att han fick strida mot Piplup.

Medans den rosa pokémonen lugnt klättrade tillbaka in i sportbagen satte sig Dawn på huk och tillsammans med Piplup studerade hon den lilla saken som visade sig vara en nål. Brickan var formad som en romb med en sida rund som en cirkel. I mitten fanns det en lila utbuktning i form av en spiral och runt spiralen fanns små svarta streck som också stack ut från den vita, blanka ytan.

- Helt otroligt!

Dusk stack in huvudet mellan dem båda så att dem hoppade till. Den blonda killen slet åt sig nålen och tittade på den lika intensivt som om det vore ett smycke värt miljoner.

- Det är Björkarbys tidigare gymnål! Sa han exalterat. Den där gubben du mötte måste ha varit den tidigare gymledaren. Att jag inte märkte det...

- Ja, jag hade mina misstankar, sa Dawn och sträckte fram handen bistert mot Dusk. Skulle jag kunna få tillbaka den?

Dusk tittade på sin idol och sedan på gymnålen som han höll i sin hand. Han gav generat tillbaka metallbiten medans han tittade bort.

- Jaså? Fortsatte den blåhåriga tjejen som om ingenting hade hänt. Den här staden har alltså haft ett gym?

- Va...ja! Exakt! Sa Dusk förvirrat och rodnade som hade uppstått i hans ansikte försvann. Fram tills för några år sedan hade en del städer runt om i Suealis ett eget pokémongym...

Dawn reste sig upp och gänget gick vidare längsmed shoppingstråket på väg mot tunnelbanestationen. Dem hade inte ens kommit till huvudstaden och dem hade redan fått sitt första uppdrag, stridit mitt på öppen gata och Dawn hade vunnit sin första gymnål utan att ens delta i en riktig gymstrid. Piplup började fundera på vad som låg i det där paketet hans tränare hade talat om. Var det läkemedel? Var det någon pryl, som en pokéboll till exempel eller var det något helt annat? Han var riktigt nyfiken och visste att hans tränare också var det.

Kapitel 4

Piplup på villovägar!

Efter att ha gått fram och tillbaka genom Björkarby Stad hittade gänget till slut tunnelbanestationen. Dem gick och köpte biljetter. Dusk hade frågat om han skulle betala biljetten åt Dawn men hon svarade att hon hade egna pengar att betala med. Men när tanten i biljettluckan trött hade förklarat för den blåhåriga koordinatören att hon inte kunde betala med Yen i Suealis, fick hon acceptera Dusks erbjudande. Dem tog sedan trappan ner mot perrongen.

Piplup och Dawn gapade av förvåning och fascination när dem hade kommit ner på tunnelbaneplattformen. Perrongen låg som i en grotta och var täckt från golv till tak med målningar. Dawn och Piplup tittade nyfiket på konsten medans Dusk inspekterade en spårvägs-karta som satt inglasad på bergväggen, alldeles intill ett par bänkar.

- Vart i Rosbukten skulle du? Frågade han utan att släppa kartan med blicken även fast han redan visste det.

Piplup knuffade till Dawn, som drogs ur sitt trans och tittade förvirrat på Piplup som pekade på Dusk.

- Vart jag ska? Jag vet inte vad det heter, men jag kan försöka beskriva byggnaden.

Dawn tog av sig sin lilla, gula ryggsäck och började rota i den. Hon plockade ur en minimerad pokéboll. Hon tryckte på den genomskinliga knappen på framsidan för att maximera den. Hon knäppte sedan med fingret för att få Dusks uppmärksamhet.

- Den ser ut såhär, minus den röda färgen och den svarta kanten och den genomskinliga knappen, sa hon och drog med pekfingret längsmed aluminiumskalet på bollen.

- Då vet jag nog vad du menar för byggnad, log Dusk och vände sig återigen mot spårkartan.

Han pekade sedan på en punkt som tunnelbanelinje 9 mot Kerstinsås och linje 5 mot Sjöfors stad båda passerade. Punkten var i själva verket en station som var namngiven som Globen/Solhusområdet på kartan.

Piplup lämnade dem båda barnen och beslöt att ta en liten promenad på den svagt belysta perrongen. Det var ett avstånd på nästan 10 meter mellan ena spåret till det andra med stora grottväggar emellan. Tillsammans med den kalla luften som flödade från en av tunnarna, ut i grottan och sedan i en av tunnarna på motsatt sida, avsaknaden av något ljud och den dämpa belysningen gjorde att han fick två känslor på en och samma gång. Dels behag, han var pingvin trots allt och tyckte om den något kallare temperaturen i grottan. Men också rädsla över att ingen annan förutom dem var där. Han stannade på den andra perrongen som förövrigt inte var belyst alls. Han kunde knappt se vart plattformen slutade och spåret började. Plötsligt tyckte han att han kunde skymta en svart skugga inne i en av tunnarna men distraherades av ett ljud som kom från den andra perrongen.

Det lät som ett mekaniskt susande ljud med små inslag av gnislande. Han märkte att det kom närmare och närmare för varje sekund. Han insåg att det måste vara tåget dem skulle ta och började springa tillbaka. Om ens svepte en kraftig vind genom perrongen som fick han att under en nanosekund tappa balansen. Han såg att ett tåg hade anlänt till perrongen framför dem. Han kunde höra en manlig röst som tycktes komma från tåget ropa:

”Linje 9 mot Kerstinsås, via Rosbukten Centrum, Line 9 towards Chirstenridge via Rosebay C”

Med en mindre smäll öppnades dörrarna och han kunde se sin tränare och Dusk gå på. Piplup fick panik. Han befann sig mitt emellan dem båda perrongerna när han såg att dörrarna hade börjat stängas. Han ökade farten även fast hans små pingvinfötter mer var ämnade för simning än springande. Dörrarna hade stängts och tåget hade börjat röra på sig när han hade två och en halv meter kvar. Han tog ett språng mot tåget, blundade och sträckte ut sin fena. Om han inte fick tag i någonting nu skulle han aldrig mer få se sin tränare.

Som tur var fick han tag på kanten av ett öppet fönster som han hävde sig upp på med all sin kraft och hoppade in i tåget. Tåget körde vidare mot centrum och passerade ett antal stationer, Skarven, Spikhusen, Landshydsbacken, Landshyd torg, Betongplan. Dawn hade märkt att Piplup inte var med dem. Dusk hade oroligt frågat om dem skulle gå av och åka tillbaka till Björkarby men hon hade avfärdat den idén.

- Piplup skulle aldrig lämna mig bara sådär. Han kommer hitta mig så småningom, oroa er inte!

Hon visste inte att hon och Piplup befann sig i var sin ända av samma vagn.

Folk fylldes på allt eftersom och vid Betongplan gick tunnelbanevagnen från ganska rymlig till överfull på 30 sekunder. Det tog också extra lång tid för tåget att lämna perrongen eftersom det var så många personer som skulle gå på och inte kunde förmå sig att vänta på nästa tåg. Barnen kunde höra förarens uppmaning om att resenärerna skulle röra sig längre ut i gångarna och inte stå och

blockera dörrarna. Han hade som sagt inte hade hela dagen på sig! Det blev bara trängre och trängre och dem fick allt mindre utrymme att röra sig på.

Piplup tyckte sig skymta Dawn längre fram i vagnen. Han hade satt fart mot henne, men tågets abrupta inbromsning fick honom att ramla. När han sedan tittade upp kunde han bara se linnebyxor och skor i olika storlekar. Han försökte tränga sig förbi dem men det gjorde bara att det blev trängre för den lilla pingvinen. Piplup kände hur paniken bubblade upp inom honom igen. Han var så liten och kunde inte se någonting. Han kunde också när som helst bli mosad av en sko från en av dem där linnebyxorna. Till slut avfyrade han i desperation en bubbelstråle rakt ut i folkhavet i vagnen så att den krängde till. Attackens kraft hade fått passagerarna som hade stått precis framför Piplup att tappa balansen och stöta in dem andra personerna som förskräckt tog tag i dem gula stolparna för att inte ramla. Vattnet från hans attack hade också lagt sig som ett halt lager över golvet vilket bidrog till det som nu hände.

Dawn hade sett bubbelstrålen och kalabaliken som hade uppstått därefter. Hon hade också hört något som lät som Piplup. Hon petade Dusk på axeln och sa självsäkert:

- Vad var det jag sa!

När tåget saktade in vid Fjärilshofs station rusade Dawn åt det hållet hon hade satt bubbelstrålen avfyras. Det hala golvet och paniken hos människorna hade fått dem att röra sig mot väggarna i vagnen, vilket gjorde det lite lättare att ta sig fram. Till slut fick hon syn på Piplup som hoppade upp och ner av glädje av att få se sin tränare igen. Hon tog upp honom i farten och rusade av tåget. Dusk såg Dawn lämna vagnen och beslöt att det enda rätta alternativet var att följa efter.

Gänget stormade ut på perrongen och uppför rulltrapporna mot Fjärilshofstorget. Dock så var det inte bara dem som hade bråttom. Ett gäng akademiker som hade uppfattat det väldigt snabba händelseförloppet försökte att springa efter den lilla blåa pingvinen och dennes tränare men fastnade med skonarna i det lilla glappet mellan tåget och plattformen och föll pladask på det hårda stengolvet på perrongen. Medans dem ojade sig över smärtan kröp en av dem till en närliggande telefonkiosk:

- Hej, du har kommit till Suealis Skadedjursförvaltning, Region Rosbukten. Vad kan vi stå till tjänst med?

- Hej, jag befinner mig på Fjärilshovs tunnelbanestation. Jag vill rapportera en fickmonstersattack på Linje 9 mot Kerstinsås, tåg 103.

- Kan du utveckla?

- Det var en flicka, troligtvis i tidiga tonåren, med en Piplup. Fickmonstret specifik som utlöste en vattenattack mot oss och eftersom jag såg flickan hålla pingvinen i famnen förutsätter jag att hon är dennes ägare. Hela tunnelbanevagnen är blöt, alla resenärer i den och...

Han hörde ett fräsande ljud och vände sig om. Det hade nu börjat komma rök från tunnelbanespåret och föraren hade klivit ur vagnen och stod nu och vevade häftigt med armarna mot alla passagerare som tänkte gå på.

---och tunnelbanans elnät har också kortslutits.

- Kan du uppge ett signalement på flickan?

- Blått hår, vit hy, blåa ögon, bar en svart klänning med rosa kjol, en vit mössa med fickmonstersymbol och en röd scarf.

Hon hade rosa knähöga stövlar på fötterna och blågråa cargojeansbyxor. Kan också meddela att hon försvann upp i utgången mot Fjärilshofstorget.

- Vi ska förmedla denna information till ordningsvakterna i Fjärilshof så dem kan hitta flickan och ta hand om denna pokémon. Tack för du hjälper oss i vårt arbete för ett tryggare Rosbukten!

Efter att ha sprungit upp för alla trappor och ut i den friska luften stannade dem båda. Dem lutade sig mot väggen till stationsbyggnaden och pustade ut. Medans Dusk chippade efter andan tittade han irriterat på Piplup som Dawn höll tätt intill sig:

- Det där var snyggt gjort, sa han mellan sina in-och utandningarna till pingvinen. Nu kan vi inte ta tunnelbanan något mer på grund av det där!

- Förlåt, sa Dawn och spände blicken i Piplup. Piplup, Dusk har rätt. Du behövde inte blöta ner en hel vagn för att jag skulle hitta dig. Du kunde bara ropat.

Piplup vände sig argt om och spände blicken i sin tränare. Han hade inte gjort något fel, tyckte han. Han hade inte haft något annat val än att göra som han gjorde. Hur i hela friden skulle han ropa när han knappt kunde andas. Dessutom, om han inte hade agerat i tid hade han blivit mos. Han tyckte att hans tränare inte hade någonting att vara arg över och det skulle han berätta för henne...

Piplup hoppade ur hennes armar, ställde sig på hennes huvud och började hacka med sin näbb. Dawn försökte dra loss honom, men han fortsatte bara ännu mer intensivt. Dusk märkte det här och började också att dra i Piplup:

- Sluta Dusk! Fräste Dawn åt honom. Det här är mellan mig och Piplup, blanda dig inte i det hä...

Piplup släppte till slut taget och Dusk som fortfarande höll i honom flög bakåt. Den katapulterade rörelsen fick Piplup att flyga genom luften och dimpa ner längre bort i några betongkrukor med färgglada blommor, inte alls olik dem krukorna som gänget hade sett i Björkarby tidigare.

- Och där försvann han igen...konstaterade Clefairy tyst inifrån sportbagen.

Dawn tittade ilsket på Dusk som skräckslaget gömde sitt ansikte i sina händer:

- Ja, Dusk! Det där var just SNYGGT! Nu är han borta igen! skrek hon så spottet flög. Jag sa till dig att du inte skulle lägga dig i det här!

- Jag är ledsen, kved Dusk och tryckte händerna ännu hårdare mot sitt ansikte. Jag ville bara hjälpa dig. Har Piplup någon märkning?

- JAG...Va? Sa Dawn som helt kom av sig. Nej, han är inte märkt. Varför undrar du om det?

Piplup öppnade långsamt sina ögon. Han var helt omtöcknad och klättrade försiktigt ur betonghållarna med blommor. Han ruskade på sig för att få bort prästkragarna och violerna som fastnat på honom.

Han såg sig omkring, vart var Dawn och den där Dusk som hade kastat iväg honom? Eftersom han hade under en kort stund slagits medvetlös visste inte han vart han var längre. Som den självsäkra pingvin han var beslöt han att ta en liten promenad och se om han kunde hitta dem och ge den där killen en riktig kalldusch.

Han försökte återfinna balansen medans han traskade nerför kullerstensbeläggningen. Han kunde se människor som stressat sprang fram och tillbaka så att gatan vibrerade och fick det lilla skräpet som fanns utspritt att yra som höstlöv i blåst. Han fick då och då snabbt hoppa undan för en bil som kom farande längsmed gatan. Dock så kunde han inte se sin tränare eller den blonda killen någonstans. Plötsligt stannade han till när han kom på en sak. Han och Dawn var ju faktiskt på väg till Rosebay Coordination Cup, som skulle hållas i en stor, rund och vit byggnad. Piplup tog besuttet att hålla ögonen öppna efter den så kunde han säkert möta Dawn där om dem inte stötte på varandra tidigare.

Han hade inte märkt att en ordningsvakt som stod en bit bort hade fått syn på honom. Vakten hade tagit upp sin walkie-talkie:

- Det är ordningsvakt nr 54 som har fått syn på vad som tycks vara den blåa pingvin som det har rapporterats om på Fjärilshofs tunnelbanestation, kom.

Walkie-talkien knastrade till. Det lät ungefär som när små barn tuggar grus, om ens något mer mekaniskt:

- Ser du någon flicka som uppfyller det signalement som angavs tidigare, kom?

- Nej, dessvärre inte, kom.

- Håll fickmonstret under uppsikt medans förstärkning skickas. Vilken gata befinner du dig på, kom?

- Odengatan, Fjärilshof.

- Tack, klart slut.

Han stoppade tillbaka den lilla mackapären i bakfickan och började sakta närma sig den lyckligt ovetande Piplup. Även fast poliscentralen hade sagt åt honom att vänta på förstärkning var han sugen på att få en befordran inom polisväsendet och då skulle säkerligen en fångst av ett efterlyst fickmonster lösa detta. Om han bara också kunde hitta den där tjejen skulle han kanske befordras en position till.

Piplup vände sig om och märkte att mannen i reflexväst närmade sig sakta, bredbent. Piplup störtade rakt emot ordningsvakten som hukade sig något för att göra sig redo, men blev rätt snopen när den lilla pingvinen sprang mellan hans ben. Han vände sig snabbt om och jakten längsmed kullerstenen var igång.

- Piplup! Piplup! Vart är du?!

Dem båda barnen gick och letade bland tegelstenshusen. Dawn tittade sig ängsligt omkring, hon kunde inte se sin bästa vän någonstans. När hon hade tittat bland blommorna hon hade sett han landa i hade hon sett ett spår med blomblad och jord som slingrade sig ut från krukorna och ut på gatan. Dem hade följt spåret, men till slut tog det slut och dem var tvungna att gissa vart den lilla pingvinen hade tagit vägen. Skulle hon aldrig få se honom igen? Tänk om han hade blivit infångad? Nej, det kan inte ha hänt!

Dawn och Dusk passerade med ens förbi en liten butik som sålde tv-apparater. Dawn tänkte fortsätta att gå när hon plötsligt hörde något från skyltfönstret.

"God eftermiddag. Här är lokalnyheter Rosbukten. Först en notis. Polisen går nu ut med ett signalement på den person som tidigare orsakade kaos på tunnelbanestation Fjärilshof och en tillfällig kortslutning i elnätet längsmed alla södergående linjer för lite mindre än en kvart sen. Ett vittne beskriver händelseförloppet:

Nyhetsankaren i studion byttes ut mot en bild av en människosiluett och namnrutan titulerade rösten man nu hördes som "Anonym".

"Jag och mina studentvänner var på väg till universitetet när vi skyttade, mitt bland alla människor, ett fickmonster. Utifrån våran utbildning drog vi slutsatsen att det måste vara en Pochama eller Piplup som den kallas internationellt. Mellan Betongplan och Fjärilshof utlöste denna pokémon en attack mot alla i hela vagnen. Attacken var en vatten attack som gjorde så att vi alla blev rejält blöta. När vi sedan skulle stiga av såg vi hur en tjejen rusade ut ur vagnen med fickmonstret i famnen och uppför trapporna mot torget. Jag och mina polare ville göra våran samhällliga plikt och beslöt oss att följa efter. Men vi fastnade med våra skor mellan plattformen och vagnen och slog oss rejält på perrongens hårda stengolv. Vattnet som hade spridits ut i vagnen efter attacken rann sedan ner på strömskenan och satte hela linjen ur funktion."

"Tjejen var troligtvis i unga tonåren, jag skulle tippa på 10 år. Hon hade blått hår, ljus hy och mörkblåa ögon. Hon bar vid det här tillfället bar en svart v-klänning med rosa kjol, en vit mössa med fickmonstersymbol och en röd scarf, blåa, unovanska cargo jeansbyxor och rosa stövlar."

Den anonyma, svarta siluetten ersattes av nyhetsankaret, som upprepade signalementet:

"Om ni får syn på den här flickan, kontakta genast polisen på 114 14. Detta nummer står också i alla telefonkiosker över hela Rosbukten. Och vad fickmonstret beträffar ska ni så fort ni kan kontakta Suealis Skadedjursförvaltning, Region Rosbukten som, vars nummer, också står på alla telefonkiosker. Jag får nu uppgifter att en Piplup ser ut som en liten, blå pingvin med en mörkblå mantelliknande ryggdetalj. Behandla fickmonstret med all försiktighet och närma dig inte den mer än nödvändigt!"

Dawn höll sina händer för munnen. Nu såg hon mer rädd ut än någonsin, tyckte Dusk. Med all rätt efter att ha sett det hon hade sett. Hon lutade sig mot ett närliggande stuprör och tittade på Dusk och Clefairy med stora, rädda ögon:

- J-a, J-ag ä-är e-efterlyst...
- Ja, men ta de...
- P-piplup, M-min älskade vän ä-är också e-efterlyst, stammade hon vidare och tog tag i en närliggande lyktstolpe.

Det hade börjat snurra i hennes huvud och hon kämpade för att inte svimma. Det hade blivit för många känslökraften under för kort tid. Dusk som hade blivit avbruten testade på nytt:

- Det kommer att ta ett tag innan alla på gatan har fått reda på den här nyheten. Dem som vet om det här sitter ändå hemma och tittar på teve och jag slår vad om att dem inte kommer våga gå ut efter att ha hört det där. Så kom nu, så fortsätter leta. Vi ska se om vi kan hitta något att äta och en bankomat så att du kan växla dina pengar också.

- Du sa ju faktiskt tidigare att Piplup kommer hitta dig så småningom, oroa dig inte! Hördes Clefairys röst från sportbagen.

Dawn tittade på väskan och drog på munnen när den rosa pokémonen sa "oroa dig inte". Ett uttryck som hon brukade slänga med, men hade hon använt det så mycket att Clefairy redan snappat upp det?

Dem fortsatte att leta i Rosbuktens många gränder efter Piplup och Dawn hade efter nyhetsinslaget börjat bli mer försiktig när hon ropade på honom.

Efter att ha sprungit fram och tillbaka och upp och ner befann sig till slut Piplup och ordningsvakten i en återvändsgränd. Ordningsvakten smilade elakt:

- Nu har jag dig allt! Väste han sammanbitet. Du kan inte gå någonstans nu!

Piplup såg sig omkring. Husen omslöt dem båda. Den ända vägen ut ur gränden var förbi ordningsvakten, vilken han inte kunde ta. Under ett fåtal sekunder kände sig Piplup fullkomligt maktlös. Men så lyfte han blicken och sken upp. Det fanns en till utväg och det var uppåt! Men hur skulle han komma upp? Vakten närmade sig sakta men säkert och tiden var knapp. Men till slut kom Piplup på det!

Han gjorde ett språng upp i luften och omslöt sig själv i en virvelströmsattack. Ordningsvakten försökte försvara sig mot attacken genom att snabbt backa bakåt. När Piplup sedan upplöste attacken sköts vatten från strömvirveln åt alla håll och det gav honom en lite mer höjd uppåt. Han tog tag i fönsterblecket på ett av fönsterna till ett av dem gamla husen och använde sedan, krukor, lampor och andra fönsterbleck som plattformar för att ta sig upp på taket. Piplup vände sig om och skrattade ett kvittrande skratt åt den genomblöta ordningsvakten som grinade tillbaka.

Piplup hoppade vidare på taken. Långt, långt borta i fjärran såg han några människor som också gick på taken, vilket så väldigt roligt ut. Han såg också några torn, ett med antenner och parabler på sig, ett kyrkotorn... Där! Piplup fick syn på den stora, runda vita byggnaden en bit bort och satte kurs mot den. Nu skulle han äntligen få återförenas med sin tränare igen, tänkte han och log.

Kapitel 5

Små barn i en stor stad

Dawn och Dusk hade satt sig på en bänk för att ta en liten paus i letandet. Dem hade passerat en bankomat som Dawn hade använt för att växla sina många yen till kronor. Efter att dem hade fått vila lite skulle dem fortsätta att leta efter Piplup och den stora, vita runda byggnaden som Dusk kallade Globen. Hon kom med ens att tänka på Piplup och ställde sig beslutsamt upp. Dem andra två tittade frågande på henne:

- Vi kan inte bara sitta här! Sa hon allvarligt. Vi måste hitta Piplup innan någon annan gör det.
- Har du någon idé vart vi ska leta? frågade Dusk bistert. För det har i alla fall inte jag.
- Du sa ju att han skulle hitta dig så småningom! Hördes Clefairy säga.
- Men vi kan skynda på processen genom att kolla där!

Dawn pekade bestämt framför sig men sänkte snabbt armen och miste all form av ryggrad när hon insåg att dem redan hade letat runt alla byggnader och gator som fanns runt bänken. Hon tittade på Dusk och slog ut med armarna

- Kanske inte där men någonstans där vi inte har letat.
- Jösses! Och du ska ta dig till Solrosstad, suckade Clefairy innefrån sportbagen.

Om man hade varit uppe och gått på taken vid den här tiden hade man kunnat skymta en liten blå pingvin snubbla fram över dem röda takplattorna. Piplup gjorde så gott han kunde när han struttade fram på sina små pingvinfötter. Han kunde nätt och jämt hålla balansen. Fötterna var inte direkt gjorda för att gå på, dem var bättre paddla vatten med.

Plötsligt hörde han en bekant röst nere från gatan. Han stannade och lyssnade. Det var hans tränares röst! Han satte fart åt det hållet han hade hört rösten.

Efter att han sprungit ikapp rösten lutade sig Piplup över taket och tittade ner mot gatan. Där såg han tjejen med det blåa håret som han så väl kände igen. Piplup yttrade några glada utrop men i hans oförsiktighet tappade balansen och ramlade ner från taknocken. Han studsade mot dem hårda tegelpannorna och fastnade med ena foten i den svarta hängrännan. Han sprattlade våldsamt, fick foten fri och föll sedan rakt ner mot gatan. Han skyddade sitt ansikte med sina fenor när han insåg att han skulle ramla rakt ner i ett träd. Som en kula i ett flipperspel studsade han mellan grenarna och landade med en duns på Dusks huvud.

- Aj!

Dawn tittade åt killens håll och hennes ansikte fylldes av glädje när hon fick se den vimmelkantiga Piplup på hans huvud. Hon sprang fram, lyfte upp Piplup och kramade honom hårt och kärleksfullt. Dusk masserade sitt huvud och reste sig upp från bänken. Han tittade på dem båda. Det var inte rätt läge att bli arg nu, dem två hade precis återförenats.

- Vad bra att Piplup hittade hit, började han men avbröts av att en iskall vattenstråle träffade hans ansikte.
- Men Piplup! Sa Dawn och försökte låta bli att skratta. Så kan du inte göra, haha!

Pingvinen vände sig bort från Dusk och lade sina fenor i kors. Det var rätt åt honom, tyckte han. Dusk hade ju trots allt skiljt dem två åt till att börja med.

Dawn brast till slut ut i ett gapskratt och Dusk följde kort efter. Nu var stämningen tillbaka på topp! Dem båda barnen tog upp sina tillhörigheter från bänken och började gå i en slumpmässig riktning. Även fast han hade varit i huvudstaden många gånger visste Dusk inte vägen till Globen eftersom han alltid steg av några stationer innan globen på tunnelbanan. Skyltarna hjälpte inte värst mycket heller, då ingen av dem fyra kunde se ordet "Globen", "Arenan" eller "Stadion" på någon av dem.

Klockan slog just tre när dem båda barnen passerade en park inträngd bland alla tegelhusen. Parken bestod av en stor grusplan, med en stor fontän. Allt detta omringades av frodiga, gröna träd och runt om i parken kunde besökarna också skymta diverse statyer av olika pokémon. Gänget traskade in i parken från Myntgatan, där dem möttes av en staty av pokémonen Rapidash, gjord i brons. Dem stannade vid statyn och Dusk förklarade att Rapidash var Suealis nationalsymbol och att just denna statyhuggare hade fått hästens man att efterlikna regionens flagga. Dawn och Piplup tittade på statyn en stund och den blå håriga tjejen lutade sig sedan mot den:

- Ska vi ta en bild på den? Har du kvar kameran?
- Ja, det kan vi väll göra, svarade Dusk och plockade ut sin digitalkamera från ett fack på sin sportbag.

Barnen tog några kort och fortsatte att gå igenom det natursköna området. Dem passerade en staty med en Seel som lekte med en boll och en gräslig staty av en vad som såg ut att vara en smållfet Raticate iförd en trasig slips, glasögon och plommonstop som mätt lutade sig mot en soptunna. Dawn och Piplup grimaserade åt motivets gräslighet. Om det fanns någon staty dem inte behövde ta kort på så var det den.

Tillslut kom dem fram till den väldiga fontänen i mitten av parken. Fontänen hade också ett motiv föreställande pokémon utmejslat. Toppen på fontänen föreställde en Spinda, en Skitty och en Azurill som lekte och plaskade i vattnet som sedan sipprade ner längsmed den polerade stenen.

Dusk slog sig ner på kanten av fontänen och ställde sig sportbag bredvid sig.

- Jag går och frågar någon om vägen, sa Dawn beslutsamt och satte av in i parken innan den blonda killen hann hindra henne. Piplup gav Dusk en allvarlig blick innan han följde efter sin tränare. Hädan efter vågade han inte släppa Dawn med blicken.

Det var inte så mycket folk i parken. Några satt på bänkarna och läste tidningar, någon stod lutad mot något träd. Några mindre barn stod med sina föräldrar och betraktade statyerna med stort intresse. Dawn frågade var och en men ingen verkade ville hjälpa henne och Piplup. Dem sa saker som; "Jag vet inte vad du pratar om" eller "Jag är upptagen" eller bara lät bli att svara. Hon fnös åt att ingen ville hjälpa henne eftersom hon tog för givet att mer än hälften av dem hon frågade visste vad hon pratade om och egentligen hade tid att visa dem vägen. Plötsligt fick hon syn på en kille som satt på en sten under ett träd.

Killen hade på sig en blårutig skjorta, ett par svarta mjukisbyxor och en pälsmössa. Den sista saken fick Dawn att rynka på näsan. En pälsmössa? I den här värmen? Hur kunde han inte bli svettig? När hon närmade sig honom tittade han upp på henne, förvånad. Hon kunde se att han hade en liten mackapär i händerna. Mackapären liknade ett gammalt pokédex från Kanto, med det enda lilla kruxet att den hade en grön skärm, var grå och verkade inte gå att fälla ut. Dessutom var den något större än ett gammalt kantonskt pokédex.

- Ursäkta, men vet du möjligtvis vart "Globen" ligger? Frågade Dawn lite trevande för att inte verka påträngande.

- Hej på dig. Jo, jag vet vart globen ligger, konstaterade killen tyst medans hans blick vandrade, ner från Dawns ansikte och fastnade på Piplup som blängde tillbaka. Är det där en pokémon?

- Ja, började Dawn. Jag är faktiskt pokémon koordinator.

- Häftigt, svarade killen och reste sig upp. Då förstår jag varför du ska till Globen.

- Yep, jag ska tävla, svarade Dawn självsäkert.

- Då är det klart jag ska visa vägen, fortsatte killen glatt. Vart kommer du ifrån?

- Vad får dig att tro att jag inte kommer här i från? frågade hon misstänksamt.

- Jag vet inte riktigt, svarade killen. Det var bara en känsla jag hade.

Dem började gå igenom parken, tillbaka till fontänen där dem andra väntade. Personerna som Dawn hade frågat tidigare hade inte rört sig ur fläcken. När dem kom fram till Dusk nickade han åt killen.

- Hej, hälsade han. Vad heter du?

- Jag heter Uno, svarade killen och kliade sig på pälsmössan. Och vad heter du?

- Jag heter Dusk, svarade Dusk. Ni kanske redan har presenterat er för varandra?

Dusk tittade på Dawn för att bekräfta sitt påstående. Dawn kastade först en blick på Uno sedan på Dusk.

- Ja, ursäkta, sa hon till Uno. Jag heter Dawn och det här är Piplup!

Hon klappade Piplup i sin famn. Han kastade ännu en misstänksam blick på killen igen men beslöt till sist att han verkade rimlig och inte utgjorde något hot. Dessutom verkade Uno tycka att dem båda var häftiga. En åsikt som bara Dusk hade uttryckt innan. Det var värt att bli påmind om det lite då och då, tyckte Piplup.

- Åh, vad söt! Sa killen. Får jag klappa?

- Vad säger du Piplup?

Han böjde sig och strök med handen över Piplups huvud. Piplup gjorde inte motstånd. Nu när killen hade visat lite respekt kunde han gå med på att bli klappad.

- Ska vi börja gå? Frågade Dusk Uno. Du som vet vart globen ligger kan väl ta taten.

- Okej, sa Uno. Det är det här hållet vi ska gå.

Han pekade åt samma håll som dem hade kommit ifrån. Dawn, med Piplup i famnen, nickade förstående medans Dusk skakade lätt på huvudet. Hon vände sig mot honom och tittade bekymrat på honom.

- Dusk, är det något som är fel?

- Nej, svarade Dusk. Jag har bara en dålig magkänsla.

- Vad säger den?

- Åh, ingenting.

- Hör du, Dusk! Lita på honom, han skulle ju inte vilja visa oss vägen om han inte visste den, oroa dig inte!

Efter att ha gått ett tag stannade Uno till. Dem båda barnen och Piplup tittade upp, men inte såg dem en rund byggnad inte. Dem såg ett byggnadskomplex med allt ifrån liggande till stående byggnader. Alla byggnader var betonggråa, sånär som på tre stora, svarta, latinska bokstäver som satt över ingången till ett av husen. Dawn stavade till "SSM". Hon vände sig till Uno.

- Jag har två frågor, började hon. För det första är vi väl inte framme? Det där är inte en stor, rund byggnad enligt mig. Och för det andra, vad betyder SSM?

Uno harklade sig. Men eftersom han inte hade någonting att harkla bort kom det inget ljud.

- Nej, vi är inte framme. Men jag tänkte att jag lika gärna kunde visa er Telegaren på vägen, sa han. Och SSM står för Suealis Självständiga Medier.

- Det här är bara en killgissning, men det känns som att vi är väldigt långt ifrån Globen, sa Dusk och tittade under lugg på Uno. Clefairy gav också Uno en misstänksam blick.

- Jag kan inte säga att du har rätt eller fel, svarade Uno frånvarande medans han beskådade dem svarta bokstäverna på éntrebyggnaden.

Dusk öppnade munnen för att göra ett motangrepp men Dawn avbröt honom:

- Vad är Suealis Självständiga Medier?

- Det är allt du hör och ser. Television, radio, allt! Svarade Uno som var lättad att han inte behövde försvara sig från Dusks misstänksamhet.

- Vänta lite...

Dawn vände sig om mot entrén. Hon stirrade intensivt på dem stora, svarta bokstäverna i betong, SSM. Piplup kunde se att hans tränare spände sig och att båda hennes händer knöts. Hon kände en ilska inom henne gro så pass kraftigt att det inte gick att hejda den. Så det var alltså DEM som hade gjort henne efterlyst i hela staden! Dawn fullkomligt kokade av ilska.

- Dem svinen! fick hon fram. Hur kunde dem! Det där var en olyckshändelse! En REN olyckshändelse!

Uno, snäll som han var, skulle precis gå fram till den blåhåriga tjejen och fråga vad hon var så arg över. Men Dusk fick tag i hans axel och viskade till honom att det nog inte var en bra idé att interagera med henne nu.

- Dem ska allt få för det här! skrek Dawn och Piplup nickade.

Dawn och Piplup sprang fram till en av dem stående betongklossarna. Uno och Clefairy som tittade upp från sportbagen observerade dem båda nyfiket medans Dusk tittade ner i backen. Dawn och Piplup hade börjat attackera fasaden på en av byggnaderna med olika vattenattacker medans säkerhetsvakterna vid ingången tittade roat på. En av dem sa något till den andra och det uppstod ett gediget skrockande. Men allt efter som tiden gick började dem bli allt mer otåliga och till slut ingrep dem.

Dem båda säkerhetsvakterna tog Dawn och Piplup i nackskinnnet, bar dem medans dem båda sprattlade vilt och argt och släppte sedan ner dem vid killarna.

- Vi var ju inte färdiga! Fräste Dawn åt dem båda. Jag utmanar er på en strid!

Den ena säkerhetsvakten fnös och den andra satte sig på huk och tittade Dawn djupt i hennes marinblå ögon.

- Skulle inte tro det, jänta lilla. Våra fickmonster är betydligt starkare än ditt lilla gosdjur till pingvin. Så gå hem.

En kort sekund efter att han hade avslutat sin mening kände han hur hela hans ansikte blev vått. När han återfann synen såg han Piplups bestämda ansiktsuttryck och Dawn som räckte ut tungan. Han vände sig om, torkade sig och gick ikapp sin kollega utan att säga ett ord.

Dawn gav Piplup en high five:

- Bra Piplup, han förtjänade det där!

Efter att Dawn hade berättat för Uno varför hon och Piplup hade bettet sig som dem gjort fortsatte gänget mot dit killen hävdade att Globen låg. Men tiden passerade och när tunnelbanan återigen gick, gatlamporna tändes och Rosbukten badade i varma färger nådde till slut dem fem den stora vita byggnaden. Dem hade hunnit traska runt hela staden innan Dusk drog fram sin plånbok, köpte en karta för 50 öre och ledde gruppen på rätt kurs. Dem hade gått förbi ett gäng olika sevärdigheter och Dusks kamera hade blivit full med olika bilder. Men nu var dem äntligen framme. Dawn tittade sömnigt på sin poketch, som visade 03.26. Hon räknade bakåt tills hon hade tagit bort 7 timmar och konstaterade att klockan nästan var halv nio på kvällen. Vilken resa hon och Piplup hade gjort idag! Tagit sig hela vägen från Maskrosängen till Rosebay City och så mycket dem hade upplevt. Allt ifrån uppdraget från Syster Joy, till paniken på tunnelbanestationen till rundturen i staden. Hon tittade på Piplup som hasade sig fram, det såg ut som om han skulle kollapsa av trötthet när som helst.

Dawn bad Dusk och Uno att stanna och tog ut en poffin ur sin väska och räckte den åt Piplup. Han tog girigt emot den och svalde den i ett nafs. Nu kunde han klara sig i kanske en timme till. Dusk tittade upp mot den vita, runda byggnaden och föll på knä. Det såg ut som att han skulle utföra en bön, tänkte hon.

- Äntligen framme! Sa han lättat.

- Ja och jag måste gå hem nu, konstaterade Uno. Förlåt om jag ledde er fel, jag borde ha berättat att mitt lokalsinne inte är så bra.

- Det gör inget, försäkrade Dawn. Eftersom jag kommer från Sinnoh så var det väldigt snällt att du visade mig runt, det uppskattar jag.

- Jag visste att du inte kom här ifrån, sa Uno. Suealiska barn får varken vara koordinatörer eller tränare, då går allt ihop. Det var i alla fall ett nöje att få visa dig runt i vår fantastiska stad och lycka till på tävlingarna. Jag ska titta när jag kommer hem.

- Ha det bra! Hoppas du hittar hem! Ropade Dusk åt den blåa skjortan som försvann ut på den långa bron som ledde tillbaka mot centrum.

- Oroa er inte! Ropade Uno och blinkade åt Dawn som drog på munnen.

Dem båda barnen och den blåa pingvinen gick in i den sfäriska konstruktionen. Dawn sprang fram till receptionen och slog handflatorna i det vita träet, så högt att receptionisten hoppade till. Dusk ställde sig på avstånd medans Piplup kom springande fram mot receptionen, men snavade i all hast på den röda mattan som låg utrullad från éntren till receptionsdisken. Farten fick honom att börja rulla. Dawn tittade förskräckt på när den blåa pingvinen kom tumlande rakt in disken. Piplup tog några stapplande steg och föll sedan ihop bredvid henne medvetlös. Hon tittade på receptionisten som gav henne en otålig blick, det där kanske inte var det bästa första intrycket.

- Ursäkta! Jag skulle vilja delta i eran pokémontävling ni anordnar...
- Hur gammal är du? Avbröt receptionisten strängt.
- 10 år, men det är väl inte releva...
- Det är ytterst relevant. Bara vuxna får vara med i suealiska pokémontävlingar, det står tydligt i lagen, svarade receptionisten och tittade på sin klocka.
- Men jag är koordinator från Sinnoh, försökte Dawn.
- Utländska pokémon licenser gäller inte. Du är fortfarande ett barn. Så stick här ifrån.
- Vänta lite, jag har bevis!

Hon tog av sig sin gula ryggsäck och började nervöst rota i den. Hon tog fram sitt skrin med rosetter och pokémontävlingspass och räckte receptionisten som rynkade på pannan.

- Dem här delas ut som cocktailtilltugg på varenda koordinatorträff på Enskede gård, sa han kallt och räckte henne asken. En treåring kan med andra ord tjäna ihop dem här. Ledsen, men du får inte.

Dawn blev så paff att hon kände hur luften gick ur henne. Dem där rosetterna hade tagit jättelång tid att vinna. Blod, svett och tårar för att uttrycka det mildt. Hon började också fundera på om hennes resa redan var över? Var hon tvungen att åka hem och säga till Johanna att hon inte fick delta i dem suealiska pokémontävlingarna för att hon bara var ett BARN!? Var hon tvungen att lämna tillbaka paketet till syster Joy och säga att någon annan fick sköta jobbet? Nej! Hon fick inte hindras av en ogästvänlig receptionist. Hon hade fortfarande ett kort kvar att använda. Det starkaste av dem alla.

- Okej, men jag har kommit tvåa i Sinnoh Grand Festival!

Det blev knäpp tyst. Dusk höll andan för att det skulle gå vägen. Dem båda visste att hon inte hade något annat att komma med om det här misslyckades. Det visste Dawn också, men hon lugnades när hon såg att receptionisten hade blivit märkbart förvånad av påståendet. Det var så tyst att man hade kunnat höra en fluga landa på det polerade, vita, marmor golvet. Receptionisten tog tyst Dawns pokémontävlingspass, blippade det med en skanner och gick bort till en tjockskärm.

- Omöjligt, mumlade han. Det kan inte stämma att den flickan har deltagit i Grand Festival.

Men när han hade läst vad det stod på skärmen vände han sig häftigt om mot Dawn igen.

- Du heter Dawn. Eller hur?

Dawn nickade bekräftande. Äntligen hade han förstått, tänkte hon.

- Det är inte så att du möjligtvis är...
- ...dotter till Johanna Hikari, jo det stämmer!
- Såklart att du kom tvåa i Grand Festival, sa receptionisten och flinade brett. Det sitter i generna det där!
- Ja, men man ska inte underskatta mina pokémon heller, konstaterade Dawn och lyfte upp den vimmelkantiga Piplup på disken. Dem gjorde ett hårt jobb dem också.
- Självklart! Svarade receptionisten. Det verkar stämma det du säger så då kan vi göra ett litet undantag.

Han gick bort till ett skåp och tog fram en pappkartong som han sedan ställde framför Dawn och Piplup på disken.

- Vi börjar med ditt skrin för snöflingor. Det ser ut så här.

Receptionisten tog fram ett skrin som såg nästan exakt likadant ut som rosettskrinet hon hade. Hon jämförde dem båda men kunde inte hitta någon skillnad på dem. Den enda skillnaden var färgen. Hennes rosettskrin var rosa och det andra var ljusblått.

- Vad har snöflingor med pokémontävling att göra? Frågade hon nyfiket.
- I Suealis samlar du inte rosetter utan snöflingor, förklarade receptionisten. Du behöver ha samlat minst fyra för att kunna delta i vår variant av Grand Festival som sker här i Globen. Den heter Rosebay Coordination Cup.
- Rosbuktens dansjippo, väste Clefairy inifrån sportbagen till Dusk som nickade tyst.
- Aha! Jag förstår! Sa Dawn. Och vad är det där för burk?

Receptionisten hade under tiden han förklarade tagit fram ett kort, som såg ut som ett tävlingspass och ett kuvert som Dawn förstod hade pokébollplomberingar i sig, från kartongen. Men också en liten burk som såg ut att ha små piller i sig.

- Det här är pigmentpiller, förklarade receptionisten och tog upp ett blått piller ur burken. Den färgar din pokémons attacker. Eftersom din Pochama är av vatten-typ kommer vattnet den skjuter ut ändra färg om den tar ett piller.
- Vilket häftigt koncept! Sa Dawn exalterat. Eller vad säger du Piplup?

Hon stötte till Piplup med armbågen så han kvicknade till. Han tittade på henne och insåg att hon förväntade sig en reaktion på något. Han såg sedan den lilla burken och gav i från sig ett glatt rop, för vad visste han inte. Men det verkade vara det Dawn ville ha, för att hon gav honom ett leende och vände sig sedan till receptionisten igen.

- Och här är din suealiska pokémonlicens, fortsatte receptionisten. Detta ger dig rätten att bära runt på pokémon. Eftersom jag har tittat på Grand Festival och vet vem du är känner jag mig därför trygg att ge den till dig. Resten av dem här sakerna känner du säkert till.

Dawn öppnade sin ryggsäck och lade ner alla saker förutom pokémonlicensen som hon lade i en av fickorna på sina blåa cargobyxor. Hon kände att den kunde komma till nytta efter allt som hade hänt under dagen.

- Som sagt så kan du inte tävla här än, utan är tvungen att samla minst fyra snöflingor innan, upprepade receptionisten.
- Så eran variant av pokémontävlingar fungerar på samma sätt som pokémon gym? Frågade Dawn nyfiket.
- I stort sätt ja! Svarade Receptionisten och lade tillbaka pappkartongen. Ni får ursäkta barn, men vi stänger faktiskt om fem minuter.

Dusk och Dawn lämnade entrén till den runda arenan. Dawn gjorde några segergester av glädje och gav Piplup en high-five igen. Hon vände sig till Dusk och höll upp handen i luften. Han tittade undrande på henne:

- Jag har inte gjort någonting...
- Du har hjälpt mig och Piplup hit och det ska du ha tack för, sa Dawn och log. Kom igen, hit med kardan!

Dusk och Dawn utträttade en high-five. Dem höll kvar sina händer ett tag. Hon kom ihåg att hon och Ash hade utträttat samma gest när dem skulle säga hej då till varandra. Var det bara en slump eller skulle dem också skiljas åt nu? Dusk tycks ha tänkt samma sak för att han drog sakta tillbaka handen och tittade på den:

- Du vet, Dawn, sa han tyst och tittade ner i marken. Det har varit jätteroligt att ha fått resa med dig hit. Du kan få låna pokédexet av mig, det är mitt tack för att du vågade lita på mig.

Han satte sig på huk och täckte sitt ansikte i sina händer. Dawn tolkade det som om han grät för att dem skulle skiljas åt. Piplup tittade också på den hopkurade Dusk som stod framför honom. Även fast han hade haft svårt att känna medlidande med killen innan förstod han att Dusk kände ungefär samma känslor som han själv hade haft när han tappade bort dem båda tidigare den dagen. Han tittade på Clefairy som stack ut sitt huvud från väskan. Hon skakade på huvudet och förklarade så bara pingvinen förstod att Dusk överdrev. Det gjorde att allt medlidande hos Piplup försvann.

- Du går ingenstans, sa Dawn och flinade. Om du inte har något emot det så vill jag gärna att du följer med mig på min resa genom den här regionen.
- Säkert? frågade Dusk och tittade upp mot henne. Hon kunde se att han mycket riktigt hade gråtit.
- Helt säkert! Dessutom har jag märkt att Suealis är helt annorlunda mot alla andra platser jag har besökt, så då är det alltid bra att ha någon annan som känner till regionen.

Dusk flög upp och kramade Dawn hårt, så pass hårt och plötsligt att hon höll på att tappa balansen. För första gången den dagen kände hon hur hennes ansikte skiftade färg. Hon blundade hårt och försökte envist att tränga tillbaka den röda färgen som hade börjat visa sig på hennes kinder. Clefairy och Piplup synkroniserat på huvudet.

Dusk såg hur rosig Dawn blev och släppte henne hastigt och backade ett par steg bakåt. Han insåg att han hade potentiellt gjort ett fysiskt övertramp.

- Förlåt, förlåt! sa han ursäktande till henne. Det var inte meningen! Jag blev så glad över att du ville ha med mig. Jag ber så hemskt mycket om ursäkt, det ska inte hända igen.

Dawn som fortfarande var så förvånad över vad som precis hänt samlade sig.

- Nåja... Det är gör inget. Ska vi försöka hitta någonstans att sova?
- Jag tror att dem flesta vandrarhemmen och hotellen har stängt såhär dags.
- Vart ska vi sova i natt då?
- På tunnelbanan, troligtvis. Vi ska ju ta oss till Sjöfors, för att sedan ta ett tåg till Solrosstad.
- Men jag och Piplup är ju efterlysta? Sa Dawn även fast hon visste att det inte gjorde någonting.
- Ingen vi har passerat har reagerat så varför skulle dem göra det nu? Förklarade Dusk och sträckte på sig. Oroa dig inte! Dawn log och började sakta att gå. Hon vände sig om och vinkade ivrigt åt Dusk, Clefairy och Piplup.
- Okej, nästa stopp; Sjöfors! Kom igen, gänget!

Kapitel 6

Papperskorgar, pokédex och planering!

Gänget lämnade Globen bakom sig och traskade vidare i jakt på tunnelbanestationen som skulle ta dem till Sjöfors stad för att sedan ta tåget till Solrosstad. Även fast det var sommar hade det gått otroligt snabbt innan hela staden badade i mörker. Lyktstolparna stack ut som lysande sparris ur trottoaren som visade fotgängarna vad kullerstensgatorna slutade och asfaltsvägarna började. Till slut fick gänget syn på den lilla, fyrkantiga byggnaden med T-symbolen:

- Kolla! Vi är framme vid stationen, nu kommer du snart få sova lite. Här! Jag kan bära dig sista biten.

Dawn lyfte upp Piplup i sin famn och gänget steg in i den lilla byggnaden. Clefairy såg plötsligt genom springan i Dusks sportbag syn på två ordningsvakter som stod rastlöst lutade mot en vägg. Ordningsvakterna hade fått syn på tjejen med den blåa pingvinen i sin famn vid ingången. Dem gick med bestämda steg fram till Dawn och Piplup.

- Hej, ursäkt flicka, började en av ordningsvakterna lite försiktigt. Men är du ägaren till fickmonstret som utlöste attacken i tunnelbanan vid Fjärlishof idag? Den här krabaten ser exakt ut som det signalement lyder.

Frågan fick Dawn att titta ner i backen av skam. Piplup gav ordningsvakterna ilska blickar. Ingen av dem liknande den ordningsvakten som hade jagat honom tidigare men ändå. Dem hade fått hans tränare att skämmas över någonting hon inte hade gjort, fy. Det Piplup inte märkte var att han indirekt erkände för sig själv att han hade orsakat ett problem. Dawn tittade upp på dem båda poliserna med en bedjande blick.

- Ja...Det stämmer, men snälla ta inte honom! Han gjorde det inte med avsikt! Jag lovar!

- Vi måste göra det om du inte har något intyg på att du har rätt att ha honom, sa den andra ordningsvakten och kliade sig besvärat i huvudet. Arbetspasset hade knappt börjat och dem var redan på väg att få en unge att gråta.

- Jag har ett intyg, kolla här!

Dawn drog allvarsamt fram sitt suealiska pokémontävlingspass ur sina byxor och gav det till en av vakterna. Dem studerade kortet länge och väl. Till slut lämnade dem tillbaka passet tillsammans med en gul lapp.

- Här är böterna för skadegörelsen, skriv din adress här för fakturering!

En av ordningsvakterna räckte Dawn en kulspeppenna. Hon satte den gula lappen mot en av dem hårda betongväggarna och krafsade vant ner sin mammas adress medans hon betraktade summan av skadegörelsen. 20 000, det var förvånansvärt lite i böter. Hon räckte lappen till ordningsvakterna som tackade henne och önskade gänget en fortsatt trevlig kväll. Innan ordningsvakterna lämnade byggnaden böjde sig en av dem och viskade i Dusks öra.

- Håll nu koll på din flickvän och hennes Piplup så dem inte sätter ännu en tunnelbana ur funktion.

Dem båda gubbarna lämnade skrockande den lilla, sterila byggnaden. Nu var det Dusks tur att bli illröd i ansiktet av pinsamhet. Han ruskade på huvudet för att få bort rodnaden och såg Dawn och Piplup som vinkade att dem skulle börja gå ner mot perrongen.

- Det är ju skönt att jag, Piplup och poliserna är kvitt nu, suckade Dawn medans rulltrappan sakta förde dem ner under jorden. Jag skulle inte orka att gå och tänka på att vara efterlyst hela vägen till Sunlilies.

- Nej, det är ju såklart skönt, sa Dusk och ryckte på axlarna. Jag har aldrig varit efterlyst men kan förstå att du och Piplup inte behöver gå och vara orolig längre.

Dem stod där tysta, tittande åt var sitt håll medans rulltrappan fortsatte sin färd nedåt. Efter ett tag vände sig Dusk mot Dawn och Piplup som tittade på honom undrande.

- Du Dawn, började Dusk nervöst. En av ordningsvakterna sa till mig att jag skulle hålla koll på min flickvän och...

Han avbröts av ett gapskrattande från Dawn som tog sig för munnen. Han tittade på Piplup som flinade tillbaka. Hon tog några djupa andetag för att sluta fnittra och tittade på Dusk.

- Undrar vem det kan vara? Sa hon skämtsamt, tittade omkring sig och ryckte på axlarna. Jag ser ingen annan tjej här inne.

- Skämt åsido, fortsatte Dusk allvarligt. Händer det här ofta när du är med andra personer?

Dawn tänkte efter en liten stund. Jovars, det hade nog säkert hänt några gånger. I synnerhet när hon rest med Ash men folk hade inte direkt sagt någonting till henne. Eller jo, en gång!

- Det har hänt en gång, sa Dawn och flinade olustigt. Det var när jag och några andra satt fast i ett rum i ett vindkraftverk hemma i Sinnoh. Vi hade en tjej i vårt gäng som började babbla om bröllop och frågade mig om killen jag reste med var min pojkvän. När jag desperat svarade nej, frågade hon mig vilken av dem tre killarna som fanns i rummet jag skulle välja om jag var tvungen att gifta mig. Det var lite konstigt, så här i efterhand. Jag är ju liksom bara 10 år, trots allt!

- Ja det var lite konstigt, skrattade Dusk nervöst medans ett ljud hördes nerifrån perrongen.

- Vänta, Dusk?! Sa Dawn förskräckt medans hon stirrade ner mot perrongens högra sida.

- Vad är det? Frågade han och tittade på henne bekymrat.
- Är inte det där tåget vi ska ta?!

Dusk tittade ner i schaktet och såg skuggan av ett tåg som saktade in vid plattformen. Han tänkte. Om tåget dem skulle ta åkte söderut måste det komma på den högra sidan av perrongen. Hon hade rätt, det var deras tåg.

- Det är det! Sa han, nu lika skräckslaget.
- Men kom igen då! Ropade Dawn och dem båda satte av nerför rulltrapporna.

Dem hann precis innan dörrarna stängdes. Dem sjönk ner på ett par lediga säten och medans Dawn hämtade andan tittade hon på Dusk som hade sjunkit ihop bredvid henne. Han tittade tillbaka på henne, höjde handen och hälsade godnatt till dem båda. Dawn log och höjde sin hand för att besvara gesten. Adrenalinet hade gjort henne alldeles för pigg för att sova, i alla fall just nu.

Efter att tunnelbanan hade passerat Lunnesta och Nävernäset och med ett tjugotal stationer kvar, började till slut hennes ögonlock bli tunga och sikten dimmig.

Ett antal timmar passerade och så småningom var det dags för nästa dag att få lysa med sin närvaro. När Dawn trött öppnade sina ögon träffades dem direkt av några intensiva solstrålar som fick henne att blinka till. Hon gnuggade sig sömnigt i ögonen och upptäckte till sin förvåning att hon och dem andra satt på en bänk. En bänk som av någon anledning var behagligt varm. Hon tittade sig förvirrat omkring. Det hon kom ihåg innan hon somnade var att dem befann sig på tunnelbanan, påväg mot Sjöfors C. Eller var det bara en dröm?

Piplup hade också vaknat och han var minst lika förvånad som sin tränare. Dawn märkte snart att han också var vaken och dem båda traskade några meter ifrån bänken och inspekterade omgivningen. Med hjälp av några skyltar drog Dawn slutsatsen att dem faktiskt befann sig i Sjöfors Centrum. Hon kunde också se byggnaden som ledde ner till tunnelbanan. Hon kliade sig förvirrat på sin vita mössa. Hur i hela friden hade dem tagit sig av tåget, gått alla trappor upp från spåret och sedan satt sig på en bänk utan att vakna? Det skulle hon nog aldrig få reda på, tänkte hon.

”Att ni bara vågar visa er i vårt land.

Plötsligt hördes en röst i den tysta staden, Piplup vände sig om och fick syn på en grön papperskorg. Han kvittrade oroligt till sin tränare och Dawn halvsprang fram till papperskorgen.

”Du får en varning, flicka! Släpp alla dina pokémon fria, sluta inbilla dig att du kan känna deras känslor. Du kommer aldrig kunna göra det om du inte skulle råka bli en pokémon själv.

Hon lade örat mot den kalla metallen. Var det bara hon som hade inbillat sig men hade någon eller någonting precis talat till henne, från papperskorgen? Piplup gjorde sig beredd att attackera:

- Pratar du med mig? Frågade Dawn skeptiskt, det var något lur som försiggick här.

”Ja, flicka!”

- Men, kom fram så jag får se dig!

”Nix!”

- Jag sa kom fram, fegis!

”Nej!”

- **Kom fram!!**

”Aldrig!”

- VARFÖR INTE?! Skrek Dawn som hade blivit riktigt ilsken på varelsen i papperskorgen. Skriket ekade mellan fasaderna på byggnaderna i den tysta staden. Rösten i papperskorgen fortsatte:

”Vårn heliga ledare och allsmåktiga skapare har berättat för mig för längesedan att du kommer träffa mig. Men inte i den formen du befinner dig i just nu, flicka. Gör bara som jag säger. Släpp dina pokémon fria! På återseende, tös.”

Rösten försvann och lämnade dem båda förvirrade kvar. Dawn försökte med sin tioåriga hjärna, förstå och pussla ihop allt rösten hade sagt. Vårn heliga ledare och allsmåktige skapare? Menade rösten Arceus? Hur hade rösten kommit i kontakt med Arceus? Inte ens hon kunde göra det och hon bad till honom varje jul.

Piplup gjorde exakt samma sak som sin tränare gjorde, tänkte så att det knakade. Han och hans tränare visste inte om det men dem hade precis hört två olika budskap levereras av rösten. Piplup hade istället hört:

”Du kan inte leva under den där tjejens förtryck resten av ditt liv. Jag vet att du fötts upp i fångenskap och då kan det vara svårt att våga upptäcka den stora världen själv. Men du måste ta steget och visa henne dörren och vem du egentligen är.”

Dem två kunde höra fotsteg bakom sig och vände sig om. Dusk och Clefairy (som nu hade vågat sig ur sportbagen) tittade yrvaket omkring sig och undrade säkert lika mycket som dem varför dem inte befann sig kvar i tunnelbanevagnen.

- Jaså? Här står ni och tittar ner i en soptunna, gäspade Clefairy när hon fick se dem två vid soptunnan. Godmorgon!

- Godmorgon! Tja, jag vet inte hur jag ska förklara det här så det låter rimligt, började Dawn och tittade på Piplup för att få stöd. Men jag hörde faktiskt en röst från soptunnan.

För att förtydliga pekade hon ner i den ena inkastet. Clefairy drog på smilbanden medans hennes blonde vänn såg allvarlig ut:

- Vad sa rösten?

- Den sa....Nej, glöm det, ursäktade sig Dawn och sträckte på sig. Det var säkert bara en inbillning, jag har nog sovit för lite.

- Vet ni hur mycket klockan är?

- Nej, jag har ingen klocka, svarade Dusk. Men vad är det du har på din vänstra arm?

Dawn tittade på sin vänstra arm och insåg att frågan var onödig. Hon hade ju sin pokétech, tänkte hon. Även fast den var inställd i fel tidszon så visade den i alla fall klockan.

- Ah just det! Sa hon generat samtidigt som hon försökte äga sitt misstag. Vet du inte vad det här är?

- Nej!

- Ja, ni ligger ju lite efter i det här landet, teknikmässigt, muttrade hon och himlade med ögonen. Jag har ju redan en hel lista med stenålders-saker som jag sett.

- Det här är en pokétech, svarade hon och höll fram sin vänstra arm så Dusk och Clefairy kunde se tydligare. Det är som en klocka, fast med massa andra coola funktioner.

Hon tryckte igenom några applikationer och stannade till på singla sant-funktionen. Hon flinade och pekade ivrigt på den lilla skärmen med sitt högra pekfinger.

- Det här är min favorit funktion! Om jag och Piplup står inför ett vägval kan jag bara singla slant för att bestämma vilken väg vi ska ta!

- Häftig pryl! Sa Dusk medans hans ögon glödde av fascination. Kan du visa oss!

- Absolut, sa Dawn glatt. Vad ska vi singla slant om?

- Ja, du kan väl singla slant om vad vi ska äta, skämtade Clefairy. Jag har redan hört din mage kurra tre gånger inom loppet av två minuter.

- Ja det är väl en bra idé, sa Dawn för att inte hinna bli generad av det Clefairy precis sagt. Jag skulle gärna äta lunch, så jag säger att krona är lunch.

- Men hur mycket är klockan, då? Frågade Dusk.

- Då ska vi se...klockan är runt 10 på förmiddagen.

- Då säger jag att klave är fika, för jag är inte så hungrig och Clefairy älskar verkligen fika.

- Jag vet inte vad fika är men okej, då singlar vi slant.

Dawn tryckte på den lilla modulens skärm och singlade det digitala myntet. Det studsade en stund men landade till slut på krona.

- Det blev lunch! Äntligen kan man få äta något redigt, suckade hon av lättnad. Kom Piplup, nu ska vi hitta en restaurang!

Efter en stund hade gänget satt sig vid en uteservering. Dusk och Dawn hade gått och köpt var sin plocksallad på det lokala Konsum när det visade sig att det inte fanns någon restaurang som hade börjat servera lunch än. Piplup hade fått sina poffins som han med glädje åt en efter en. Dawn vände sig mot Clefairy och frågade om hon ville ha lite vanlige pokémon mat hon hade med sig och Clefairy tackade ja. Dawn hällde upp en liten skål med brunt foder, sköt den till Clefairy och började sedan förtära sin sallad. Det dröjde som sagt inte länge innan hon hade slukat innehållet i den runda, gröna pappkartongen. Hon torkade sig om munnen med den bruna pappersservetten och lutade sig bak i stolen.

Dusk sköt sin sallad åt sidan, öppnade sin sportbag och tog fram den tre böckerna. Dawn lutade sig intresserad över det runda bordet.

- Jag har tänkt på en sak, började Dusk. Du som är koordinator på hög nivå, köper du dina pokémon färdigtränade eller fångar du dem själv?

Dawn rynkade på näsan i avsky av frågan hennes nya vän hade ställt. Vem KÖPER sina pokémon färdigtränade? Man missar ju så mycket saker, till exempel bandet pokémonen och tränaren knyter under träningens gång. Dessutom är det ju fusk och inte schysst alls att behandla pokémon som saker man bara kan köpa, tänkte hon.

Dusk såg hennes äcklade ansiktsuttryck och ryckte på axlarna:

- Jag bara undrande. Du förstår, dem flesta suealiska koordinatorerna (i stort sett alla) köper sina pokémon från uppfödare runt om i landet. Så om jag förstår det rätt så fångar du dina pokémon?

- Det kan du skriva upp dig på!

- Då var det rätt val att ta med sig pokédexet! Skrattade Dusk och kliade sig i håret. Vilken vill du titta först i? nordsuealis (inkluderat Sápmi och östra Norge), mellansuealis och saltvattensöarna eller sydsuealis (inkluderat norra Danmark).

Dawn flyttade blicken mellan dem tre böckerna medans hon försökte förstå allt Dusk precis sagt. Vad var Sápmi och Norge för någonting? Eller saltvattensöarna eller Danmark? Hon visste fortfarande inte vad incidenten vid Feebasssjön handlade om och inte heller hur man uttalade Sjöfors. Hon hade så mycket frågor som hon ville få svar på, men hon sansade sig och tänkte att hon så småningom skulle få svar på dem.

- Vart befinner vi oss just nu? Frågade hon trött.
- I mellansuealis, svarade Dusk och lyfte upp den mellersta boken. Ska vi börja med den?
- Det kan vi göra.

Dawn flyttade sin stol närmare Dusk och dem båda bläddrade igenom uppslagsverket. Efter att Clefairy och Piplup hade ätit upp sin mat gick dom och satte sig bredvid deras respektive tränare. Det Dawn märkte direkt var all information som inte var pokémon relaterad till exempel massa olika telefonnummer och listor på olika saker. Ytterligare en sak hon kunde lägga till på sin ständigt växande lista över konstigheter. Innan Dusk stängde boken hejdade hon honom.

- Eftersom det står så mycket konstiga saker i det här pokédexet kanske det står vart pokémontävlingar hålls?
- Jag kan kolla...Jo, här står det. Det hålls pokémon tävlingar vid Rosbukten stad, Sjöfors stad, By Blåklint och Solrosstad.
- Så det hålls pokémontävlingar här i Sjöfors? Frågade Dawn och slog ut med armarna.
- Det uttalas Sjöfors, påpekade Clefairy. Tack för maten!
- Varsågod, men ni förstår vad jag menar, svarade Dawn och viftade med handen.
- Då ska vi se. Det hålls en pokémontävling vid Sjöfors Idrottsanläggning mellan klockan 14:00 till 16:30 idag.
- Den ska vi delta i, tjoade Dawn och ställde sig upp. Visst, Piplup?

- Hinner du det? Frågade Dusk nervöst. Vi ska ju ta ett tåg till Solrosstad.

Dawn tittade återigen på sin pokétch och flinade sedan brett.

- Klockan är runt 11 så vi har oaser av tid tills pokémontävlingen börjar. Då hinner jag och Piplup träna och vi hinner gå och söka upp en tidtabell. Från min erfarenhet av resandet brukar inte tågen gå mitt på dagen.
- Det kan nog stämma, svarade Dusk eftertänksamt. Men vad ska vi göra nu?
- Jag vet inte, har ni någon idé? Frågade Dawn och tittade på Piplup och Clefairy som skakade på huvudet.
- Fanns det någonting i pokédexet som fångade din blick? frågade Dusk.
- Jo, det var det faktiskt, sa Dawn, tog boken ur Dusks händer och började bläddra.

Om någon hade lyft blicken just då hade dem sett en luftballong passera över staden. Ballongen var den samma som hade visat sig över Dandelion Town några dagar tidigare. I den gröna korgen fanns tre personer, en ung man med lila hår, en ung kvinna med magenta hår och en meowth. Den sistnämnda hade inte blivit omnämnd som en person om det inte vore så att den här meowth faktiskt kunde tala. Alla tre stod och tittade över korgens kant. Det såg ut som om dem letade efter något. Plötsligt hojtade den unga kvinnan på dem andra i ballongen. Dem samlades runt henne så korgen gungade till. Hon pekade ner mot gatan, specifikt på uteserveringen där gänget satt.

- Titta där! Sa hon. Jag tycker jag känner igen den där personen...
- Jag också, svarade den unga mannen och kliade sig i huvudet. Vart har vi sett den där personen...
- Hör upp nu, era korkade korkar, skrek Meowth, ställde sig på korgkanten och pekade ner mot gatan. Det där är ju töntinnan från Sinnoh! Hon som reste med dem andra två töntarna. Hon som hade en Piplup och tränade koordination.
- Men vad gör hon här? Frågade den unga mannen och tittade på Dawn som satt tillsammans med Dusk, Piplup och Clefairy vid uteserveringen där nere på gatan.
- Hon har väl fått storhetsvansinne och tror att hon ska lyckas med koordination utomlands. Eller vad tror du, James?!, muttrade den unga kvinnan surt och vände sig till mannen som tydligen hette James.
- Ja med en sådan stark pokémon som Piplup vid sin sida tror töntinnan säkert att hon kan åstadkomma vad som helst, sa James.
- Jag fick precis en lysande idé, sa Meowth och hoppade ner i korgen. Lyssna upp nu, Jessie och James. Töntinnans Piplup är otroligt stark, vi vet ju att den till och med kunde stoppa sin evolution. Vad skulle ni säga om vi snodde den och gav den till chefen?

Jessie och James lutade sig fram, nyfikna på Meowths idé. Han harklade sig och började förklara.

- Vår fantastiska chef har ju snart varit Team Rockets ledare i 30 år och skulle inte töntinnans Piplup passa som den perfekta presenten. Både liten och söt nog att gosa med och stark nog att kunna vara en del av Team Rockets ständigt växande armé. Det här kan vara vår chans att bli befordrade och hylla vår fantastiska chef. Två flugor i en smäll!

Meowth illustrerade ordspråket genom att klappa med sina tassor och flina brett.

- Genom att ta Piplup kan vi också punktera töntinnans uppblåsta självförtroende, sa Jessie och gnuggade händerna av iver. Jag gillar idén.

- Men vad ska vi göra om chefen inte vill ha Piplup, frågade James Meowth.

- Om chefen inte vill ha vår present skulle vi kunna sälja Piplup på andrahandsmarknaden! Svarade Meowth listigt. Suealiska koordinatörer är kända runt om i världen för att köpa färdigtränade pokémon.

Ballongen svävade vidare över Sjöfors samtidigt som James letade efter ett ställe att landa ballongen på så att operation blå pingvin kunde inledas. Gänget satt lyckligt ovetande kvar vid uteserveringen och fortsatte att bläddra i pokédexet för mellansuealis och saltvattensöarna.

Kapitel 7

Känner du tävlingsnerven?

Sjöfors Idrottsanläggning låg en bit utanför staden. Anläggningen användes oftast för nationalsporten fotboll, som nästan alla suealiska barn spelade och alla föräldrar tvingades titta på. Men under ett fåtal gånger per år, speciellt under sommaren, anordnades några pokémontävlingar här.

Pokémontävlingar i Suealis var starkt sammankopplad med musiken. Det var det som skiljde dessa tävlingar från andra, som oftast använde den standardiserade varianten av tävlingar som Hoenn hade introducerat. I Suealis brukade man oftast hyra in någon lokal artist eller något band som fick spela musiken till spektaklet, vilken man som sagt inte gjorde på andra ställen.

Efter att ha kollat när tåget till Solrosstad skulle avgå gick gänget till idrottsanläggningen och både Dawn och Piplup förvånades av att den inte låg i en byggnad. Det var mer eller mindre en gigantisk grusplan uppvisningen skulle hållas på. Dem tittade på varandra och förstod att dem hade tänkt exakt samma tanke. Kanske inte så ståtlig tillställning, men skönt att det skulle äga rum utomhus en sån här varm dag. När dem kom lite närmare kunde dem se att ena sidan av grusplanen pryddes av en läktare med 3 nivåer och där nyfikna invånare och barnfamiljer med ballonger redan hade satt sig. Men det var något som bekymrade Dawn. Hon tittade på Dusk:

- Brukar det vara såhär lite folk?
- Vet inte, sa Dusk nervöst och rykte på axlarna. Jag har bara gått på en pokémontävling och det var när jag var riktigt liten.
- Men hur kan du då veta vem jag är? Frågade Dawn förvirrat.
- Dem flesta pokémontävlingarna sänds på teve och det är på det sättet jag har odlat ett intresse för både strider och koordination, svarade Dusk. Att gå och titta på pokémontävlingar är så dyrt.
- Jag förstår...svarade hon och tittade på Piplup. Då ska vi se vart man anmäler sig.

Gänget fick snart syn på ett litet bord vid vad som såg ut som ingången till anläggningen. Dem gick fram och Dawn hälsade och sa glatt att hon ville vara med och delta i pokémontävlingen som skulle sätta igång klockan 14:00. Den kvinnliga kontrollanten tittade misstänksamt på den blåhåriga flickan och frågade om hon kunde få se hennes tävlingspass. Medans hon räckte det till kvinnan tittade sig Piplup omkring. Han letade inte efter något speciellt men fick plötsligt syn på något som fångade hans uppmärksamhet. I havet av röda, gula och blå ballonger kunde han se fyra människor, varav tre var klädda i blommiga Alola t-shirt. Dem såg någorlunda unga ut, han tippade på kanske 19-20 år. Han såg att två av alolaskjortorna pratade med en svartklädd person medans den tredje stod vid något som såg ut som en stor kontrollpanel, med massa olika knappar, spakar och rattar med sladdar som ringlade sig ner i gräset. Piplup avlägsnade sig från resten av gänget och gick närmare för att höra vad dem sa:

- Ge mig en anledning till varför vi inte får spela Hubbabubba för publiken, hörde Piplup den ena av alolaskjortorna säga.

Han gick lite närmare och gömde sig bakom en sten. Han kunde se att den personen med alolaskjortan som precis sagt det han hade hört, hade håret uppsatt i en tofs och bar en grå gubbkeps på huvudet. Han kände att det var något lurigt på gång. Han fick samma känsla som när Team Rocket brukade lura hans tränare, Ash och Brock med deras förvillande förklädnader. Piplup kunde se hur den svartklädda personen harklade sig:

- Först och främst är det här en familjetillställning. Ni förstår ju själva att ni inte bara kan sjunga snuskiga saker hur ni vill. Dessutom tycker inte jag att era texter är så trevliga mot kvinnor och flickor.
- Det får stå för dig, svarade den andra alolaskjortan uppkäftigt, som Piplup kunde se bar glasögon och en säckigare, grå tröja under sin blommiga T-shirt. Majoriteten av befolkningen älskar våra texter och jag skulle satsa på att du är en liten minoritet.
- Jaja, men byt låten, ta något mer barnvänligt och så sätter vi ingång om tjugo minuter, sa den svartklädda personen brådslande och skyndade iväg.

Glasögonen och gubbkepsen vände sig mot alolaskjortan vid kontrollpanelen som verkade ha fullt upp med att placera något som såg ut som enorma, svarta, plastskivor på panelen. Piplup kunde inte minnas att han någon gång hade sett något liknande. Eller jo, när han och hans tränare besökt Alamos Town. Dem hade gyllene musikdiskar som fick klocktornet där att spela olika slingor. Men dem såg mycket lyxigare ut än plasttallrikarna han nu hade framför sig:

- Klasse Ica-kasse! Du hörde vad gubben sa! Byt skivor!
- Vad ska vi köra för låt då, Bertil? Svarade alolaskjortan bakom kontrollpanelen som verkade heta Klasse.
- Vi kör väl låt 3 från Må Suealis Leva För Alltid, svarade glasögonen. Alla gillar 1&3E2.
- Nej, protesterade Gubbkepsen. Vi kör "Dansa om ni vill", den passar väl bättre till en pokémontävling än 1&3E2?

Med några snabba rörelser bytte Klasse dem två plastskivorna mot två andra som såg nästan identiska ut. Utan att tänka sig för lämnade Piplup sitt gömställe bakom stenen och började närma sig trion. Gubbkepsen vände sig plötsligt om och fick syn på den blåa

pingvinen. Han satte sig på huk och försökte klappa Piplup, som bakade bakåt och skakade på huvudet. Bertil vände sig om mot gubbkepsen.

- Måns? Vart har du lagt mikrofon...För i HELVETE! Skrek han när han fick syn på Piplup. Vad gör du?!
- Men ta det lugnt, Berran! Sa Måns och plockade upp Piplup.
- Piplup stretade emot men gav till slut upp. Han ville inte utlösa någon attack efter det som hade hänt dagen innan.
- Den är inte vild! Då hade vi varit döda vid det här laget. Den tillhör säkert någon koordinator här i närheten.
- Fortsätt med förberedelserna så ska jag gå och hitta den här pingvinens ägare.

Måns med Piplup i famnen började gå runt bland dem olika koordinatorena som hade samlats runt ingången till grusplanen. Piplup såg butter ut, han behövde inte hjälp av en grabb med fjun på hakan att hitta sin tränare. Han besatt den intelligensen att göra det själv, speciellt när dem var väldigt nära varandra.

Efter att ha frågat alla andra koordinatörer kom Måns till slut fram till Dawn. Hon tittade häpet upp när hon kände en hand på sin axel och förvånades först över det hon såg. Hon tittade sedan bredvid sig och märkte att Piplup inte längre stod där. Hon skakade förvirrat på huvudet och tog emot den blåa pingvinen av gubbkepsen:

- Tack! Jag visste inte ens att han hade försvunnit.
- Du är koordinator, va?
- Ja, jag och min Piplup ska delta i tävlingen som körs här snart, det ska bli super kul! Eller vad säger du Piplup?

Hon tittade ner på Piplup som först tittade på Måns, sedan på sin tränare. Han slöt ögonen och nickade långsamt för att bekräfta påståendet med inte allt för stor optimism. Han visste att Dawn hade lätt att börja prata med främlingar, vilket förstås var bra i dem flesta situationerna. Det var till exempel på det sättet hon hade lärt känna Dusk och Clefairy. Men just den här gången fick Piplup en dålig känsla av den där killen som hade plockat upp honom. Han gav ifrån sig dåliga vibbar, tyckte han.

Kvinnan vid bordet fortsatte att studera Dawns kort. Där det normalt brukade stå ålder stod det nu istället ”behörig”. Hennes ögon smalnade till springor och hon tittade ömsom på Dawn och Piplup, som båda hade samma allvarsamma ansiktsuttryck. Men till slut gav kontrollanten tillbaka kortet med ett leende på läpparna:

- Förlåt att det tog så lång tid, tävlingen börjar om 10 minuter. Lycka till!
- Tack så mycket, svarade Dawn. Du kommer få se en uppvisning du sent kommer glömma!

Dusk och Clefairy önskade dem båda lycka till och gick och satte sig på läktarna precis vid kanten. Dusk var fylld av spänning och iver. Det var som sagt väldigt länge sedan han såg en pokémontävling på riktigt och att dessutom få se en riktigt duktig koordinator live var en dröm. Clefairy lutade sig tillbaka och suckade av lättnad. Solen värmdde skönt och luften hade aldrig känts så ren, trots att 2 tredjedelar av alla ungdomar och vuxna i publiken rökte. Plötsligt kom Dawn och Piplup springande. Dusk och Clefairy spärrade upp ögonen när dem såg koordinatören:

Dawn hade bytt om och var nu klädd i en rosa, knälång klänning med ett rött band knutet i en rosett runt midjan. Precis nedanför hennes hals löpte ett vitt tygstycke med 3 stycken små rosetter fästa vid den. Kjolen på klänningen hade en röd rand som löpte runt den nedersta delen och hon hade också satt upp sitt blåa hår i en hästsvans som svajade när hon sprang. Piplup å andra sidan såg ut som vanligt, förutom att han hade en fluga runt sin hals. Dawn stannade vid Dusk, som hade tappat all tal förmåga. Nu var det verkligen på riktigt:

- Vad glör du på? Frågade Dawn och gjorde en snurr så att kjolen på klänningen höjde sig en aning. Är du avundsjuk?
- Absolut, stammade Dusk. Vart har du fått en sån fin klänning ifrån? Jag önskade att jag hade en sån, tänkte han tyst för sig själv.

- Det var faktiskt min mamma som gav den till mig när jag skulle tävla för första gången i Jubelife City, fnittrade Dawn.

För varje tävling brukar jag lägga till lite detaljer som matchar platsen vi tävlar på.

- Har du lagt till något nu, frågade Clefairy nyfiket.
- Tyvärr inte, sa Dawn besviket. Jag trodde att vi hade mer tid att förbereda. Jag och Piplup hann ju inte ens att träna.
- Oj, men ska du verkligen vara med då? Frågade Dusk oroligt.
- Oroa dig inte, sa Dawn och blinkade busigt med sitt högra öga. Det kommer lösa sig. Jag och Piplup har ju gjort det här ett bra tag nu och då har man lärt sig att improvisera, eller hur?

Dawn tittade på Piplup som nickade beslutsamt. Just då hördes ett ilande läte från anläggningens högtalarsystem som fick hela publiken att förskräckt hålla för öronen. Sedan hördes en kvinnlig röst:

- Ursäkta för det där, då kan alla koordinatörer bege sig ner mot planen så ska vi strax börja!
- Önska mig lycka till, sa Dawn och vinkade till Dusk och Clefairy medans hon och Piplup rörde sig ner mot planen. Jag kommer tillbaka sen när det är paus.
- O-okej, lycka till! Vi hejar på dig! Ropade Dusk och vinkade tillbaka.

Dawn och Piplup passerade Måns, Bertil och Klasse på vägen ner mot planen. Hon höll upp handen i en hälsning och sprang sedan vidare. Måns rättade till sina hörselnäckor samtidigt som Klasse och Bertil kontrollerade kontrollpanelen som i själva verket var ett

mixerbord. Det var nämligen dem som var artisterna som skulle spela under tävlingen. Dem bildade tillsammans den suealiska rappgruppen "De vill säga." eller Dvs. Med ett antal låtar på Suealtoppen och mest sålda skivor på 40 år var dem, utan att tveka, det största musikfenomenet i Suealis sedan ABBA.

Alla koordinators samlades runt ansökningsbordet. Kontrollanten tittade ner i sin lunta med papper och tittade sedan upp mot dem tävlande:

- Är Dawn Johanna Hikari här?
- Jag är här, bekräftade Dawn och vinkade ivrigt till kontrollanten.
- Lotten säger att du får äran att inleda tävlingen, sa kontrollanten och log. Så var vänlig och förbereda ditt fickmonster. Du börjar om 30 sekunder.

Dawn satte sig på huk och tittade Piplup djupt in i ögonen. Hon tog fram hans pokéboll.

- Okej, Piplup! Vi kör en kombination med Bubble Beam, Hydro Pump och Peck, blir det bra!

Piplup nickade beslutsamt och Dawn tryckte på knappen på framsidan på den vita och röda bollen. I ett rött sken försvann den lilla pingvinen och hon satte på det omslutande blåa höljet och placerade ett bubbelklistermärke över knappen. Hon tog ett djupt andetag och blundade. Det här måste gå vägen!

Hon öppnade ögonen och såg kontrollanten som räknade ner från fem. 5...4...3...2...1!

"Mina damer och herrar, ärade publik! Välkommen till fickmonsterstävlingen här på Sjöfors idrottsanläggningen. Detta är den första tävlingen den här säsongen så ge våra koordinators en extra stor applåd", ropade den kvinnliga konferencieren som hade gått ut och ställt sig i mitten på grusplanen. Publiken jublade och applåderade.

Dawn hade kommit in lite för tidigt och stod nu vid ena planens kortsida och betraktade vad som hände.

"Som ni redan vet har varje suealisk fickmonsterstävling alltid en artist som tillför musiken som koordinatorsna måste förhålla sig till och den här gången levereras musiken av Suealis största band...De vill säga. Ge en varm applåd för (Herre gud!) Måns, Bertil och Klasse!"

Dawn märkte hur konferencieren bytte tonläge och lät mer besvrad när hon skulle säga det sista. Vad menade hon med att koordinatorsna skulle förhålla sig till musiken? Hon blev mer och mer orolig. Så här hade det inte varit på någon annan pokémontävling hon hade deltagit i. Men nej, hon fick inte bli orolig nu! Hon skulle fokusera på att leverera.

Konferencieren pekade motbjudande med hela handen bort mot Måns, Bertil och Klasse som genast började spela sin musik. Ett dån göd över hela stadion och Klasse började skrapa dem två plastbitarna på sitt mixerbord. Måns och Bertil tog upp sin mikrofoner och började rabbla för publiken att det här bara var början.

*d här är bara början
sa poporkestern efter 3-4 hits å
den 1:a arresten
vi har redan nått bergets topp men i
morgon är vi mycke mycke mycke högre opp...*

Ett knäpp i högtalarna hördes och ett sus gick genom publiken. Ett ilsket skrik hördes från Bertil medans konferencieren harklade sig:

"Nåja, då är det väll dags att presentera våran evigt skiftande jury. Först har vi ordföranden i Suealis Fickmonsterskomité: Chonstantin Valmoson, ledare för Pokémons moraliska råd: Maria Lagerborg, tidigare koordinators och fickmonsterstränare, Anders Riga och det nya tillskottet till panelen; Margareta Sundini, chef för Sjöfors Allmänna Idrottsförening, SAIF och ägare till anläggningen vi befinner oss på just nu."

Domarna ställde sig upp bakom sitt bord, bugade artigt och publiken jublade.

"Då ska jag snart gå åt sidan, men först ska jag presentera våran första koordinators. Välkommen ut på plan: Dawn!"
Dawn stegade fram till mitten av planen och vinkade till publiken.

- Kom igen nu! Ropade Dusk. Du grejar det här!

Publiken applåderade och ett knäpp hördes återigen från högtalarna.

”Då kör vi!” ropade konferencieren och stegade av grusplanen lagom till att Dvs. satte igång att spela.

Dawn tittade åt sidan och fick en tumme upp av konferencieren att hon kunde sätta igång. Hon tog ytterligare ett djupt andetag och gjorde sig redo att kasta upp bollen men hejdade sig när hon hörde musiken. Dawn kunde inte låta bli att stampa takten med sin fot. Hon hade aldrig hört den här typen av musik innan och hon kunde inte värja sig mot den. Men till slut kastade hon upp bollen:

- Okej, Piplup. Spotlight!

Bollen flög genom luften, öppnade sig och i ett hav av bubblor materialiserade sig Piplup som vinkade häftigt mot den jublande publiken. Han landade framför Dawn som fortfarande stod och gungande till musiken. Bubblorna från bollen kom studsande ner på gruset, vilket gjorde att dem spräcktes till mindre vattendroppar som lade sig som en tunn dimma över marken.

- Använd Bubble Beam och sedan Hydro Pump!

Piplup tittade upp och sköt ut en mängd bubblor som steg mot himlen. Han tog sedan ett språng och utlöste en kraftfull vattenstråle under sig som sköt honom upp i luften, genom havet av bubblor. Till sist befann han sig högt upp i luften, ovanför dem.

- Avsluta det här med Peck!

Piplup nickade och sedan dök ner mot bubblorna. Hans näbb började lysa vitt och ökade i storlek, vilket fick domarna, publiken och Måns, Bertil och Klasse att dra efter andan. Det sistnämnda gjorde att rabblandet och musiken upphörde i 10 sekunder. Piplup började sedan i extrem hastighet spräcka hål på dem sfäriska objekten, vilket utlöste ännu mer skimrande vattendroppar som spred sig över stadion. När alla bubblor hade spräckts och han bara hade några få meter ner till marken, vände sig Piplup i luften och landade på fötter. Piplup och Dawn bugade sig för publiken medans Dvs. avslutade sin låt.

Dawn och Piplup hörde ett harklande och vände sig mot domarna som iakttog på dem.

- För det första, ett helt fenomenalt uppträdande! Sa herr Valmoson. Det måste jag ge dig, Dawn.

- Ja, jag håller med, bekräftade fru Lagerborg. Du och din Pochamma var helt i synk där ute.

- Där måste jag faktiskt invända, avbröt herr Riga och ställde sig upp. Piplup var helt i osynk när det kom till musiken. Det var som om de inte alls brydde sig om takten.

Dawn blev vit i ansiktet. Så det var det konferencieren hade menat när hon sagt att koordinatorn skulle förhålla sig till musiken.

- Ja, då har vi lite att enas om, konstaterade fru Sundini. Återigen, tack för framträdandet och så får vi se om du går vidare till kvartsfinalen som börjar om en halvtimme.

Dawn och Piplup bugade sig ännu en gång och publiken jublade och applåderade. Dem lämnade grusplanen och satte iväg upp mot resten av gänget som hejade glatt på dem när dem kom fram. Dawn tog Piplup i knäet och satte sig mitt emellan dem. Hon suckade tungt.

- Men det såg ju jättebra ut, försökte Dusk. Det här var mycket häftigare än på teve, tusenfaldigt!

Dawn log trött.

- Tack, men det gick inte som jag hade förväntat mig, suckade hon. Domarna tyckte inte att jag höll mig till takten till musiken.

- Men du får inte ha så höga krav på dig, sa Clefairy. Det är ju trots allt din första suealiska pokémontävling och det tar lång tid att lära sig nya regler.

Under 20 minuter blev det helt tyst på gängets del av läktaren och Dawn och Piplup tittade på dem andra koordinatörerna som uppträdde och försökte se hur man utförde attacker i synk till musiken. Piplup i synnerhet var fullt fokuserad på att avläsa dem andra pokémonsen som sprang, hoppade och dansade omkring nere på grusplanen. En Lickilicky, en Castform, en Ludicolo. Piplup blundade och försökte hitta takten i låten. Det tog en liten stund men plötsligt hittade han den. Även fast den var svår att tyda så kände han till slut hur takten i låten flödade genom honom.

Bakom gänget, en rad upp satt tre stycken pensionärer, två kvinnor och en man. Dem tittade på föreställningen och fällde titt som tätt en kommentar om hur koordinatörerna var klädd eller hur fantastiskt dem tyckte att en viss attack var.

- Ja, när det är paus masar vi oss ner till ingången och köper var sin lott, som vi brukar göra, sa den ena tanten och rättade till solglasögonen på sin rynkiga näsa.

- Vem tror ni kommer vinna? frågade den andra tanten och tittade ivrigt på sina vänner.

- Jag tror att hon som uppträdde först kommer vinna, sa gubben självsäkert. Det är så dags att lite nytt blod kommer in i den här sporten. Samma koordinatörer har uppträtt i 5 år snart, det är på tiden.

- Du menar hon som sitter framför oss? Frågade tanten och pekade på Dawn.

- Precis, svarade gubben och lutade sig sakta fram. Vänta, jag ska bara...

Han knackade Dawn i huvudet och hon vände sig förvånat om.

- Du och din Piplup gjorde ett fantastiskt jobb där ute, berömde den gamla mannen.

- Äsch, det var ingenting speciellt...sa Dawn och slog ner blicken.
- Men skäms inte! Förmanade tanten med solglasögon. För att vara din första tävling var det otroligt bra.

Dawn öppnade munnen och var på väg att säga att det minsann inte var hennes första tävling. Men gubben avbröt henne.

- Om du går vidare till semifinalen kan jag lova att jag kommer satsa mina pengar på att du vinner.
- Men Hasse! Ställ inte så höga krav på flickstackaren, sa den andra tanten.
- Vänta, vad menar du med att "satsa pengar", frågade Dawn förbryllat. Får man göra sånt, är inte det olagligt?
- Inte i Suealis, svarade den ivriga tanten. Vid ingången finns det spelkuponger där man kan fylla i vem man tror kommer att vinna.

- Jaha!

Dawn funderade över det den gamla damen precis hade sagt när hon hörde konferenciern i högtalarna igen.

"Då så mina ärade koordinatörer har domarna bestämt sig vilka som ska gå vidare till kvartsfinal. Vi har hela listan:"

Piplup vaknade upp från sin trans när han märkte att musiken hade slutat spelas och vände sig mot sin tränare. Hon såg sammanbiten och orolig ut, tyckte han. Hon böjde sig fram och viskade till honom:

- Det är nu det gäller! Kommer vi att gå vidare eller inte?

Konferencieren läste sakta upp namnen, ett efter ett och för varje namn jublade en viss del av läktaren. Dawn och Piplup blev mer och mer oroliga desto flera namn som ropades ut. Hon tänkte att konferenciern skulle säga "Ja, det var alla som gick vidare", men det kom bara fler och fler namn. Men till slut.

"Dawn och Piplup!"

Kapitel 8

Nya rivaler och en kär återträff!

I bit ifrån idrottsanläggningen flög Jessie, James och Meowth i sin luftballong. Dem letade fortfarande efter en lämplig plats att landa på. Plötsligt hojtade Jessie:

- Kolla där borta! Se vilken stor grusplan vi kan landa på.

James kisade för att se bättre och vände sig sedan bekymrat till sin kollega:

- Det ser ut som om det pågår någon typ av sport där. En pokémonstrid eller något liknande. Är det verkligen så smart att landa mitt i något sånt?

- Men dem får väl flytta på sig, fnös Jessie som hade plockat upp en liten sminkdosa med tillhörande sminkspegel. Styr dit!

- Ajaj kapten, sa James och Meowth trött i mun på varandra och styrde ballongen åt det hållet.

På idrottsanläggningen drog Dawn och Piplup en suck av lättnad över att dem med nöd och näppe gick vidare till kvartsfinal samtidigt som Dusk, Clefairy och pensionärerna jublade. Den äldre mannen jublade så högt att han fick ett våldsamt hostanfall.

Damen med solglasögon klappade honom på axeln.

- Hasse! Du är inte den 25-åriga koordinatör som då en gång var.

- Har du varit koordinatör, frågade Dawn nyfiskt. När då?

- Johoho, skrockade gubben. Det var ett bra tag sen. När jag var runt 60 sadlade jag om och blev domare. Jag minns en gång, när Globen skulle invigas. Hur det kom massa koordinatörer från hela världen och jag minns specifikt en tös. Hon och hennes Glameow utförde några av dem vackraste attackerna jag någonsin sett. Hon hade blått hår precis som du och jag kommer ihåg att hon sa att hon kom från Sinnoh regionen. Hon hette...

Den äldre mannen avbröts av att den äldre damerna tog honom i armen och drog iväg honom ner till lotterna. Dawn kunde inte riktigt greppa vad hon precis hade hört och det verkade inte Dusk eller Clefairy göra heller. Piplup tittade förvirrat, ömsom på sin tränare, ömsom på Dusk och Clefairy. Hon tänkte så att det knakade. En blåhårig tjej från Sinnoh som hade en Glameow hade uppträtt i Globen för länge sen. Gubben såg ut att vara runt 80, 80-60 är 20. Kunde det vara så att...

Hennes tankar avbröts av konfrancierns röst:

"Då får jag be våra fantastiska koordinatörer att samlas nere vid ingången så ska ni få reda på vilka ni ska möta"

Efter att indelningen hade visats nere vid entrén sprang Dawn och Piplup ut på gräsmattan bredvid planen för att träna på att hålla takten. Men dem kom snabbt på att även fast dem hade sett alla andra koordinatörer göra just det, kunde dem inte bara göra det på beställning. Dem behövde ju musik. Hon funderade en stund på hur dem skulle hitta något sånt här. Visst, snubbarna spelade musik för varje match. Men det var alltid olika låtar. Hur skulle dem veta vilken låt dem skulle uppträda till? Den här kampen kändes mer och mer hopplös. Dem kom säkert bara vidare tack vare ren tur.

Medans Dawn gruvade sig (något som var väldigt olik henne) försökte Piplup hålla takten till den lilla musik som hördes medans han svävade iväg i sina tankar. När hans tankar började röra sig mot Suealis ålderdomliga teknik fick det honom att ge ifrån sig en fnysning. Folket i den här regionen verkade dock väldigt. Dem hade fula tv-apparater, stenklossar till hus och bilar som såg ut att komma från ett data-spel- Så då var det kanske inte så märkligt att människorna inte visste att ett barn kunde vara vän med en pokémon. Hon gjorde en piruett som han avslutade med en liten bugning för att sedan blåsa en stor vattenbubbla som helt omslöt honom. Piplups tankar vandrade vidare.

Han fortsatte att grubbla medans bubblan lättade från marken. När han sedan insåg att han höll på att flyga iväg kastade han sin lilla fågelkropp mot bubblans elastiska hinna. I sin panik hade han helt glömt bort att Arceus hade utrustat hela hans art med en näbb för just såna här situationer.

Plötsligt fylldes bubblan med en tjock, grå rök och sen ”plopp”. Bubblan sprack och Piplup föll till marken. Dawn vände sig om när hon hörde smällen och fick syn på en kille med en Sylveon vid sin sida. Av instinkt stoppade hon handen i en ficka på sin klänning men kom på att hennes pokédex låg i hennes ryggsäck som Dusk och Clefairy hade. Hon plockade upp Piplup som gnuggade sitt huvud efter att ha slagit det i den hårda gräsmattan.

- Tja! Hälsade killen något tillbakalutat. Jag och Sylveon har betraktat er en liten stund. Hur går det med träningen?

- Hej, mitt namn är Dawn och det här är Piplup, hälsade Dawn uppfostrat. Nej, det går just nu inte så bra med träningen. Du förstår, vi har ingen musik vi kan öva till.

Killen tog ut den glödande saken han hade i munnen, tog den mellan sitt långfinger och pekfinger och skakade den vita cylindern så att det svarta, glödande innehållet föll ner i gräset. Dawn och Piplup betraktade storögt hela händelseförloppet. Dem tittade på varandra. Vad var det där för något? Tänkte dem båda. Varför hade den där killen den där saken i munnen? Hur smakade det? Var det gott? Killen harklade sig, vilket gjorde att deras tankar skingrades.

- Har ni ingen musik? Upprepade han och började rota i sina byxor. Nämen, titta här!

Han fiskade upp en fyrkantig pryl ur sin ficka och visade för dem båda. Dawn och Piplup visste inte att det killen nu visade var en kassetbandspelare.

- Vi har tränat klart, så ni kan få låna den här, sa han och knackade på den hårda, genomskinliga plasten längst fram på den. Kassetten delades ut tidigare efter första rundan med alla låtar som kommer spelas idag.

Han räckte den gråa plastlådan till Dawn, men när han insåg att hon hade händerna fulla lade han den på Piplups huvud istället. Dawn tittade ner på den lilla prylen.

- Vi måste faktiskt vidare nu. Men för att vara en nybörjare gjorde du och din Pochama några riktigt coola konst, det måste jag säga. Vi får se om ni möter oss i finalen eller om ni bara hade tur när ni gick till kvartsfinalen.

Killen och hans Sylveon vände sig om och började traska därifrån innan Dawn han säga så mycket som ett tack. Sylveon vände sig om och under en kort sekund möttes hennes och Piplups blick. Piplups blick sa något i stil med ”Ni kanske inte ens kommer till final”. Som respons sänktes Sylveons ögonlock en aning, hennes blick sa ”Vi har vunnit Rosebay Coordination Cup, två gånger! Det är klart vi kommer till final”. Dawn drog på munnen när hon hörde vad killen hade sagt. Hon förstod att hon precis hade skaffat sig en ny rival. Att det skulle gå så fort, tänkte hon. Men det hade det ju faktiskt också gjort när hon hade träffat Zoey för första gången.

Dawn satte ner Piplup i gräset och han plockade ner kassetbandspelaren från sitt huvud. Medans dem undersökte den främmande prylen gick dem första kvartsfinalerna av stapeln. Efter två matcher hade Piplup fått igång bandspelare och musik strömmade ut ur den lilla högtalaren. Dawn sken upp och gav Piplup en high-five och dem satte sedan igång med att träna i takt till musiken. Dem hann göra detta i knappt en halvtimme innan det var deras tur.

Som dem andra pokémontävlingarna som använde Hoenns standard var kvartsfinalen och semifinalen uppbyggd av dueller, där två stycken koordinatörer stred mot varandra ungefär som i en vanlig pokémonstrid. Det lilla kruxet var att domarna analyserade varje pokémonattack och bedömde löpande hur stilig och tilltalande den var. Vid varje snedsteg eller misslyckad attack sänktes den totala poängen för koordinatören och striden slutade om en koordinatör hade slut på poäng eller om en pokémon tuppade av. Suealis Fickmonsterskomité, arrangörerna av pokémontävlingar i regionen, körde också på det här upplägget förutom att domarna inte bara bedömde hur stilig och tilltalande en attack var utan också hur dem förhöll sig till musiken.

Kvartsfinalerna byttes så småningom ut mot semifinaler och Dusk, Clefairy och pensionärerna såg med häpnad på hur Dawn och Piplup tog sig genom varje strid. Visst, dem visste att dem var bra men Dusk och Clefairy var förvånade över hur snabbt dem båda hade blivit bekväma med dem nya reglerna. Inte för att säga att deras strider var helt fria från fel. Varje gång striderna var slut hade dem förlorat tre kvartars poäng. Ingen kunde riktigt förstå varför men det var som ett genomgående mönster genom deras strider.

Trots poängen det klarade sig Dawn och Piplup hela vägen till finalen. Dem båda var helt slutkörda där dem stod lutade mot en av pelarna till läktaren och pustade ut. Även fast Piplups attacker såg helt sömnlösa ut från publikens perspektiv var han nära bristningsgränsen. Det var för mycket för den lilla pingvinen att hålla i huvudet samtidigt, hans tränares kommandon, motståndarens attacker och till råga på allt att konstant hålla takten. Dawn sjönk ner bredvid sin partner och torkade sig för pannan. Trots att hon inte hade utfört någon av attackerna hade hon aldrig upplevt en sån påfrestande tävling. Men det dröjde inte länge innan ett leende spred sig över hennes ansikte. Hon tittade beslutsamt på Piplup som trött tittade tillbaka. Trots att striderna hade varit väldigt krävande hade dem tagit sig hela vägen till finalen i deras första suealiska pokémontävling. Nu gällde det bara att vinna allt!

Dem hörde steg närma sig och tittade upp. Där stod killen och hans Sylveon som dem hade träffat tidigare. Killen hade en sån där papperscylinder i munnen som han hade haft vid deras första möte. Han sög på den och tog sedan ut den ur munnen och lät röken lämna munnen. Han tittade på dem båda och log:

- Så ni tog er till finalen trots allt!

- Yes, sa Dawn energiskt och reste sig så häftigt upp att hon höll på att slå huvudet i en av järnbalkarna till läktaren. Det ser ut som om ni också tog er till final!

- Japp, vi tog oss till final som vanligt, sa killen retsamt och tittade på Sylveon som flinade mot Piplup. Men Piplup var för trött för att göra något tillbaka där han låg likt en säck potatis. Just det, jag glömde presentera mig. Jag heter Skye och det här är Sylveon.

Sylveon sträckte på sig belåtet och killen lät papperscylinder falla ner i gräset.

- Jag heter Dawn, upprepade hon. Men du kanske hörde det när jag sa det första gången. Och det här är Piplup. Hon pekade på Piplup.

- Ja, jag hörde det faktiskt första gången, sa Skye och flinade. Men då ska jag inte störa er. Jag vill bara påminna om att finalen sätter igång om en timme.

Skye och Sylveon började gå åt det hållet dem hade kommit i från.

- Okej, tack så mycket! Ropade Dawn efter dem och vände sig sedan till Piplup. Då är det dags för träning igen!

En timme senare stod Dawn och Skye öga mot öga på var sin sida av grusplanen och utbytte spända blickar med varandra. Konferencieren hade ställt sig i mitten och höjde sin mikrofon mot sina läppar:

"Mina damer och herrar! Tyvärr så verkar årets första suealiska fickmonstertävling lida mot sitt slut..."

Ett besviket ljud hördes från publiken.

"...men vi har som vanligt sparat det bästa till sist: finalen! På ena sidan har vi radarparet som utsetts till toppkoordinatorer i Suealis två år på raken och verkar vara på väg att slå Anders Rigas rekord på tre år. Gott folk, Skye och Sylveon!"

Skye tände en till papperscylinder och bugade för publiken.

"På andra sidan har vi en nykomling till dem suealiska tävlingar. Dock så är hon och hennes Piplup inte främmande för formatet. Dem har deltagit fickmonsterstävlingar runt om i världen och verkar ha satt sina ögon på Suealis. Hon verkar också klätt upp sig dagen till ära. Välkomna Dawn och Piplup!"

Publiken jublade och Dawn lyfte en aning på kjolen till sin klänning och neg. Precis som konferencieren hade påpekat var hon en av dem få personerna som hade klätt upp sig för tävlingen. Hon hade tävlat i regioner där koordinatorena hade sina vanliga kläder på sig och detta verkade vara en av dem.

"Då ska jag lämna planen och låta finalen börja. Men innan jag gör det ska jag berätta att DVS har annonserat att publiken ska få bestämma vilken låt som ska spelas under finalen"

Den kvinnliga konferencieren sänkte mikrofonen och stegade snabbt av planen med ett ansträngt ansiktsuttryck lagom till att det sprakade till i det föråldrade högtalarsystemet och Bertils röst hördes:

- Okej, på tre ropar ni vilken låt ni vill höra. 1...2...3

- O Vad D låter Bra! ropade publiken medans Måns tog mikrofon ur sin kamrats hand.

- Vi har fått tydliga regler att vara neutrala och inte ta med några politiska låtar...

- Skit i det! Hördes man gasta någonstans på läktarens vänstra änden.

Publiken bröt ut i ett kollektivt skratt och Måns och dem andra bandmedlemmarna flinade tyst.

- Om du så gärna vill det så får vi väl säga att alla som inte tycker om Arbetarna får gå hem nu.

En kort tystnad uppstod.

- Då har jag varnat er, fortsatte Måns. Då sätter vi igång finalen!

Dawn tittade bort mot konferenciern som gav henne en tumme upp, vilken hon under dem senaste timmarna hade lärt sig betydde han hon fick inleda striden. Hon nickade allvarsamt och tog upp Piplups pokéboll.

- Kom fram Piplup!

Piplup landade precis framför Dawn samtidigt som Skye plockade upp en blå och röd pokéboll ur en byxficka.

- Då är det dags för dig Sylveon, sa han högtidligt och kastade det sfäriska föremålet rakt upp i luften och i ett vitt ljus kom Sylveon flygande ur bollen och landade (precis som Piplup) framför sin tränare. Skye gav Dawn en nickning för att visa att dem var redo.

Dawn nickade tillbaka, tog ett bestämt steg fram med sin högra fot och pekade på Sylveon medans hon utropade:

- Då kör vi Piplup! Vi börjar med Peck!

Piplup satte fart över grusplanen medans hans näbb började lysa vitt ännu en gång. När han hade kommit mer en halva vägen fram till Sylveon tog han ett språng och dök som en pil genom luften mot henne. Dawn betraktade häpet Skye och Sylveon som inte gjorde någonting åt det faktumet att Piplup bara kom närmare och närmare dem. Varken Piplup eller Dawn märkte att deras poäng redan hade subtraherats med en sjättedel.

"Och det är Piplup som inleder finalen med att använda Peck mot Sylveon. Hur kommer Skyes pokémon att svara?"

Skye och Sylveon fokuserade på Piplup. Skye hade börjat knäppa med sin högra hand i takt med musiken och gungade lätt med huvudet.

- Lite närmare, viskade han. Första versen är snart slut. Fem...Sex...Sju...Ått...
- Sylveon, Fairy Wind!

Samtidigt som DVS indikation för byte från vers till refräng hördes i högtalarna (alltså Klasses skivnugg) tog Sylveon satts och skickade sedan ut en kraftfull, rosaskimrande vind mot Piplup så att han virvlade iväg till andra sidan av planen. Han viftade desperat med sina små fenor och försökte återfå kontrollen över situationen medans publiken applåderade åt Sylveons attack. Dawns poäng subtraherades med en åttondel.

"Vilken magnifik tajming av Sylveon. Deras otroliga teknik att utnyttja takt och rytm i låten förhöjer den här skimrande fevinden sjufaldigt!"

Dawn fokuserade på Piplup och hörde inte riktigt vad konferencieren kommenterade men orden "takt" och "rytm" hade hon snappat upp. Hon ville gärna försöka följa melodin i låten, men hon visste inte hur. Den här låten hade inte funnits med på kassetten. Det var lika bra att bara fortsätta strida och se vad som hände, tänkte hon.

- Så lätt ska dem inte vinna, ropade hon åt Piplup. Använd Hydro Pump!

Piplup nickade och avfyrade en vattenstråle rakt mot Sylveon. På vägen dit samlade vattnet upp dem små rosa partiklarna i fevinden, som blandade sig och fick vattenstrålen att börja glimma och glittra. Skye hann inte kommendera Sylveon att hoppa undan utan sammanflättningspokémonen spolades av det glittrande vattnet, vilket fick Skye att förlora en åttondel av sina poäng. Dawn och Piplup hade haft tur och tajmat in attacken precis vid en av Bertils många andingspauser, vilket gjorde att dem inte förlorade poäng.

Vattenstrålens kraft hade katapulterat Piplup bakåt och han landade en bit framför sin tränare. Dawn knöt sin näve bestämt.

- Nu när dem har fått smaka på sin egen medicin fortsätter vi. Använd Whirlpool!

Piplup riktade huvudet uppåt, slöt ögonen och började forma en virvelström en bit ovanför sitt huvud. Skye fortsatte knäppa med sina fingrar och lyssnade på låten. Han märkte att refrängen började närma sig sitt slut och räknade återigen ner tyst för sig själv:

- En...Två...Tre...Fyr...Fem...Sex...Sju...Ått
- Sylveon! Använd Quick Attack!

Sylveon nickade och började springa över planen. Piplup märkte inte vad som höll på att hända eftersom han var fullt upptagen med att forma virvelströmen. När Sylveon precis passerat mitten tog hon ett litet skutt. Eftersom som hon hade byggt upp så mycket fart, for hon rakt in i Piplup och tacklade honom. Tacklingen gjorde att Piplup tappade balansen och koncentrationen. Det sistnämnda fick virvelströmen att tappa sitt kontrollerade tillstånd ovanför hans huvud och störtande ner mot han och hans tränare och gjorde dem rejält blöta. Dem förlorade en kvarts poäng.

"O, det där såg verkligen illa ut! Ibland har man inte tid att förbereda special attacker, speciellt inte när man möter så svåra motståndare. Kommer Piplup att kunna fortsätta att strida?"

Dawn vred ur sin kjol och glodde surt bort mot Skye.

- På tal om att få smaka på sin egen medicin, hojtade Skye hånfullt.

Medans Dawn manade den dyngsura Piplup att resa sig upp, letade Skye återigen efter det rätta tillfället att attackerar. Han kände DVS låtar mycket väl, på grund av hur många gånger dem hade spelats på radion och han visste precis när Måns eller Bertil tog andningspauser, byte från vers till refräng eller refräng till mellanspel. Byte till refräng skulle inte ske på ett tag, men han märkte att en andningspaus var nära för Måns och han knäppte med fingrarna.

- Knäpp...Knäpp...Knäpp...Knäpp.
- Använd Swift.

Sylveon hoppade upp i luften, samlade sin energi och sköt iväg ett dussin glittrande stjärnor mot Piplup. Piplup hade vid det här laget rest sig och stirrade intensivt på attacken i väntan på ett kommando från Dawn.

- Fånga stjärnorna med Bubble Beam! Ropade Dawn åt honom.

Piplup gjorde som hon sa och avfyrade ett tjog med genomskinliga, blåa bubblor som inkapslade dem glimrande stjärnorna vilket fick många i publiken att ställa sig upp och applådera, inklusive hejarklacken bestående av Dusk, Clefairy och pensionärerna. Skye förlorade en sjättedels poäng.

"Och precis när man trodde att allt var över använder Piplup bubblestrålens offensiva egenskaper defensivt. Helt makalöst att den lilla pingvinen lyckades fånga stjärnorna från Sylveons snabbattack i bubblorna! Vilken precision!"

Medans bubblorna flöt omkring i luften tog Dawn en kort paus för att tänka. Hon lade sin högra hand mot sitt huvud och försökte hitta takten i låten men fastnade istället för Bertils rabblande. Hon började klappa sitt huvud i samma rytm som han rabblade och fick plötsligt en idé.

- Piplup använd bubblorna som plattformar! Hoppa på bubblorna i samma rytm som sången!

Piplup tog ett djupt andetag och hoppade upp på en bubbla och skuttade snabbt mellan dem i takt med Bertils rabblande. Skye och Sylveon såg det här och killen ropade:

- Snabbt Sylveon! Spräck bubblorna!

Sylveon använde sina långa, tentakelliknande lemmar och började spräcka bubblorna, vilket gjorde att stjärnorna i dem också gick sönder i små, skimrande bitar.

"Nu har tre minuter passerat på klockan och Piplup är återigen ute på hal is! Sylveon utnyttjar attacken pingvinen gjorde för att glänsa själv!"

Piplup fick svårare och svårare att hitta bubblor att stå på och när en av sylveons lemmar spräckte en bubbla han skulle hoppa till föll han hjälplöst genom luften. Dawn märkte det här och tänkte utnyttja situationen till deras fördel.

- Använd Peck igen.

Skye flinade åt vad Dawn hade sagt att Piplup skulle göra eftersom han visste att pingvinen inte skulle hinna förbereda sin näbb på det korta avståndet. Han såg också att vinkeln var perfekt för en viss paralsattack. Han viftade med handen:

- Använd Draining Kiss när Piplup nuddar dig!

Dawn och Piplup drog efter andan. Piplup började skräckslaget flaxa igen och försökte på alla sätt undvika attacken som var på väg att utföras, men det var försent. Sylveon pussade honom rakt i pannan vilket fick honom att bli helt röd i ansiktet av varma känslor. Han föll till marken helt paralyserad av kärlek samtidigt som ett ljus lämnade hans kropp och flög bort till Sylveon. Dawn tittade oroligt på Piplup medans hon förlorade en kvart med poäng.

"Nu får föräldrarna hålla för ögonen på sina barn för nu börjar det verkligen hetta till i matchen. Efter en sån där kärlekssmocka kommer Piplup ha svårt att resa sig upp! "

- Kom igen Piplup! Res dig! Vädjade Dawn åt den blåa pingvinen.

Publiken började tillsammans räkna ner från 10. Hon blev mer och mer stressad och ropade högre och högre. Under en kort sekund såg det ut som om Piplup hade kvicknat till. Han försökte resa sig upp men gav upp när publikens nedräkning nådde 0. Ett kollektivt jubel bröt ut från läktarna och man kunde se hur vissa barn släppte sina ballonger som började flyga upp mot himlen.

Dawn gick fram till Piplup, föll på knä och suckade djupt. Hon tog upp honom medans hon tänkte att dem i alla fall hade gjort sitt bästa. Piplup kvicknade till i hennes famn. Han tittade på henne trött och hon klappade honom på hans huvud.

När dem båda nästan hade lämnat planen hördes en duns och ett knastrande från mitten av grusplanen och publiken tystnade. Dawn med Piplup i famnen vände sig om och kunde knappt tro sina ögon. I mitten av grusplanen stod vad som såg ut att vara en luftballong formad som en Meowths huvud med en grön rottingkorg fäst under den. Plötsligt tittade tre huvuden upp ur den.

- Se?! Fräste Jessie åt James. Det händer ingenting här! Det är tyst som i graven!

- Ja, sa James och tittade sig omkring. För att vara en plats där det inte händer något känner jag mig väldigt iakttagen. Vad gör publiken här då?

- Inte vet jag, fnös hon och ryckte på axlarna medans hon började klättra ur korgen. Chefen kanske har anlitat dem för att välkomna oss till Suealis. Då ska vi se vart töntinnan har gömt sig, så kan vi beta av den här affären tidigt.

- HON STÅR DÄR! Skrek Meowth och pekade på Dawn med Piplup i famnen.

När Meowth öppnade munnen drog hela publiken efter andan. Att en fyrbent pokémon stod upprätt var redan konstigt som det var, men att sedan pokémonen i fråga också talade som en människa var som i en skräckfilm tyckte många i publiken. Jessie och James fick syn på den blåhåriga tjejen med pingvinen i sin famn och på mindre än 3 sekunder hade alla tre lämnat rottingkorgen.

Jessie började med att syna den blåhåriga tjejen nerifrån och upp.

- Har du ätit stirrsoppa? frågade hon Dawn som inte kunde sluta stirra framför sig.

Den blåhåriga koordinatören gnuggade sig i ögonen och tittade än en gång för att se att hon verkligen hade sett rätt.

- Vad gör ni här? Frågade hon sen irriterat. Ni vet väl vid det här laget att jag inte reser med Ash längre?

- Lilla gumman, det vet vi mycket väl, sa Jessie hånfullt. Men vi är inte ute efter Pikachu den här gången.

- Vi är ute efter den där! sa Meowth och pekade med en klo på Piplup i Dawns famn.

Dawn och Piplup tittade förvånade och rädda på varandra. Meowth gjorde en rörelse med sin tass för att visa att hon skulle överlämna sin bästa vän till dem.

- Aldrig att ni får Piplup! ropade hon argt till Team Rocket medans hon släppte ner honom på marken. I så fall måste ni först besegra oss i en strid, här och nu!

Piplup tog ett allvarligt steg framåt för att markera att han var redo för strid. Hans tränare knöt sina nävar och ställde sig bredbent. Jessie gapskrattade och spände ögonen i Dawn.

- Välj dina ord, flicka lilla! Det är inte roligt när andra tittar på när man förnedras. Speciellt inte flera gånger under samma dag!

Dawn stelnade till ännu en gång när hon hörde Jessies kaxiga varning. Hur visste hon att hon hade förlorat pokémontävlingen innan? Eller använde hon sig av någon sorts härskarteknik för att få henne att vekna?

- Vilka är ni och vad gör ni här? Frågade den förvirrade konferencieren som hade börjat funderat om det hade sagts någonting om något avslutningsnummer som hade bokats under repetitionen dagen innan.

James, som hittills hade stått tyst bredvid Meowth, bakom Jessie, tog steget fram och plockade upp en röd ros ur en av sina fickor.

- Så lustigt att du frågar, sa han lugnt. Vi tänker förklara det för er nu...

Medans Team Rocket förklarade för konferencieren och publiken att dem hade kommit till Suealis för att "skydda allt från förstörelse" och "förena allt i en rörelse" men också hur dem fördömde sanningen och kärlek och hur dem skulle "nå upp till himmelen", gjorde Dawn och Piplup ett försök att smita. Dem ville nödvändigtvis inte strida om det inte behövdes. Men när James såg flyktförsöket agerade han vant och raskt. Han plockade ut en pokéboll ur korgen och kastade ut den över planen.

- Carnevine! Ropade han. Hindra töntinnan och hennes Piplup från att komma undan!

Carnevine materialiserades från bollen men så fort det vita ljuset lagt sig vände den tvärt om och återvände till sin tränare. Den öppnade sin stora mun och bet sig fast i James huvud. Meowth och Jessie tittade trött på medans han sprattlade och gestikulerade vilt åt grästyten att den skulle hindra Dawn och Piplup och inte tugga på honom. Till slut lyssnade Carnevine och skickade ut två stycken vinrankor mot dem flyende. Piplup vände sig snabbt om och avfyrade en hydropump som träffade Carnevine som sedan flög in i sin tränare. Dem båda flög med en duns rakt in i den gröna rottingkorgen så att ballongen krängde till. James och Carnevine var dock snabbt uppe på fötterna igen.

- Använd Energy Ball!

Carnevine öppnade sin gigantiska käft och koncentrerade sin energi till ett lysande, grönt klot som han skickade iväg mot Piplup. Piplup hoppade undan, men tog inte till hänsyn att hans tränare stod precis bakom honom. Dawn blev inte träffad men när massan av energi träffade marken framför henne drog den upp en massa smuts, vilket gjorde att hela hennes klädsel smutsades ner. Skye och Sylveon, som hade ställt sig vid sidan av planen när ballongen hade landat, fnissade åt synen dem nu såg.

- VAD STÅR NI OCH SKRATTAR ÅT!? Röt Dawn så högt att dem båda hoppade till.

Jessie och Meowth hade också ställt sig lite avsidet och stod och tittade på hur Carnevine och Piplup skickade attacker fram och tillbaka. Hon tittade på Meowth och blev lite lätt irriterad över att han inte gjorde något. Hon ansåg att om han inte vidtog åtgärder kunde den här striden hålla på i all evighet.

- Men gör något, Meowth! Sa hon till Meowth som förvånad tittade upp.

- Vad ska JAG göra? Frågade han argt.

- JAG vet inte! Sa Jessie och tog sig för pannan. Gå och hämta ett nät, kanske?!

Konferencieren hade vidtagit andra typer av åtgärder och ringt polisen i Sjöfors när hon insett att det verkade röra sig om allvarligare saker än något avslutningsnummer. Dvs, med dem tillhörande bandmedlemmarna Måns, Bertil och Klasse, tillsammans med resten av publiken, förstod inte vad som hände överhuvudtaget.

När tio minuter hade passerat var Piplup så andfådd och trött att han knappt kunde stå upprätt. Han hade nu med lite vila emellan utfört attacker i snart två timmar och han orkade verkligen inte mer. Det enda han försökte göra nu var att undvika Carnevines attacker så bäst han kunde. Men när den gröna växten skickade ut Bullet Seed för säkert tjugonde gången träffades Piplup i foten av en av de flygande fröna och ramlade med ansiktet först ner i gruset. Dawn sprang fram till sin bästa vän och plockade upp den smutsiga pingvinen.

- Nu har vi dem båda i ett hörn, använd Energy Ball igen! Kommenderade James och Carnivine började förbereda sig, men slutade tvärt när någonting annat fångade dennes uppmärksamhet.

Ett dussin uniformerade människor uppenbarade sig vid ingången till grusplanen. Dem var alla klädda i mörkblått med var sin båtmössa i samma färg. Längst fram på mössan såg man det sigillet som kännetecknade den suealiska polisen. Dem formerade sig som en triangel med spetsen pekandes mot Jessie, James och Meowth. Polisen som agerade som spets i pyramiden hade istället för en båtmössa, en skepparmössa med samma sigill och en lurvig Stoutland bredvid sig.

Jessie, James och Meowth blev som på en given signal vita i ansiktet och James plockade fram Carnevines pokéboll och bad den att återvända. Dem hoppade sedan in i ballongen och började kvickt som attan att hiva alla säckar med sand över bord för att få den att lyfta. Mitt i all stress hördes ett klick och Jessies Wobuffet dök upp inuti korgen och gjorde honnör. Detta fick dem tre att tryckas ut mot kanten av korgen och James höll på att falla överbord innan Jessie och Meowth hann dra tillbaka honom.

Polisen i skepparmössan beordrade sin Stoutland att tackla korgen. Stoutland tog ett språng men missade korgen med några få centimeter, vilket fick passagerarna i ballongen att tillsammans gapskratta. Skepparmössan kommenderade surt att dem skulle dra sig tillbaka och fortsätta jakten i luften. Poliserna lämnade planen lika fort som dem hade kommit dit.

- Du och pingvinen slapp undan den här gången, ropade Jessie till Dawn som satt kvar med Piplup i hörnet på planen. Men jag lovar att vi kommer tillbaka när ni minst anar det.

Ballongen flög högre och högre upp i luften för att till slut försvinna bakom ett moln. Någonstans utanför stadion kunde man höra en helikopter starta. Dawn reste sig, borstade så gott hon kunde bort all smuts från sin klänning och Piplup och lämnade tyst grusplanen. Hon gick upp och satte sig bredvid Dusk, Clefairy och pensionärerna lagom till att konferencieren bad publiken om ursäkt för det som precis hade hänt och domarna tilldelade Skye och Sylveon Sjöförssnöflingan. Dusk böjde sig fram mot Dawn och viskade till henne:

- Vilka var det där?

- Det var Team Rocket, viskade hon tillbaka. Dem är en grupp med elaka människor som försöker sno andras pokémon. Jag har stött på dem många gånger innan.

- Jag uppfattade inte allt dem sa, fortsatte Dusk. Men har dem varit efter Piplup innan också?

- Nej, faktiskt inte, svarade Dawn. Jag blev väldigt förvånad eftersom innan var dem efter min kompis Pikachu. Dem brydde sig inte så mycket om Piplup då.

Dusk nickade långsamt och lutade sig tillbaka. Folk började sakta men säkert lämna läktaren när dem insåg att tävlingen var slut. Samtidigt som konferencieren tackade publiken och alla som hade deltagit satte Dvs igång med att spela en instrumental låt som var något lugnare än det dem hade spelat tidigare. Dusk, Clefairy och Piplup satt kvar medans Dawn gick och bytte om till sina vanliga kläder igen. När hon kom tillbaka i förd sin svarta klänning, sina blåa cargobyxor och sin vita mössa lämnade också dem läktarna.

När dem kommit ner till ingången försökte Dawn hitta Skye. Hon hade fått låna en kassettbandspelare av honom som hon skulle lämna tillbaka. Dessutom hade hon inte heller tackat honom för matchen. Precis när hon kikade in mot grusplanen, kände hon en hand på sin axel. Hon svängde snabbt runt och där stod dem:

- Halloj, hälsade han.

- Hej, sa Dawn och räckte honom den lilla plastlådan. Tack så mycket för lånet och tack också för en god match. Du och Sylveon verkar ha gjort det här länge.

- Äsch, sa Skye och rätade till sitt pannband samtidigt som han stoppade bandspelaren i fickan. Jag tyckte du och Piplup var rätt bra ni också. Jag och Sylveon tänkte faktiskt ge er någonting som jag tyckte ni förtjänade efter striden med dem där främlingarna.

Dawn tittade förvånad på Skye och flyttade sedan blicken till Sylveon som räckte fram något med en av sin många lemmar. Det såg ut som en liten medalj, i form av en glänsande, silvrig snöflinga med 6 armar. Slutet på varje arm pryddes av ett litet, silvrigt hjärta. Hon utbytte ännu mer förvirrade blickar mellan dem två.

- Men jag förstår inte...

- Jag har aldrig sett en tränare och en pokémon hålla ut så pass länge under en sådan intensiv press, förklarade Skye. Jag vill att vi ska mötas flera gånger och då vill jag att du ska ta emot den här snöflingan så att du kan delta i nästa pokémontävling.

- Oj, tack! Sa Dawn, både förvånad och upprymd på samma gång. Men hur ska ni delta i en pokémontävling om inte ni har någon snöflinga?

- Det är ingen fara, försäkrade Skye och kliade Sylveon bakom örat. Vi har vunnit Rosebay Coordination Cup två gånger, så jag kan garantera att dem släpper in oss.

Dawn nickade beslutsamt och var på väg att gå när Skye tog tag i hennes röda halsduk.

- Vill du ha en sån här? Frågade han och sträckte fram en vit och orangea papperscylinder mot henne.
- Vad är det för något? Undrande Dawn och stoppade den i munnen som hon hade sett Skye göra. Den smakar inget.
- Du måste tända den först, förklarade han medans han plockade upp en tändare och tände pappersbiten hon hade i munnen.

Och så andas du in...

Dawn tog ett djupt andetag och kände ett så kraftigt rus fylla hennes kropp att hon nästan spydde. Skye tog ut sin papperscylinder ur munnen och demonstrerade hur hon skulle göra och hon gjorde samma sak som han visade. Nu fylldes hennes kropp istället av ett väldigt behagligt lugn som hon aldrig hade upplevt innan.

- Dem här små pappersbitarna kallas för cigaretter, sa Skye och vände på klacken. Vi ses!

Översikt:

Liksom en del andra fickmonster som nämns i det här pokédexet finns inte Sylveon i vilt tillstånd i Suealis ännu. Fickmonstret används nu för tiden mest för fickmonsterstävlingar varav en ägs av den aspirerande koordinatören Skye Chellström och har tillsammans med honom vunnit Rosbuktens dansjippo två år på raken.

Dem långa tentakelliknande detaljerna på Sylveon kan användas på många olika sätt. Bland annat som en distraktion när fickmonstret jagar eller som ett redskap för att utsöndra en svag söt doft för att lugna en motståndare i en strid. Sylveons besitter också ett stort självförtroende och tvekar inte en sekund att ge sig på motståndare mycket större än en själv. Forskare i Kalos har också rapporterat att fickmonstret också är otroligt kvicka på fötterna.

Fickmonstret upptäcktes först i Kalos för ungefär 100 år sedan och bokfördes för första gången i den andra utgåvan av Suealis nationella pokédex tillsammans med andra "Kalosfickmonster".

*Ljudupptagning av Sylveon hittar ni på den 2:a CD-skivan, spår 53.
Suealis nationella pokédex, Volym 2 /sid. 34*

Dusk, Clefairy och Piplup satt och tittade i en av pokédexböckerna när dem alla slogs av förvåning och förvirring när Dawn återvände till gänget med en vit pinne i mungipan, dessutom full av energi. Dusk och Piplup stod bara och gapade åt synen medans Clefairy skakade besviket på huvudet. Hon hade sett nog många ungdomar och barn röka i Suealis, men inte trodde hon väl att en toppkoordinator från den rökfria regionen i öst skulle falla dit så snabbt.

- T-titta v-vad j-jag fick, hasplade Dawn ur sig, ruset av tobaken gjorde det svårt att prata. Hon sträckte fram handen och visade snöflingan.

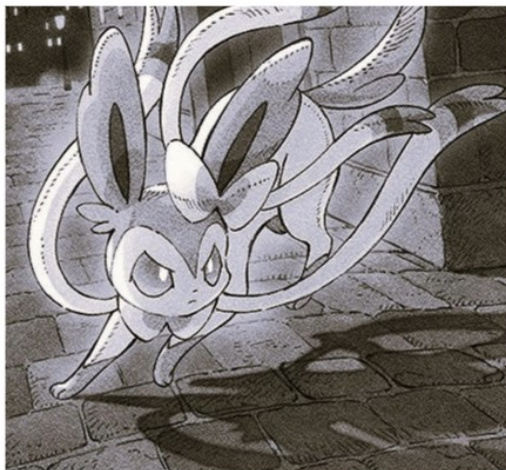

Foto: Albin Skogholm

n0.56 Sylveon

Vetenskapligt namn: **Nymphia**

Sammanflättnings fickmonster

Specifikationer:

Vikt/Weight: 23,5 kg

Längd/Lenght: 1,0 meter

Upptäckt i/ Discovered in: Kalos, södra Europa

Dusk och Piplup blev om ens lika uppspelta som Dawn. Dem tog varandra i händerna och gjorde en liten dans. Samtidigt som Clefairy stod avsidet och kände att hon gärna hade sjungit en liten sång så att alla somnade. Tyvärr hade Dusk inte lärt henne den attacken.

Dawn tog ut cigaretten ur munnen och andades ut ett rökmoln rakt ut i luften och kände sig mycket lugnare. Dusk, som visste att rökning var extremt dåligt för hälsan, ville säga åt henne att sluta men samtidigt hade han så mycket respekt för henne att han inte vågade.

- Jag måste berätta för mamma om det här, sa hon glatt och tittade på Piplup. Kom så går vi och letar efter en telefon!

Dem hoppade iväg för att leta efter en videotelefon samtidigt som Dusk gick och satte sig vid Clefairy. Hon tittade på honom och log.

- Hur tyckte du att tävlingen var?

- Den var helt fantastisk, sa Dusk exalterat och slog ut med armarna. Några konstiga grejer hände, men det hade jag nästan förväntat mig.

”Ring, ring, ring! Ring, ring, ring! Samtal, samtal! Ring, ring, ring!”

Johanna tände trött lampan på nattduksbordet och försökte resa sig ur sin säng men märkte att Glameow hade lagt sig på hennes täcke. Hon lyfte trött bort katten, steg upp och traskade nyvaken ner till undervåningen för att svara. Vem var det som ringde klockan halv ett på natten, tänkte hon. Hon satte sig till rätta vid videotelefonen och tryckte på svara.

”Endast ljud, laddar video, var god vänta”

Medans mackapären laddade tänkte hon att hon inte hade hört något från sin dotter än och drog slutsatsen att det måste vara hon som ringde.

Till slut hade videotelefonen laddat klart och Dawn och Piplup dök upp på skärmen. Johanna fick direkt syn på något som gjorde henne märkbart arg. Hennes sömndruckna tillstånd gjorde inte saken bättre.

- Hej, mamma! V-vad är det du stirrar på? Började Dawn tveksamt innan hon träffades av ett så kraftigt ljud från telefonluren att hon nästan instinktivt slängde den ifrån sig.

- VAD ÄR DET DU HAR I MUNNEN? HAR DU BÖRJAT RÖKA?! TA GENAST UT DEN DÄR CIGARETTEN ILLA KVIKKT, UNGA DAM! manade Johanna sin dotter högt i luren, vilket fick Dawn att skräckslaget spotta ut cigaretten och stampa på den tills glöden slocknade.

Johanna hade sagt det så högt att till och med Dusk och Clefairy som satt en bit bort hade hört det. Dem började gå åt det hållet rösten kommit ifrån för att se om den hade någonting med Dawn och Piplup att göra.

När dem kom fram såg dem att dem båda stod vid en telefonkiosk och det märktes att ett samtal var i fullgång. Dusk och Clefairy smög upp bakom Dawn och Piplup. Dawn vände sig om när hon hörde fotsteg bakom sig. Dusk och Clefairy kunde nu se att hon inte längre hade cigaretten i munnen.

Dawn vände sig åter mot skärmen:

- Förlåt mamma, sa hon nedstämt. Jag ska aldrig röka igen, men jag måste erkänna att den där lilla pappersbiten gav mig en energi och ett lugn jag aldrig upplevt innan.

- ...Och det är det som är problemet, fyllde Johanna i. Du testas en gång och sedan så kan du inte sluta. Det är också fruktansvärt dåligt för dina lungor.

- Har du träffat nya kompisar, fortsatte hon och pekade bredvid Dawn.

Hennes dotter klev åt sidan för att Dusk och Clefairy skulle synas. När den blonda killen såg vem hans kompis pratade med, halverades hans pupiller i storlek av förvåning.

- Det här är Dusk och Clefairy, presenterade Dawn. Dem var snälla att ta hand om oss när vi anlände till Suealis. Dusk är också ett stort fan av mig, har han berättat. Och han visste också vem du var.

Dusk skrattade osäkert och tittade ner i marken medans han rodnade. Var hon tvungen att berätta allt det där för sin mamma, före detta toppkoordinator i Sinnoh-regionen?

- Jaha, vad roligt, sa Johanna och log. Jag visste inte att det fanns personer utanför Sinnoh som kände till mig och min karriär. Men det ser ut som om du och Piplup verkar ha hittat några att resa med.

- Oj, just det! Jag höll på att glömma! Sa Dawn tankspritt och tog fram den silvriga snöflingan och visade den för sin mamma.

- Är det där en snöflinga? Frågade Johanna och lutade sig närmare skärmen.

Dawn nickade glatt.

- Det gick minsann snabbt, fortsatte hennes mamma. Jag trodde att den nya typen av tävlingar skulle ta några omgångar för er att vänja er vid, men jag verkar ha haft fel.

Dawn lyfte sin vänstra arm och kollade klockan på sin pokétch. Den visade att klockan var runt ett på natten hemma i Sinnoh. Hon vände sig åter till skärmen.

- Men mamma. Ska inte du ligga och sova?

- Jo, men du väckte mig och Glameow när du ringde.

- Oj! Förlåt.

- Du behöver inte be om ursäkt, sa Johanna. Alla gör vi misstag. Men nu när du påpekade det där kände jag mig faktiskt väldigt trött. Vi får fortsätta det här samtalet vid ett bättre tillfälle på dygnet, älskling. Men det är skönt att veta att du mår bra och att ni verkar ha hittat nya kompisar.

- Ja, ha det bra mamma och hälsa Glam!

- Det ska jag göra och lycka till! Du får höra av dig och berätta när nästa tävling är!

- Det ska jag göra, godnatt!

Skärmen blev svart och Dawn hängde tillbaka luren i sin hållare och vände sig till Dusk och Clefairy. Piplup hade under samtalets gång klättrat upp på hennes vita mössa. Dusk hade lutat sig mot hörnet på telefonkiosken med huvudet riktat upp i luften. Hon närmade sig honom och frågade försiktigt:

- Har det hänt något? Hur mår du?

- Jag kan fortfarande inte fatta, började Dusk utan att släppa blicken från den blåa himlen.

- Vadå?

- Att självaste Johanna Hikari är din morsa! Sa Dusk och tittade på henne. Är inte det hur sjukt som helst?

- Det tycker inte jag, inflikade Clefairy som hade stått tyst under samtalets gång. Det är ju när allt kommer omkring bara hennes mamma. Men du hade väl någonting du skulle ge fröken Hikari, eller?

- Just det! Tack för du påminner mig, sa Dusk och började rota i sina fickor.

Dawn och Piplup tittade undrande på dem båda och efter en liten stund tog Dusk fram en bunt sedlar som han räckte till henne.

- Du minns den gamla gubben som hade satsat pengar på att du och Piplup skulle vinna?

- Va...Ja, men vi vann ju inte, sa Dawn samtidigt som hon tveksamt tog emot pengarna.

- Han hade också satsat pengar på att ni skulle komma tvåa, fortsatte Dusk. Och eftersom ni gjorde det vann han 5000 kronor. Han sa till mig att vi fick vinsten att dela på och bad oss göra något roligt med pengarna!

Piplup och Dawn hade samma förvånade ansiktsuttryck som Dusk hade haft några minuter tidigare. Dem tittade på varandra och sedan på pengarna och sedan på varandra igen. Dawn tänkte på allt som hade hänt under dagen. Dem hade hört märkliga röster från en papperskorg, träffat en ny rival, stött ihop med Team Rocket, fått en snöflinga och 5000 kronor att dela på. Hon beslöt att det vore bäst att för säkerhets skull kolla hur mycket pengarna var i yen, så hon kunde få ett grepp av vad det rörde sig om. Hon plockade upp sin pokétch och bytte till valutakonverterar-appen som hon nyligen hade installerat. Hon slog in 5000 kronor på den lilla skärmen och tryckte konvertera.

Skärmen visade att 5000 suealiska kronor motsvarade svindlande 85 227 yen. Dawn tog sig för munnen och höll nästan på att falla baklänges av häpnad.

- Gode Arceus, så mycket pengar! Var allt hon fick fram.

- Har du någon idé vad vi ska göra med pengarna? frågade Dusk nyfiket sin mållöse kompis.

- Spara är alltid bra, svarade Clefairy i Dawns ställe. Det är aldrig en bra idé att köpa massa krafts för pengarna.

Dawns axlar sjönk en aning och hon tittade besviket på bunten med sedlar igen. Tänk vad mycket klistermärken, hårprodukter och annat krafts hon hade kunnat köpa för dem pengarna. Men nu hade faktiskt den äldre mannen sagt att dem skulle göra något roligt med pengarna tillsammans, så småsakerna fick vänta.

- Du har nog rätt, suckade Dawn och tittade på Clefairy. Så, när gick tåget till Sunlilies?

Dusk tittade skräckslaget på Clefairy som oroligt tittade tillbaka på honom. Det hade dem alldeles glömt bort i kaoset. Dem båda tittade på Dawn och Piplup som såg deras miner och började också bli oroliga. Efter en liten stund sa Dawn sammanbitet:

- Okej, det är nog bäst att vi skyndar oss!

Samtidigt på en annan plats...

Det krävs en statsminister för att stoppa en tös

Skummet flöt från ena sidan av badkaret i det andra medans statsministern Bengt Falsterbo skrubbad sig i sin våning på den lilla ön, Adelsön i östra Rosbukten. Plötsligt hörde han sin fru Agnetas röst ropa utifrån vardagsrummet.

- Bengt, det är telefon till dig! Det är Flygplatschefen!

- Håll kvar honom, jag kommer, ropade Bengt tillbaka medans han stegade ur badet, torkade sig. Inte för noggrant, han var ju trots allt också partiledare för Suealis Arbetarparti. Då kunde du inte gå omkring med dyr parfym och vara varsamt torkad. Gubben hade inte insett att han sa emot sig själv eftersom han bodde på en ö med namnet Adelsön, så långt ifrån arbetarklassen man kunde komma. Han satte på sig badrocken och tofflorna och stegade ut från badrummet. Han lämnade badkaret fyllt om han skulle bli sugen efter samtalet.

Han gick fram till den röda telefonen och lyfte luren:

- Gamle vän, har du inte lärt dig att jag tar mitt Måndagsbad vid den här tiden, frågade han rösten i luren.

- Men det gäller attentatet mot linje 9, herr statsminister, förklarade rösten ivrigt. Jag har kontaktat dåren till passkontrollant som har faxat jäntans uppgifter till mig.

- Mycket bra, kan du läsa upp uppgifterna? frågade Falsterbo trött. Faxen har sen ett antal år tillbaka ersatts av en sån där datormaskin, som jag inte förstår mig på och det gör inte Agneta heller.

Man kunde höra att rösten försvann från luren men kom sedan kom tillbaka med ett papper, vilket kunde höras på prasslet. Bengt hade under tiden passat på att hämta ett anteckningsblock och en stump blyertspenna.

- Då ska vi se här, sa rösten ivrigare än någonsin. Jäntan som orsakade det här kaoset kom till Suealis igår vid 6 tiden på kvällen. Hon heter Dawn Johanna Hikari och är 10 år gammal, vänta det står en anteckning här...

Det prasslade till i telefonluren och Bengt tände en cigarett:

- Fickmonsterstränare, suckade han. Inte en till!

Prasslet fortsatte.

- Ja, vi har redan fått ta hand om FMT Nr 26 tidigare i år, fyllde statsministern i medans han krafsade ner Johanna på en bit papper. Det var ett jävla strul, riksdagen kunde inte enas om vilket straff vi skulle ge den där rödhåriga pojken.

- Ja, hur gick det för honom?

- Han fick samhällsvård på två års tid och hans fickmonster tog Sven-Åke hand om.

- Hon är skriven i Sinnoh-regionen, sydöstra asien.

- Sinnoh är fint, det finns många fina berg där, inflikade Bengt medans han fortsatte anteckna. Coronetberget har jag bestigit många gånger. Om jag minns rätt var Nr 26 också skriven i Sinnoh.

- Jag förstår, sa flygplatschefen. Dawn är koordinator på högre nivå står det också.

Konstaterandet fick Falsterbo att sätta den orangevita cigarett i halsen och hostade desperat för att få ut den, vilket till slut lyckades.

- Efter vad som har hänt idag kan det för i helvete inte stämma! skrek han. Hon kunde ju inte hålla sin fågel i schack. Dessutom är hon fan bara 10 ÅR!

- Hög nivå, jo jag tackar ja! Muttrade han sedan tyst för sig själv.

- Hon har intygat detta med sitt pokédex och fickmonsterstävlingsspass...

- Pokédexet är spärrat?

- Det är spärrat vad jag kan se här, svarade flygplatschefens röst i luren.

- Och polisen hur ju också fått span på henne. Tack för informationen, gamle vänn, sa Bengt och lade på luren.

Han gick sedan med släpande steg tillbaka till badrummet och tappade ur vattnet i badkaret.

Kapitel 9

Taskig tajming, Teddiursa!

På bara några få sekunder hade gänget lämnat Sjöfors Idrottsanläggning bakom sig och rusat vidare mot Sjöfors tågstation och efter att ha sprungit genom ett antal trånga tunnlar och uppför ett oräkneligt antal trappsteg befann sig dem båda barnen och pokémosen på perrongen till Sjöfors tågstation för regional- och fjärrtåg.

Både Dusk och Dawn var genomblöta av svett och lutade sig mot en pelare till perrongens regnskydd för att vila medans Piplup och Clefairy satte sig på den kalla betongen och lutade sig mot varandra och pustade ut. Samtidigt som Dawn hämtade andan, sökte hennes blick efter någon typ av information som kunde berätta för henne om dem missat tåget eller inte. Lite längre bort fastnade hennes blick på en elektronisk skylt, där hon kunde tyda.

”NRT tåg 1604 mot Solrosstad Centrum, avgår om 5 minuter”

Hon flyttade sin blick till vänster och kunde nu se att det stod ett tåg på spår 4. Dawns ansiktsuttryck byttes snabbt från trött till besviken trött. Tåg kanske var lite att ta i, det såg mer ut som en container på hjul och hon lade mentalt till det hon nu skådade i listan ”Stenåldersteknik jag har sett i Suealis”.

Hon torkade svetten ur pannan och vände sig till sina kompisar.

- Vi behövde inte stressa, tåget går om fem minuter.
- Fyra! Rättade Clefairy och pekade mot en elektronisk skylt som satt fast i balken Dusk fortfarande stod lutad mot.
- Jaja, sa Dawn och viftade med handen. Vi kanske ska köpa biljetter nu.

Gänget gick till en automat och köpte sina biljetter. Bara två biljetter, det fanns inte biljetter för varken Piplup eller Clefairy. Detta fick Dawn att börja fundera på om hon skulle låta Piplup återvända in i sin Pokéboll eller fortsätta låta honom gå fritt. Hon tittade på Clefairy som verkade förstå vad hon gick och tänkte på.

- Folk i det här landet är så rädda för vad andra tycker, att dem inte bryr sig om vad andra gör, svarade hon. Tänk vad som är bäst för Piplup.

Dawn grubblade ett tag. Vad skulle då hända om någon sa åt dem eller frågade henne om hon hade rätt att ha Piplup? Hon kände i fickorna på cargoboxarna och fiskade upp sitt suealiska tävlingspass. Just det! Sen brukade väl knappast finnas poliser på tåg. Men tänk om Piplup skulle få panik eller på något annat sätt orsaka kaos på tåget? Hon tog beslutet att prata med sin vän.

Piplup satt fortfarande och kippade efter luft när hans tränare kom fram och satte sig på huk framför honom. Han tittade trött på henne. Vad var det nu hon ville, tänkte han. Dawn såg att hennes kompanjon såg lite uppgiven ut så hon beslöt att inleda samtalet med att klappa honom på huvudet för att få honom att mjukna.

- Piplup, började hon med värme i blicken. Nu ska vi åka tåg. Lova att du inte ställer till med något problem nu, så vi inte hamnar i problem igen?

Piplup tänkte efter lite. Han kunde inte lova något. När allt kom omkring så hade det där vid Fjärilshof inte hänt avsiktligt och ibland när han blev desperat eller hans känslor tog över kontrollen skedde saker som han inte kunde ro för. Så var det bara. Men han skulle försöka att hålla sig i skinnet under tågresan, även fast det skulle bli svårt.

Även fast klockan bara var runt 5 på eftermiddagen och det var sommar hade det redan börjat skymma över landskapet när tåget rullade iväg mot Solrosstad. Himlen hade skiftat från den energirika blåa färgen till ett spektrum av olika nyanser av rött. Han tryckte sin näbb mot det kalla, genomskinliga materialet och försökte fokusera blicken på någonting.

- Du Dawn? Frågade Dusk, han var så pass trött att han inte orkade vara nervös. Varför går du runt och säger Arceus när du blir förvånad eller glad? Jag förstår inte riktigt vad du menar när du säger det.

- Äsch, sa Dawn, tog av sig sin vita mössa och kliade sig i sitt tjocka blåa hår. Det är bara någonting vi som bor i Sinnoh säger lite då och då.

- Men vad betyder Arceus? Frågade Clefairy och satte sig bredvid Piplup som fortfarande spanade bortom dem suddiga färgfläckarna som passerade fönstret.

Den blåa pingvinen hörde hennes fråga och flinade retsamt för sig själv. Vad Arceus betydde? Ha! Vem visste inte det? Det var ju bara ett namn på en pokémon som levde i en annan dimension. Precis som Palkia, Dialgia och Giratina. Så enkelt var det väl? Mycket mer behövde väl inte förklaras, eller? Han tittade på sin tränare som lutade sig tillbaka i sätet och slöt ögonen.

- Arceus är namnet på den pokémon som sägs ha skapat hela vårt universum och allt som lever i det. Jag och Piplup har faktiskt varit lyckligt lottade att få träffa denna gudomliga varelse. Vi har fått veta att den inte lever i samma dimension som oss utan i ett högre plan, precis som tre andra mytiska sinnohanska pokémonerna Dialga, Palkia och Giratina, som vi också träffat.

Medans hon blundade uppenbarade sig tidsrumsaxeln framför henne. Minnet var starkt och klart, som om det hon nu mindes fanns framför henne i verkligheten. Hon såg ett blått och ett rosa klot som representerade tidens dimension, som tillhörde Dialga och rumsdimensionen, som tillhörde Palkia respektive, kretsas kring varandra samtidigt som ett mycket mindre rött metallklot, som representerade den skeva världen, Giratinas dimension, cirkulera det rosa och blåa klotet. I mitten fanns ett nät av mindre kulor, representationen av Arceus värld. Hon upprepade det hon hade fått förklarat för sig av -

”Ingen av dessa världar får någonsin interagera med varandra!”

Hon kände något trubbigt snudda vid hennes hårbotten och vaknade ur sina tankar. Hon såg att Clefairy tittade på henne med både förundran, trötthet och en gnutta irritation i ansiktet:

- Okej, okej! Jag förstår, sa hon sarkastiskt. Om jag ska få göra en tolkning av det prästen sa till dig i Maskrosängen så påstår han att du och Piplup alltså har träffat ”vårn skapare” Arceus. Låt oss då säga så här. Du och Piplup är guds barn och har fått i uppdrag att rädda och frälsa oss suealer från en tyrann till statsminister med pokémontävlingar, optimism och era sockrigt söta nunor. Men varför går du runt och säger ”Arceus” lite titt som tätt? Eran herre vet väl vart ni är, så varför går du hela tiden och kallar på den?

Både Dusk och Clefairy skrattade åt det överdrivna påståendet medans kände sig om ens Piplup speciell vilket gjorde att följaktligen blåstes upp som en ballong inombords. Att han och hans tränare (men främst HAN) skulle vara utsända av gud själv. Jo, det lät rimligt. Han glömde dock att han precis innan sagt till sig själv att Arceus bara var en VANLIG pokémon som BARA levde i en annan dimension.

Samtidigt som Piplup var berusad på högmod snurrade hans tränares tankar våldsamt i hennes huvud. Hon hade ju blivit utvald. Inte av Arceus utan av en av dem mytiska sjöpokémonerna. Men det var ju ett tag sen, tänkte hon. Dem som valdes av Mesprit troddes kunna känna pokémoners känslor. Men tänk om allt var en inbillning. Tänk om rösten ur papperskorgen hade rätt. Att hon bara trodde att hon kunde känna pokémoners känslor.

När solen nästa dag gick upp över Suealis väcktes inte bara människorna runt om i landet utan också dem vilda pokémonerna i dem frodiga, gröna skogarna. En sådan pokémon var en liten Teddiursa som låg och sov med sin mamma bland den gröna mossan och trädstammarna. Den orangea björningen kontrollerade så att mamman, som var en Ursaring, fortfarande sov, innan den försiktigt avlägsnade sig från henne. Det såg ut som om den letade efter något.

Medans solens strålar sken igenom dem gröna trädskronorna blev den lilla krabaten mer och mer desperat i sitt letande. Det var nämligen så att den här Teddiursa inte riktigt var som andra ur sin art. Den hade tidigare blivit retad av andra pokémoner för att den var så mammabunden och inte tog klivet till att börja försörja sig själv, jaga själv mm. Så den här morgonen ville den lilla orange björnpokémonen visa för dem andra att den visst kunde ta hand om sig själv och det ville den också bevisa för Ursaring. Nu var den ute och letade efter någon typ av föda. Även fast det sas att Teddiursa alltid hade sina tassar dränkta i honung så hade inte det påstående någon som helst vetenskaplig grund. Annars hade nog inte den här Teddiursan snavat över stock och sten i jakt på något att äta.

Precis när han tänkte ge upp fick han syn på en Oddish som gömde sig i den dagg dränkta mossan. Teddiursa lade sig i attackställning. Det var förvisso inget stort byte, tänkte han. Men det fick duga för den här gången. Plötsligt märkte den lilla pokémonen att den var iakttagen av någon och skuttade snabbt iväg. Teddiursa tog det som signalen att anfalla.

Dem båda pokémonerna rusade genom den nyvakna, suealiska skogen. Björnen snavade och trillade över stock och sten med sina små tassar men märkte att han knappade in på sitt byte.

Tillslut var Oddishen inom räckhåll och Teddiursa kastade sig fram för att fånga den. Under några få sekunder höll björnen pokémonen i ett fast grepp med sina ramar. Men när han öppnade sin käft för att bita bladen av den, hoppade den lilla varelsen vidare. Teddiursa reste sig snabbt upp och var på väg att återuppta jakten när han plötsligt kände något kallt under sina fötter. Han tittade ner och såg till sin förvåning en märkligt formad sten. Han lyfte blicken och såg flera sådana stenar så långt ögat kunde nå. Han såg nu också att stenarna satt fast i två smala, bruna metallskenor. Den lilla björnen glömde med ens bort jakten på Oddish och började istället inspektera den här märkliga saken.

Plötsligt hörde den lilla björnen ett dovt muller. Han kunde känna hur marken började vibrera och han tittade upp. Teddiursa såg då till sin fasa något stort komma mot honom. I ren panik började han springa och hoppa över dem märkligt formade stenarna. Sedan hördes ett starkt ljud som skar genom dem små fluffiga öronen, innan en fruktansvärd smärta slog honom medvetlös.

Tågets tvärbromsning gjorde att Piplup och Clefairy som låg och slumrade mot fönstret flög rakt in i Dawn som vaknade med ett ryck och Dusk slog huvudet i bordet dem satt vid. Dem fyra tittade yrvaket på varandra innan dem förstod vad som hänt. Dawn reste sig upp och tittade över ryggen på sätet för att se om någon annan passagerare reagerade på den kraftiga inbromsningen. Men ingen tycktes ha reagerat. Hon sjönk ner i sätet igen och tittade ut genom fönstret. Någonstund stod inte rätt till, tyckte hon. Tåg brukade stanna, det var inte så vanligt med det hade säkert hänt någon gång. Men att ett tåg tvärbromsade, då måste något riktigt allvarligt ha hänt.

Som tur var behövde hon inte vänta länge för att få reda på vad som hänt. Plötsligt hördes fotsteg närma sig deras sittplats och när fotstegen upphörde tittade Dawn upp. Där stod en man i uniform som hon förstod måste vara någon typ av tågvärd eller konduktör.

- Ni får ursäkt mig, sa mannen som hade stannat vid deras bord. Men är någon av er fickmonsterstränare?

Han pekade först på henne och sedan på den fortfarande sovande Dusk. Dawn reste sig upp med ett bestämt ansiktsuttryck.

- Jag är pokémontränare, vad har hänt?

- Det ligger ett skadat fickmonster på spåret. Kan ni göra något? Vi har en tidtabell att passa!

- Oroa dig inte! Ska se vad jag kan göra! Kom gänget!

När dem hade rundat framsidan på det lådformade locket fick dem syn på en liten orange björn som låg vid sidan av spåret. Dawn sprang snabbt fram och plockade upp den och medans hon Piplup och Clefairy försökte få den att vakna rotrade Dusk fram volym två av Suealis Nationella Pokédex ur sin sportbag. Han bläddrade en stund tills han fick syn på vad han sökte:

Foto: Anders Barksjö

n0.57 *Teddiursa*

Vetenskapligt namn: **Himeguma**

Litet björnfickmonster

Specifikationer:

Vikt/Weight: 8,8 kg

Längd/Lenght: 0,6 meter

Upptäckt i/ Discovered in: Johto, sydost asien

Översikt:

Detta fickmonster lever oftast i djupa, ogallrade skogar i trakterna bredvid Krösafälten

och i skogarna kring utkanterna av Sjöfors, Rosbukten, By Blåklint och Solrosstad.

Teddiursa är känd för sin omåttliga aptit för honung. Den har observerats attackera diverse Combee-bon i jakt på substansen och också jagat andra små fickmonster, bland annat Oddish (sid.198) och andra insektsliknande fickmonster. Fickmonstret är alltså allätare.

Unga Teddiursas tas hand om av en Ursaring (sid. 245) (oftast en hona, dock så förekommer manliga ursarings) tills dem är runt tre år, då dem lämnas åt sitt öde att klara sig själv.

Fickmonstret upptäcktes först i Johto i slutet på förra seklet och bokfördes för första gången i mileniumutgåvan av Suealis nationella pokédex tillsammans med andra "Johtofickmonster".

- Det är en Teddiursa! Upplyste han resten av gruppen. Den måste ha kommit bort från sin mamma och blivit påkörd av tåget. Dem andra tre nickade allvarligt och vände åter sina blickar mot den lilla björnen. Dawn kunde se att den hade ett jack i pannan, precis där det vita månformade tecknet satt. Till allas lättnad slog plötsligt den lilla krabaten upp sina ögon men grimaserade av smärta när den blåhåriga koordinatören råkade nudda såret i pannan.

- Okej, vi gör så här! Sa hon bestämt och tittade på dem andra. Du, Dusk går och bryter lite trädgrenar som vi kan lägga björnen på. Piplup och Clefairy, ni letar efter aloe vera som kan lindra såren. Och jag försöker hålla den här lilla björnen lugn.

- Oroa dig inte, sa hon med en mjuk röst åt Teddiursa. Det kommer bli bra alldeles strax.

Dusk nickade bestämt samtidigt som Piplup genast började gå in mot skogen bredvid rälsen för att hitta plantan, men Clefairy hindrade honom genom att ta tag i hans mantelliknande ryggdetalj, som nyhetsankaret hade beskrivit det dagen innan. Hon harklade sig så att Dawn och Dusk riktade sina blickar mot henne.

- Inte för att slå hål på din plan, fröken Hikari. Men för det första så växer inte den plantan i Suealis och absolut inte inne i skogarna. Jag har stor erfarenhet av dem här områdena så jag har rätt att tala i den här frågan. För det andra får du inte bryta grenar i den här regionen. Dusk har berättat att alla som vistas utomhus måste förhålla sig till något som heter *Allemansrätten*.

- Ja, just det, sa Dusk lite generat och återvände till gruppen. Det hade jag helt glömt.

- *Allemansrätten*? Sa Dawn förvirrat och sänkte sina axlar, men höjde dem snabbt igen. Men hör du, nu är det faktiskt akut! Den där pokémonen håller faktiskt på att dö!

Hon gestikulerade med sin ena hand mot skadade orangea björnen i sin famn som hade vänt på sig.

- Jag förstår hur desperat du är, fortsatte Clefairy samtidigt som hon höll den sprattlande Piplup i ett stadigt grepp. Du har rätt, läget är illa och jag hinner därför inte förklara vad *Allemansrätten* är just nu. Men jag har en bättre lösning på den här situationen.

- Och vad är det!? Sa Dawn otåligt.

- Jag använder bara Heal Pulse på Teddiursa och jag har också en annan idé vad vi kan lägga den.

- Okej, vart då?

- Där! I mossan bland stenarna där borta.

Efter att den blåhåriga tjejen placerat den svårt skadade björnen i den mjuka mossan började Clefairy använda Heal Pulse. Hon lade båda sina tassar på Teddiursas panna och dem båda barnen och Piplup kunde snart se hur små vågor i regnbågens alla färger började sprida sig ut från hennes tass och längsmed den lilla björnens kropp. Clefairy fokuserade och vågorna ökade i takt. Dawn och Piplup gapade av fascination när dem såg såren och blåmärkena på Teddiursa försvinna, en efter en. När alla skador hade läkts satte sig Clefairy ner och pustade ut. Man kunde se att ritualen hade tagit mycket av hennes kraft.

Teddiursa satte sig upp i mossan, tittade på sin tassar och hoppade sedan upp och kramade Dusk, som var den som satt närmast. Han föll omkull av den häftiga omfamningen och klappade skrattandes den lilla björnen:

- Ha!, ha! Nej! Tacka Clefairy! Jag har inte gjort någonting!

Efter att Teddiursa hade kittlat den blonda pojken ett tag, hoppade han bort från honom och yttrade ett högt, gällt rytande. Men eftersom han bara var en unge lät det mer som ett jamande än ett rytande. Dusk smög upp bakom björnen och satte igång att kittla han så att han skrek av skratt.

- Jag vill också vara med, sa Dawn och började också att kittla Teddiursa.

Piplup kände sig med ens väldigt utanför och satte sig på den mossiga stenen. När Clefairy gick över till honom tittade han besviket och trött upp. Hon satte sig bredvid honom och sa till honom att han kommer att ha det extremt jobbigt om han skulle tycka synd om sig själv varje gång hans tränare lade sitt fokus på en annan pokémon än honom. Piplup tittade på henne och såg nu väldigt ledsen ut. Han frågade henne om hon någon gång hade tyckt synd om sig själv.

Men just när Clefairy skulle svara på Piplups fråga hördes ett avgrundsbröl och dem båda pokémonerna tittade upp. Det dem såg gjorde att dem båda frös till. Det dem såg var en stor, brun björn som stod framför dem båda barnen och Teddiursa. Både Dusk och Dawn såg skräckslagna ut. Teddiursa sprang fram till besten och den bruna björnen plockade upp den lilla ungen och kramade den hårt. Gänget satt helt tysta och bara betraktade scenen utan att röra en fena.

När mor och son hade kramats ett tag vände sig den väldiga, bruna björnen hotfullt mot dem båda barnen. Teddiursa började genast vifta med sina ramar och förklara för sin mamma att dem här båda barnen inte hade tagit honom till fånga. Till skillnad från alla andra människor som besökt skogen hade dem inga onda avsikter utan dem och deras pokémon hade faktiskt läkt och tagit hand om honom. Mamma björn tittade misstänksamt på Dawn och Dusk, Piplup och Clefairy och därefter sin unge. Man kunde se att den övervägde om hennes unge talade sanning.

Men till slut sprack den misstänksamma minen upp i ett svagt leende och mamma björn släppte ner sin unge på marken igen. Teddiursa vände sig om och tackade sin mor för att hon litade på honom och när han nu ändå hade hennes uppmärksamhet kunde han också säga att han ville följa med dem här. Den bruna björnen tittade ännu en gång på Dawn och Dusk och frågade sedan sin son om det verkligen var en bra idé, bara för att dem hade läkt honom kunde man inte lita på människor hur som helst. Dem kanske hade

onda avsikter senare. Men efter mycket gnällande från Teddiursa gav hon till sist med sig. Det var ändå på tiden att han flyttade hem ifrån och fick börja utforska världen på egen hand. Dock så fanns det en risk att hennes unge blev knäbunden istället för mammabunden, men det fick människobarnen lösa i så fall, tänkte hon. Ursaring nickade bekräftande och den lilla björnen hoppade glatt upp i hennes famn igen och kramade henne hårt. Han hoppade sedan över till Dusk och kramade hans arm så hårt att den blonda killen skräckslaget fick vifta bort honom. Mamma björn gav ifrån sig ett avskedsvrål, djupt och en smula sorgset och började sedan lunka där ifrån. Teddiursa tog avsked genom att yttra samma gälla vrål som tidigare.

Dem båda barnen och den orangea pokémonen fortsatte med sitt kittlande enda tills ett gnisslande ljud fångade deras uppmärksamhet. Dawn tittade upp och såg då hur det kantiga loket hade börjat röra på sig. Hon tryckte stressat ner sin mössa över öronen och sprang bort till rälsen. Piplup hoppade ner från den mossbeklädde stenen och snavade bort till sin tränare.

- Hallå?! Skrek hon när hon kom upp jämsides med tåget. Ni glömmer oss! Hallå?!

Ett fönster öppnades och lokföraren kikade ut för att ta reda på vem det var som skrek. Han fick syn på en blåhårig flicka som sprang efter tåget tillsammans med en blå pingvin. Lite längre bort stod en blond pojke, en rosa varelse och en orange björnunge. Han flinade och precis då stack konduktören ut sitt huvud ut genom den lilla öppningen.

- Det var lite det som var meningen, ropade konduktören spydigt tillbaka. Ledsen, men vi får inte skjutsa kriminella barn på Suealis statliga järnvägar. Jag visste att små barn som er skulle gå av tåget självmant bara ni fick veta om den starka hårbollen vi körde på. Ha en bra dag, hoppas vi inte ses igen.

Tågets hastighet ökade ända tills det var omöjligt att hålla takten. Dawn och Piplup stannade tillslut för att hämta andan och såg tåget försvinna bort över dem pastellfärgade fälten.

- Vad menar du?! Kom tillbaka genast! Försökte hon även fast hon visste att det redan var försent. Dem hade precis blivit strandade mitt ute i ingenstans.

Dusk, Clefairy och Teddiursa kom framspringande till dem båda. Clefairy skakade bekymrat på huvudet så att luggen flög åt alla håll medans Dusk och Teddiursa inte visste vad dem skulle säga och göra. Dusk lade sin hand på Dawns axel:

- Det var ju tur att vi inte glömde något ombord, försökte han. Vi kan säkert hitta en stig som leder till solrostad.

Den blåhåriga koordinatören tog ett djupt andetag och blundade hårt. Bli inte arg, bli inte arg manade hon sig själv inombords. Se den här totalt meningslösa strandningen som en möjlighet. Tänk vad många pokémon och människor du skulle ha missat om du satt på tåget. Oroa dig inte! Oroa dig inte! Hon andades ut och kände sig om ens mycket lugnare. Hon tittade på resten av gänget.

- Det som precis hände var genomelakt och superonödigt! Det kan ni väl hålla med om, sa hon så lugnt att Dusk tyckte nästan det kändes obehagligt.

Alla tre nickade för att visa att dem höll med samtidigt som Teddiursa betraktade gänget med en viss skepticism och nyfikenhet. Det här skulle bli mycket intressant, tänkte han.

- Okej, nu när vi är mitt ute i ingenstans, får vi väl traska till Solrosstad istället, sa Dawn och suckade.

- Tja, det ser så ut, sa Dusk som fortfarande undrade över hon hade kunnat trycka bort så mycket ilska med endast ett djupt andetag.

- Det finns ingen karta i pokédexet? frågade hon och vände sig mot Dusk.

- Jo, det gör det faktiskt, svarade Dusk och satte sig på marken igen, öppnade sin sportbag och tog den tjocka boken igen.

Dawn och Piplup lutade sig fram. Kartan var inte så detaljerad men man kunde urskilja fälten och skogarna som fanns runt omkring dem. Dawn placerade sitt pekfinger där hon trodde dem var och drog sedan det långsmed den närmaste vägen på kartan i riktning mot Solrosstad.

- Om vi ska ta oss till Sunlilies, måste vi då först korsa Krosafalten. Vänta, det där lät inte rätt...

Piplup skakade på huvudet för att visa att han höll med sin tränare och Clefairy log:

- Krösafälten!

- Tack! Sa Dawn och kastade en blick på Clefairy. Jag måste verkligen träna på det där. I alla fall för att ta oss dit ska vi följa en liten väg som löper längsmed tågrälsen. Den borde vara...där!

Hon pekade på en liten grusväg som gick bredvid järnvägen och gänget började gå mot den. Teddiursa gick en bit bakom resten av gruppen och tittade sig extra noggrant när dem korsade järnvägen. Han hade fortfarande lite svårt att förstå hur en jakt på en Oddish hade slutat med att han hängde med två människobarn och två andra pokémon som han inte kände alls. Han lyfte sin blick mot den blåa himlen. Undra om det var meningen att han skulle följa med just den här gruppen. Nåja! Det fick tiden avgöra, tänkte han och blundade.

Kapitel 10

Det var fem nationalister och en Chikorita!

Krösafälten var egentligen inte ett antal fält utan mer en betäckning för den delen av den mellersta suealiska regionen som låg inklämd mellan By Blåklint och Rosbukten stad. Precis bredvid den knastrande grusvägen gänget nu kom traskande på sträckte dem pastellfärgade fälten ut sig. Där odlades allt från vete, raps, växter till diverse läkemedel och andra vackra blommor. Gänget tog ett djupt andetag och kände alla olika dofter fälten gav ifrån sig den här varma dagen. Dofter av kaprifol, förgätmigej, sommarflox, viol: Det luktade verkligen sommar!

Efter att ha rundat ett krön och gått ner för en backe befann dem sig plötsligt i en liten by. En sådan där idyllisk liten suealisk by som man kunde läsa om i statligt sanktionerad barnlitteratur. Byn bestod av en uppsättning av röda hus med vita knutar med tomter som inramades av vita, välmålade staket. Både Piplup och Dawn kunde se med stor glädje att det verkade finnas pokémon i byn. En Luxray kunde ses leka med två pojkar på en av tomterna och några Fletchlings cirkulerade mellan dem svarta skorstenarna. Dawn och Piplup tittade på varandra och såg busigt uppspelta ut. Har dem på riktigt hittat en by där folk och pokémon lever tillsammans, precis som i Sinnoh? Äntligen!

Dusk och Clefairy såg dock inte lika muntra ut. Dusk lutade sig mot Clefairy och Teddiursa gjorde samma sak för att höra vad han sa:

- Vi stannar inte här alls utan passerar bara byn, förstått?
- Tja, tvekade Clefairy och försökte spana över ett av dem vita staket. Är det här en del av ”det konservativa suealiska bältet” du har pratat om?
- Exakt! viskade Dusk lite högre och sneglade på Dawn och Piplup som skuttade fram av förtjusning. Jag vill inte att det ska hända henne någonting. Även fast hon är mer kapabel än jag att försvara sig själv vill jag inte hon ska...
- Hej på er!

Rösten fick gänget att stanna upp och titta sig omkring för att se vart rösten kom ifrån. Dem fick till slut syn på en tjej som stod och hängde över ett av dem vita staket. Hon hade blont rakt hår, gröna ögon och något finurligt i blicken. En Chikorita kunde ses hänga över staketet med samma finurlighet vilandes över sig.

- Vet ni inte vilken dag det är idag? sa flickan retsamt och lade huvudet på sned.
- Jo, men nu är det såhär...började Dusk men avbröts av en tindrande Dawn.
- Nej, berätta!
- Det är midsommarafton idag! Kom in och fira med oss vet jag!

Flickan gick och öppnade grinden och så fort gångjärnet vred porten åt sidan störtade Piplup fram och skakade Chikoritas tass hjärtligt. Det var på tiden att se en annan tränares pokémon, tyckte den lilla pingvinen. Men Chikorita avfyrade några rakbladslöv för att få slut på Piplups tölpaktiga beteende. Dawn såg sig nyfiket omkring och tänkte samtidigt vad ”midsommarafton” var för något. Men hon kände att den blonda tjejen besatt ett sådant pondus att hon inte riktigt ville göra bort sig. Dem gröna ögonen synade dem båda uppifrån och ner:

- Varför är ni inte uppladda? sa hon bistert. Ni kan inte fira midsommarafton i såna där trasor.
- Jag skulle faktiskt hävda det motsatta, sa Dawn och Piplup sträckte stolt på sig. Mina och hans kläder minsann inte är några trasor.
- Vart är era folkdräkter? Fortsatte flickan utan att bry sig om den blåhåriga tjejen uppkäftiga beteende.
- Tja, sa Dusk och försökte låta självsäker. Min ligger hemma i någon kartong och samlar damm.
- Vart kommer du ifrån?
- Hjortronholm, sa Dusk samtidigt som han gungade på stället medans Dawn tittade på honom förvirrat. Han bodde ju i Maskrosängen, tänkte hon. Eller det var lalla fall där dem hade träffats.
- Desto längre upp, desto mindre kärlek till nationen, skaldade flickan besviket. Nåväl, vill ni låna en folkdräkt?

Dusk sa blankt nej och blev förvisad av flickan till det långa uppdukade bordet som fanns i trädgården medans Dawn funderade. Det var ett svårt val när hon inte visste vad ”folkdräkt” var för något heller. Men, tänkte hon. Man måste våga tas sig ann nya saker för att upptäcka världen, så varför inte.

- Kör i vind! Sa hon och sträckte fram sin hand. Jag heter Dawn och det här är Piplup!

Hon svepte till höger med sin hand och blev förskräckt när hon såg den blåa pingvinen, genomborrade av små vassa löv. Han log ansträngt tillbaka. Tjejen glodde surt på Chikorita som såg ut att skämmas.

- Det blir bassning sen med riset, viskade hon till den gröna pokémonen som gnydde oroligt till svars.

Dem två tjejerna började röra sig mot det röda huset och klev upp på den vita träverandan.

- Dan? Är inte det ett pojknamn, frågade hon och öppnade dörren.
- Va? Nej, jag tror inte det... tvekade Dawn och skrattade nervöst. Men om det är det gör det väl inget om jag heter det?

Dusk och Clefairy betraktade besviket maten som fanns utspritt på bordet. Maten som var densamma om det så vore vinter eller sommar. Maten som Dusk hade ätit varje högtid enda sedan han var liten och maten han var så extremt trött på. På bordet låg bland annat den där orangea rökta fisken, senapssillen, den kokta potatisen, en alltid lika trist sallad, tunnbröd, smör, gräddfil, gubbröra, hackad lök, den där alldeles för feta gräddtårtan som ingen ändå åt. Han visste att det spelade ingen roll vad han åkte i regionen, det smakade ändå likadant överallt. Teddiursa hade redan satt igång med att hugga in på dem havsdelikatesserna som fanns att tillgå och Dusk orkade inte hejda honom.

- Dem verkar ju tycka om pokémon här, muttrade han tyst för sig själv. Så då kommer deras urkassa moraliska kompass inte tillåta dem att göra någonting ont mot honom.

Ytterdörren till huset öppnades plötsligt och alla tre vände sig om. Dusk kunde se att Dawn och den blonda tjejen nu hade på sig kläder med matchande mönster, färger och broderier. Hon var klädd i en klänning med en kjol som räckte ända ned till fötterna. Från midjan och uppåt bestod av ett mörkblått tyg som pryddes av små vita tygblommor och snirkliga broderier. Kjolen hade en mer orangegul färg med ännu flera snirkliga broderier som försökte efterlikna skärkarlarna på blommor. Under klänningen bar hon någon typ av vit långärmad tröja med ärmor som nådde ända ut till handlederna. I sitt blåa hår bar Dawn en vit duk som hade knutits runt hennes hår och bildat en hästsvans.

Dem slåg sig till bords och samtidigt som Piplup hungrigt betraktade dem olika tillagade fiskarna på bordet hade det börjat strömma till folk. Diverse gubbar och gummor kom och slog sig ner vid bordet, en äldre man nickade välkomnande åt barnen som nickade tillbaka. Dawn tittade ner på sina lånade kläder och drog slutsatsen att klänningar var fina. Men gränsen kanske gick när man blev klädd som en docka i ett gammalt dockskåp som man kunde hitta på någon av loppisarna i Twinleaf Town.

- Dawn, viskade Dusk till sin idol och resekompanjon. Dem här människorna runt det här bordet är väldigt speciella. Om du verkligen vill vara med på det här midsommarfirandet är du tvungen att följa deras regler.

- Va? Viskade Dawn förvirrat.

- Du märker när du har gjort något fel, får då blir alla runt bordet tyst och börjar stirra på dig. Bocka och be bara om ursäkt. Prata inte om du inte blir tilltalad.

När alla hade satt sig runt bordet klirrade flickan i sitt glas.

- Vi har fått besök av två fickmonstersvänner, upplyste hon bordet om. Dem sitter här mitt emot mig. Låt mig presentera mig presentera Dan och hennes pojkvän från Hjortronholm.

Nyfiket surr uppstod bland dem vuxna och några sneglade på Dawn och Dusk. Den blonda pojken ifråga sneglade också på Dawn som såg uppenbart berörd ut av kommentaren flickan hade fällt om att dem två skulle vara ett par. Inte nu igen, tänkte dem båda generat. Det här är värre än Lyras besatthet av att se mig och Ash som ett par, tänkte Dawn bedrövat. Nu är det inte bara en person längre. Hela Suealis verkar vilja att jag och Dusk ska vara ihop.

- Jaha, sa en mannen som hade nickat dem välkomna. Men vart i Suealis kommer du ifrån då Dan?

Dusk såg hur en självsäkerhet spred sig över den blå håriga koordinators ansikte. Men precis när hon öppnade munnen hindrade han henne.

- Hon är från Rosbukten! sa han snabbt. Jag träffade hon och hennes Piplup vid Globen.

Medans Dawn glodde surt på Dusk tog dem vuxna för sig av maten. Den nyfikna mannen tog för sig generösa portioner av sillen, potatisen och gubbröran, till både Piplup och Teddiursas besvikelse. Det fanns faktiskt flera som ville äta, tänkte dem båda surt.

- Rosbukten, säger du. Ja, dem är ju jävligt märkliga där, sa han med munnen full av potatis och tittade på den äldre mannen som hade välkomnat dem båda barnen till bords. Eller vad säger ni?

- Ja, dem ser ju invandringen som något positivt, svarade den äldre mannen och fyllde sitt lilla glas med flaskan Akvavit som stod mitt på bordet. Ska vi inte ta en nubbe då...

- Sådär tidigt Edvard, suckade den äldre damen som satt bredvid den äldre mannen som tydligen hette Edvard. Du har ju knappt smakat av maten ens.

Det utbröt en olidlig tystnad kring bordet, en vanlig företeelse kring firandet av den här högtiden. Dawn masserade sina tinningar medans hon grubblade över orden som hade utbytts. Invandring, syftade dem på sådana som henne och Piplup då? Dem här människorna tyckte alltså inte om att helt oskyldiga personer och pokémon med ingen ond agenda kom till Suealis? Var det därför Dusk hade hindrat henne? Visste han om att dem tyckte som dem tyckte? Vad betydde nubbe? Vad var det i den där flaskan egentligen? Så många frågor men inga svar.

- Ja, varför inte, svarade den nyfikna mannen och fyllde sitt snapsglas med Akvavit och dem andra vuxna följde hans exempel och brast ut (till Dawn, Piplup och Teddiursas förvåning) i sång.

*Helan går,
sjung hopp falleri faderallan lej,
helan går,
sjung hopp faderallan lej
Och den som inte helan tar
han inte heller halvan får
Helan gååååååååå
sjung hopp faderallan lej.*

Ett...två...tre

På tre tömdes dem små glasen av dess innehåll och herrskapet satte ner dem på bordet igen med en duns. Piplup hoppade uttråkat ner från bänken dem satt på och fick med ens syn på Chikorita. Hon stegade fram till den blåa pingvinen och luktade på honom. Hon sa sedan med eftertryck att han inte kom här ifrån. Piplup gjorde en ansträngd grimas, bröstade upp sig och sa stolt att han faktiskt kom från Sinnoh regionen och inte från någon liten bondhåla. Chikorita flinade och förklarade att hon kunde avgöra det eftersom hon kände på lukten hur primitiv han var. Piplup blev alldeles paff. Primitiv. Primitiv!? Det var det löjligaste han hade hört på länge. Hon kallade, den stoltaste pingvinen i hela Sinnoh, för primitiv när hon kom från ett land med fysiska pokédex, fula teveapparater och fyrkantiga bilar. Dessutom spelade det ju ingen roll vart man kom ifrån, dem var ju alla pokémon när allt kom omkring. Han kände en ilska blossa upp inom honom. En ilska som bara kunde mäta sig med den gången Ashs Gible inte kunde sluta förstöra för honom. Clefairy fick syn på pingvinens ilskna uppsyn och tog tag i hans blåa mantel.

När gräspokémonen kunde se hur arg den hade gjort den blåa pingvinen fortsatta hon. Det var inte bara han som var primitiv. Hans tränare hade tydligen inte fått lära sig sin rätta plats. Hon var alldeles för pojaktig, tog för mycket plats med sina starka känslor, istället för att vara mer tillbakadragen och timid som hennes tränare. Så som en flicka skulle vara. Den kommentaren fick droppen att rinna över för Piplups som avfyrade en bubbelstråle. Ingen sa åt hans tränare hur hon skulle bete sig. Clefairy och Teddiursa tappade taget och Piplup jagade runt Chikorita under bordet. Dawn hade uppfattat det som pågick men gjorde som Dusk sa och låtsades inget om det.

Efter att bråket under bordet hade pågått alldeles för länge böjde sig Edvard ner och kikade in under bordsduken.

- Vi sitter faktiskt och äter! Kan ni hålla er i skinnet för en gång skull?! Gastade han och tystnad runt bordet följde.

Piplup och Chikorita blev knäpptysta och bakade långsamt bort från det föråldrade, arga ansiktet. Chikorita bakade rakt in i flickans ben medans Piplup stötte in i ett par ben som inte kändes bekanta. Han vände sig om och hann precis se ett par händer sänkas ner och greppa tag i honom.

- Men farfar! Var du verkligen tvungen att skrika sådär? Sa flickan besviket och klappade Chikorita på huvudet. Hon blev ju rädd.

- Någon typ av matro kan man väl förvänta sig... muttrade den gamla gubben bistert.

- Men titta vad jag hittade under bordet, utbrast en kvinna som satt bredvid den nyfikna mannen och lyfte upp en förbittrad Piplup. Vart har den här lilla vännen kommit ifrån?

Helt oprovocerat slog den lilla, blåa pingvinen till kvinnan kraftigt på ena kinden och Dawn tog sig för munnen. Hon böjde sig häftigt över bordet och gestikulerade åt damen att Piplup var hennes. Kvinnan räckte över Piplup och masserade sig om kinden.

- Ursäkta, viskade hon

- Söt men slagkraftig, skaldade flickan och alla vuxna runt bordet skrattade åt skämtet. Hur gick det mamma?

- Det gick bra, sa kvinnan och lade sina bestick på tallriken. Så, har vi ätit klart nu?

- Nej, invände tanten som satt bredvid Edvard. Ingen midsommar utan fermenterad fisk.

Hon böjde sig ner och började rota i sin handväska som hon hade bredvid sig och plockade upp en platt konserverburk. Så fort den nådde bordskanten reste sig den grönögda flickan upp från bordet, rusade mot husknuten och rundade den vita kanten. Dusk, Clefairy och Chikorita kom i tätt följd. Dawn och Piplup förstod inte vad det var som hände men reste sig också från sina platser och rusade runt hörnet på huset. Teddiursa satt till skillnad från resten av gänget kvar. Han tackade inte nej till någon typ av fisk, oavsett om det var sill eller surströmming.

- Medans dem vuxna äter sin äckliga fisk skulle jag och Chikorita gärna vilja utmana dig och din Piplup till en strid, sa dem gröna ögonen och pekade på Dawn.

- Blir det bra Piplup? Frågade Dawn den blåa pingvinen.

Utan att svara hoppade Piplup ur hennes famn och ner på gräset och avfyrade en kraftig vattenstråle mot Chikorita som hoppade undan.

- Vi tar det där som ett ja, flinade flickan. Chikorita, använd en rakbladsattack!

Chikorita skickade iväg ett antal sylvassa blad som träffade Piplup så häftigt att han föll omkull. Dusk plockade upp det fysiska pokédexet och bläddrade trött tills han hittade sidan som handlade om Chikorita:

Foto: Filippa Krusberg

n0.49 Chikorita

Vetenskapligt namn: **Chicorita**

Lövfickmonster

Specifikationer:

Vikt/Weight: 6,4 kg

Längd/Lenght: 0,9 meter (inkl löv)

Upptäckt i/ Discovered in: Johto, sydost Asien

Översikt:

Så vitt vi vet finns inte lövfickmonstret Chikorita i vilt tillstånd i Suealis ännu. Den importerades i början på förra decenniet för att bekämpa luftföroreningarna i storstäder, dock så föds dessa fickmonster upp i fångenskap av en del suealiska uppfödare. Den bifogade bilden här till vänster är tagen i ett växthus i västra Suealis.

Med hjälp av lövet på dess huvud kan fickmonstret känna av luftfuktighet och vilket håll vinden blåser åt. Chikorita kan också använda lövet för att genomföra fotosyntesen och söker därför upp öppna ytor där den kan solbada. Man kan känna en söt doft när en Chikorita "lapar" sol. Fickmonstret äter då sol och koldioxid som andra grästycksfickmonster.

Fickmonstret upptäcktes först i Johto i slutet på förra seklet och bokfördes för första gången i mileniumutgåvan av Suealis nationella pokédex tillsammans med andra "Johtofickmonster".

*Ljudupptagning av Chikorita hittar ni på den 2:a CD-skivan, spår 47-48.
Suealis nationella pokédex, Volym 2 /sid. 27*

Piplup reste sig mödosamt upp och ruskade av sig bladen som hade fastnat i honom. Dawn log bestämt:

- Exakt, Piplup! Vi ger inte upp så lätt. Använd bubbelstråle!

Strömmen av bubblor träffade Chikorita hårt som försökte ta skydd bakom sitt stora löv. Hon snurrade på lövet för att bli av med vattnet, båda pokémonsen var nu lika illa tilltufsade. Dem stod där ett tag och bara stirrade på varandra, Chikorita och Piplup.

- Då avslutar vi det här... började Dawn men avbröts av den grönnögda flickan.

- Använd syntes!

- Ni ska inte få hela nu! Fortsatte Dawn. Snabbt, Piplup! Använd en hakerattack.

Piplup väntade i en kvarts sekund på att hans näbb skulle expandera, hoppade sedan mot Chikorita och började hacka på henne. När detta hade pågått i kanske två minuter såg den grönögda flickan till sin fasa hur hennes gröna, gräspokémon föll till marken medvetlös. Piplup sprang tillbaka till sin tränare och dem båda utträttade en bugning och en high-five. Dawn vände sig sedan mot Dusk som vinkade till dem båda till bänken.

- Du, jag tror det är dags att gå.
- Varför då? Viskade hon frågande. Var det här är allt?
- Nej, viskade Dusk tillbaka. Något kommer hända väldigt snart som du och Piplup inte gynnas av.

Dawn sprang in och bytte om till sina vanliga kläder. När hon skulle hänga tillbaka klänningen var det någonting som fick henne att istället lägga ner den i ryggsäcken. Hon kunde säkert använda dem där fina broderierna till att piffa upp sin tävlingsklänning, tänkte hon. När hon sedan skulle springa ut till baksidan igen möttes hon och Piplup av flickan och Chikorita. Dem båda såg väldigt arga ut. Flickan placerade sitt pekfinger på Dawns näsa.

- Din lilla lögnare, väste hon.
- V-vadå, stammade Dawn nervöst och backade långsamt bakåt mot dörren som som ledde till framsidan på gården.
- Min Chikorita har förklarat att ni inte alls är från Suealis.
- Gör vi inte?

Dawn greppade handtaget till ytterdörren samtidigt som hon sneglade på Piplup.

- Ni kommer från Sinnoh, era sluga invandrare.

Med några snabba knyck tryckte Dawn ner dörrhandtaget och hon och Piplup stormade ut från det röda huset. Resten av gänget stod och väntade vid det vita staketet och när dem båda nådde fram till dem sprang dem snabbt därifrån. Teddiursa greppade snabbt surströmmingsburken, hoppade ner från bänken och rusade efter gänget. Dem vuxna tittade förvånat på när dem knastrade förbi på grusvägen utanför och vände sedan blicken mot den gastande flickan som stod och ropade efter Dawn och Piplup.

- Spring så mycket ni vill! Ni kommer inte långt, papperslösa idioter.

Pappan till flickan, den yngre av dem båda männen, reste sig upp och släpade flickan in i huset igen. Chikorita stod ensam kvar på farstubron samtidigt som hon kunde höra ris rassla och skrik från köket som följdes av några tysta klick och ljudet av en telefonlur lyftas. Lövet slokade medans den gröna fyrbenta filuren sjönk ner intill det röda träet.

Gänget gömde sig bakom ett elskåp och drog en suck av lättnad när dem såg att ingen följde efter dem. En fetchling satte sig på Dawns mössa samtidigt som hon blickade bort mot gården och fick syn på den grönklädda stängen, med två kransar vid vardera ända.

- Puh, skönt att dem inte följde efter, pustade hon och vände sig mot Dusk. Förresten. Förlåt om jag byter samtalsämne, men vad är det där för något?

Hon pekade på stängen och Dusk sken upp.

- Det där är en midsommarstång, den brukar man dansa runt på Midsommarafton.
- Dansa...sa Dawn förvirrat, när hon plötsligt hörde sång ifrån tomten igen.

Små grodorna, små grodorna är lustiga att se.

Ej öron, ej öron, ej svansar hava de.

Kou ack ack ack, kou ack ack ack,

kou ack ack ack ack kaa.

Piplup som också tittade runt hörnet på det röda elskåpet, såg dem fyra vuxna gå runt stängen sjungandes. Han såg att dem försökte efterlikna något, men han visste inte vad. Det enda han visste var att det såg störtljligt ut och han kunde inte trycka undan skrattet som bubblade upp inom honom. Ett kvittrande skratt lämnade hans näbb och Dawn gav honom en sträng blick.

- Men Piplup du kan inte skratta åt andras högtide...

Hon kastade ännu en blick på midsommarstången och bet sig i läppen. Hon såg vuxna människor som skuttade runt en stång som såg ut som en, såg ut som...Till slut kunde hon inte hålla sig och Dawn brast ut i ett hjärtligt gapskratt. Det såg så fånigt ut tyckte hon. Även fast Johanna hade sagt att man skulle respektera andra människors traditioner och högtider, kunde hon inte förstå varför någon skulle bära sig åt sådär. Den rödhövdade fågelpokémonen som satt på hennes huvud flög skräckslaget iväg när den hörde hennes skratt. Hon kunde känna spänningarna från besöket i huset släppa och hon kände hur glädjetårar hade börjat rinna ner för hennes ögon.

- Åh! Jag orkar inte, flämtade hon. Vet ni hur löjliga ni ser ut? Ha, ha, ha!!
- Ja, fröken Hikari har inte fel, konstaterade Clefairy och tittade på Dusk. Ni ser ganska dumma ut!
- Vilken tur att jag firar midsommar med att släpa ut teven i trädgården och ratta in Professor Oaks diktsamlingar, svarade han och blinkade listigt.

Teddiursa fortsatte att äta sin illaluktande fermenterade fisk och skratten övergick snart i klökningar och Dawn bad honom sluta äta.

Kapitel 11

Att Lägga rabarber på Zoroark

Efter ett några mils promenad befann sig gänget snart i ännu en stad. Dock så var den här suealiska staden inte som andra. Clefairy förklarade för Dawn och Piplup att den här staden styrdes av personer som trodde på länken mellan människor och pokémon. Gänget traskade längsmed gatorna som inte bara var rena utan också väldigt gröna. Trottoaren och bilvägen delades upp av en liten grön plätt med små träd planterade som om dem vore en del av en allé. På vänster sida av gatan kunde Piplup och Teddiursa skymta en idrottsplan där dem kunde se pokémons och människor spela någon typ av bollspel med rackets och på höger sida (precis bredvid trottoaren) låg parkeringarna till lägenhetshusen. Lägenheterna såg inte på något sett inbjudande ut, dem var lika betonggråa som dem i Björkarby. Men det var något, kanske den märkliga exotiska doften som ändå lockade Piplup att knata upp för dem där stentrapporna och knacka på en av dem där röda dörrarna som man kunde se från trottoaren.

Mitt i den fridfulla promenaden hördes ett skrik följt av att en mörk skepnad snabbt rusade förbi gänget som stannade upp. Dawn och Piplup skärpte instinktivt sina sinnen. Dawn följde varelsen med blicken och kunde se hur den hoppade mellan dem olika våningarna på ett av lägenhetshuset och försvann upp på taket. Piplup gjorde sig redo att jaga efter varelsen men hon hejdade honom.

- Nej Piplup, sa Dawn och tittade sig vaksamt omkring. Vi måste först ta reda på vad som hade hänt.
- Akta på er, folk!!

Det kändes plötsligt som om en Geodude krockat in i hennes bakhuvud och Dawn slogs omkull, tillsammans med Piplup. När dem båda barnen mödosamt försökte resa sig upp såg dem vad som hänt. Det visade sig att en folkmassa hade råkat krocka med gänget och nu låg dem båda grupperna utslagna på trottoaren. Dawn ojade sig och samtidigt som hon smekte sitt ömma bakhuvud fick hon syn på en annan flicka som verkade vara den personen som hade sprungit in i henne.

Flickan såg ut att vara runt hennes ålder, hon hade mörkare hy och var klädd i en turkos t-tröja, en vit kjol som räckte över knäna och lite till, avklippta fingervantar inte allt för olika dem som Ash hade burit, ett par sneakers inte helt olik dem Dusk hade på sig och en ljuslila sjal som hon hade sitt hår inlindat i. Det såg lite ut som om hon precis hade dushat, tyckte Dawn.

- Ni kan inte stå mitt i vägen! Fräste flickan. Vi försökte faktiskt fånga en pokémon!

Så det var det den där skuggan var, tänkte Dawn och tittade mot hustaket skuggan hade försvunnit bakom.

- Men ni kan inte springa rakt in i oss, kontrade hon. Vi kunde faktiskt inte se att ni kom.

Dem båda tjejerna ställde sig upp snabbt upp och blängde argt på varandra. Fågeln med rabarbern och Piplup ställde sig mitt emot deras respektive tränare och försökte mana dem till lugn. Dawn var den första av dem två som sansade sig. Hon tog ett djupt andetag och försökte le.

- Okej, vi kunde ha flyttat på oss. Men ni kunde också ha sätt er för, sa hon och sträckte fram sin hand. Får jag presentera mig?

Tjejen med sjalen hade lagt sina armar i kors och vänt sig om. När hon fick höra vad den blåhåriga flickan hade sagt sneglade hon på henne och sedan på den blonda pojken som stod en bit bort. Hon vände sig sedan om och tog tag i Dawns hand och skakade den häftigt, något som Dawn inte var beredd på.

- Låt mig presentera mig först, jag heter Ismael! Här bredvid mig står min Farfetch'd.

Fågeln med rabarbern som tydligen var en Farfetch'd, gjorde honnör mot Piplup och Dawn. Dawn besvarade gesten med att också göra en honnör medans Piplup såg misstänksam ut. Han kände sedan ett hårt slag i magen och föll återigen omkull. Han tittade irriterat upp och såg att fågeln hade gjort ett utfall med rabarberstjälken och stod nu och kraxade belåtet för sig själv. Piplup reste sig upp och rusade mot Farfetch'd som hindrade honom med sin rabarberstjälk. Dawn såg oroligt på när hon kände en arm runt sin hals och Ismael drog henne intill sig.

- Nämen, reser du med din pojkvän? skrattade hon och gnuggade sin näve mot Dawns mössa.

Dawn blev röd som en tomat igen. Hon försökte att kämpa emot rodnaden som spred sig snabbt över hennes ansikte.

- Nej, men... stammade hon och försökte låta allvarlig men avbröts av Ismael.
- Jag måste bara säga, ni ser SÅ gulliga ut tillsammans, visst gör dem?

Ismael som fortfarande höll Dawn i ett stadigt grepp vände sig mot dem andra i sin grupp som skrattade hjärtligt åt påståendet. Dawn försökte slita sig loss och tjöt till slut så högt att alla hoppade till:

- VI ÄR INTE KÄRA I VARANDRA! KAN NI BARA LÄGGA AV?!"

Efter många om och men följde gänget med Ismael och hennes storebror hem. Dem bodde i ett av dem många lägenhetshusen som fanns i den lilla staden. Väl inne i Ismaels rum, plockade Dusk fram pokédexet och samtidigt som han sneglade på Farfetch'd bläddrade han bland sidorna.

[Pokédex för Farfetch'd]

- Jag måste bara fråga dig, sa Dawn försiktigt. Varför gömmer du ditt hår under en sjal? Har du ofta dåliga hårdagar?
- Jaså den här? Ismael tog ena ändan på sjalen mellan fingrarna. Det är så här att i min familj så tror på en religion och för att visa att vi tror på den bär jag och min mamma dessa sjalar runt huvudet.
- Okej, sa Dawn en aning förvirrat. Men, vad handlar religionen om.

Till hennes förvåning började Ismael och hennes Farfetch'd att skratta.

- Det skulle ta alldeles för lång tid att förklara, svarade hon. Men kortfattat, vi har en helig skrift i vårt vardagsrum som vi läser några gånger per dag, en gång varje år åker vi till Mekka och en människa och ett fickmonster spelar en viktig roll i vår religion.

Dawn kände sig ännu en gång på den här korta resan väldigt dum. Den här flickan slängde med namn hit och dit som om alla visste vad det betydde. Vad låg Mekka och vad var det för religion Ismaels familj trodde på? Hon fortsatte att tänka medans Clefairy ställde en fråga:

- Vad gjorde du, din bror och alla dem andra människorna ute på gatan idag?
- Shit, en talande Clefairy! Utropade Ismael men tog sig snabbt för munnen när hon insåg att hon precis svurit.

Både Dusk och Clefairy gav henne en uppgiven blick för att visa att den kommentaren hade dem minsann hört förut. Hon reste sig upp, bad om ursäkt och satte sig i sin säng.

- Varför vi jagade det där fickmonstret, undrar ni? Jo, den där varelsen som ni såg rusa förbi er var faktiskt en Zoroark.
- En Zoroark!? Sa Dawn och Dusk i munnen på varandra. Clefairy bläddrade samtidigt frenetiskt i den stora boken.
- Precis, den har stökat runt här i By Blåklint sen några veckor tillbaka. När polisen inte ingrep bestämde sig mina föräldrar och några grannar att bilda ett medborgargarde för att få tag på fickmonstret. Jag och min bror Asad blev tillsagda att leda gruppen.

Hon skakade uppgivet på huvudet.

- Varför vet jag inte.
- Zoroark, sa Dawn eftertänksamt samtidigt som kugghjulen snurrade i hennes huvud.
- Har du sett en sån? Frågade Dusk och lutade sig fram mot henne.
- Om jag har, sa Dawn exalterat. Det var när jag och Piplup reste med Ash och Brock till Crown City i Sinnoh. Då satte vi stopp för Grings Kodai och hans elaka hantlangare som tvingade en Zoroark att sätta skräck i stadens befolkning så han kunde få igenom hans ondskefulla planer. Åh, jag blir så arg när jag tänker på det!

Just när gänget satt där hördes musik från det närliggande rummet och Ismael reste sig upp från sängen. Musiken ökade stadigt i styrka tills trumpeterna, trummorna och sången studsade runt i Ismaels rum.

- Jag ber om ursäkt, sa hon skamset till gänget. Det är min bror som spelar sin gangsterrapp. Vänta jag ska säga till honom.

Ismael stormade ut ur rummet och dem kunde höra hur hon och hennes bror bråkade på ett annat språk i det närliggande rummet. Eftersom ingen av dem båda barnen kunde förstå språket så flyttades deras uppmärksamhet från grälet till musiken. Dawn tyckte att hon kände igen musikstilen. Det lät typ som det där bandet som hade spelat på pokémontävlingen, förutom att musiken lät mycket dystrare och temat var inte lika glatt.

*Dom behandlar oss som djur, kriminell och inte smarta
Bara för att vi e dom svartskallar dom älskar att hata
Dom anklagar oss för grejer vi inte gjort än
Välkommen till förorten*

Nästa dag begav sig gänget ut för att leta efter den mystiska rävpokémonen Zoroark, men eftersom just denna dag var en helgdag var det bara Ismael, Farfetch'd, Dawn, Dusk, Piplup, Clefairy och Teddiursa som strövade runt på gatorna. Efter att ha rensat stora torget på spår, föreslog Ismael att dem skulle dela upp sig vilket dem andra gick med på. Hon och hennes farfetch'd skulle fortsätta leta där medborgargardet slutade dagen innan, Dusk och hans pokémon skulle leta i Almoseparken, medans Dawn och Piplup skulle leta vid en del av By Blåklint som kallades för "Släggan" eller "Hammaren" av lokalbefolkningen (på grund av hur lägenhetshusens formation såg ut från luften just där).

- Vi möts här igen vid lunch, var det sista Ismael hördes säga innan dem skildes åt.

Dawn och Piplup tittade sig vaksamt omkring samtidigt som dem traskade förbi snabbköp och passerade över gångbroar. Den blåa pingvinen började tycka att staden kändes väldigt mysig och att den påminde en hel del om dem pittoreska mindre sinnohanska orterna. Som en svalkande sjö i en region full med smuts, asfalt och cigarettroök. Hans tränare var tvärtom på helspänd och läste av varenda sak som rörde på sig i deras omgivning:

- Okej, fokusera Dawn! Ser du någon svart skugga, något som rör på sig hastigt...Åhhhh!

Piplup stannade tvärt och Dawn tog sig för munnen i chock för på trottoaren precis framför dem stod nu en pokémon med grå päls, röd man med svarta detaljer fäst i tofs med ett ljusblå spänne, röda klor, en svart, fluffig krage och dem där skarpa ögonen som hade samma färg som spännet. Varelsen hade hoppat ner från ett träd som stod precis bredvid gångvägen och den landade med ryggen vänd åt dem båda.

Piplup och Dawn kände igen att pokémonen som nu stod framför dem var en Zoroark och sannolikheten var stor att det också var just den som hade skapat oreda i staden. Men Dawn tyckte sig känna igen just den här Zoroark, kunde det vara...

- Z-zoroark, stammade hon och lutade sig nervöst närmare varelsen.

Även fast rörelsen var i princip ljudlös snurrade varelsen runt för att se vad som stod på och Zoroark och hennes blick möttes. Piplup, som hade varit redo att ingripa om räven skulle attackera, stirrade nu också på den mystiska pokémonen som stod framför dem.

Plötsligt, när dem båda minst anade tog Zoroark ett språng upp i luften och i ett rosa sken förvandlade sig till vad som såg ut som en flicka, klädd i blåa cargobyxor, en svart klänning med rosa kjol, en röd scarf och en vit mössa. Piplup tittade skräckslaget och förvirrat på dem båda personerna. Hade Zoroark precis förvandlat sig till Dawn?

Dawn som tidigare när hon stött på Zoroark, framför allt Zorua som Zoroark hade tagit hand om, hade hon insett att dem tyckte om att reta och lura människor och pokémon genom att förvandla sig till dem. Zorua specifikt hade verkligen älskat att reta gallfeber på Dawn genom att förvandla sig till henne och sedan göra något absurt som fick henne att framstå som löjlig. Men nu när hon såg hur Zoroark hade förvandlat sig till henne såg hon det som ett tecken på att den här pokémonen var samma som hon Piplup, Ash och Brock hade träffat i Crown City.

Zoroark skiftade tillbaka till sin vanliga form och signalerade åt dem båda att dem skulle klättra upp på hennes rygg och hålla fast i den röda manen. Piplup hoppade beslutsamt upp medans Dawn tvekade under några sekunder men gjorde sedan detsamma. Zoroark tog satts och gjorde ett stort hopp upp på ett av lägenhetshusen. Rörelsen skedde så kvickt och med så mycket kraft att dem båda höll på att tappa taget.

En bit bort strosade en blond kille och en Clefairy genom Almoseparken. Dusk och Clefairy tittade på den lilla dammen som omslöt av all grönska. I mitten på dammen sträckte sig en fontän mot himlen. Han synade näckrosorna i dammen då han plötsligt såg krusningar på vattenytan som fick bladen att guppa upp och ner. Dusk tittade därför upp och kunde knappt tro det han såg. Han ropade på Clefairy, som stod och tittade ner i en av papperskorgarna.

På toppen av fontänen hade en grå pokémon med röd man landat och på dennes rygg kunde Dusk och Clefairy se till sin förvåning se Dawn och Piplup. Den blåhåriga flickan och den blåa pingvinen vinkade glatt till dem båda:

- Hörri ni! Ropade hon ner till dem båda frågetecknen. Ni måste följa efter oss, någonting farligt har hänt!
- Men...Dusk pekade förvirrat på Zoroark. Är inte det där pokémonen vi letade efter?
- Ja, det måste det vara, sa Clefairy och kisade eftertänksamt. Men vad gör ni två på den där varelsens rygg?
- Vi hinner inte att förklara det där nu, ropade Dawn tillbaka. Följ bara efter Oååååhhhh....

Hon han inte avsluta meningen innan Zoroark hoppade ner från fontänen och rusade ut ur parken. En grupp med unga killar som stod lutade mot en grafittimålad vägg betraktade det den svarta gestaleten med tjejen och den lilla pingvinen på ryggen som hoppade mellan dem kantiga bilarna och den blonda killen och den rosa varelsen som kom springandes efter. Den ena killen hade en Marowak vid sin sida.

- Eey, såg ni det där, frågade han dem andra och pekade bort mot gatan gänget hade försvunnit in på. Såg du den där gussen?

- Ja, bror! Svarade en av dem andra killarna trött. Vi måste fan se vad som är på gång. Kom igen grabbar!

Några kvarter bort hade en grå skåpbil kört in och ställt sig lite diskret på en tvärgata. En ungman stod lutad mot ena dörren och rökte. Plötsligt kom ett oerhört ljud inifrån gränden och killen vände sig trött mot ljudet:

- Är ni klara snart, eller?

Det var inte det här jag tänkte när jag ansökte om militär tjänstgöring, tänkte han sedan. Att stå och vänta på att några fårsckallar till kollegor ska fånga herrlösa hundar inuti gränder.

- Om du klagar så himla mycket kan du väl komma hit och hjälpa till lite, Aj! Hördes en irriterad kvinnoröst bakom skåpbilen ropa.

- Jag är inte utbildad för att UTFÖRA arbetet, sa killen hånfullt och stoppade cigaretten i munnen igen. Samma kommentar som han hade sagt så många gånger innan.

Till skillnad från den lugna gatan pågick det ett förfärligt liv inne i gränden. Skåpbilen var parkerad så att fören vätte mot gatan och bakdelen var in backad i gränden. Den unge mannens kollegor, en annan kille och en ung kvinna höll på att få fatt i en liten, grå pokémon som skuttade omkring. Varelsen såg ungefär ut som en Zoroark, med en lite man och samma sluga blåa ögon. Dock så hade varelsen en grå, fluffig svans som svajade fram och tillbaka tillsammans med luggen när den undvek dem båda människornas utfall. Pokémonen var en Zorua.

Zorua sprang en bit bort i gränden och stirrade surt på mannen och kvinnan som flåsade och frustade av utmatning:

- Ge dig, för fan! Ropade den unga kvinnan. Du vet att du inte kan fly!

- Vet jag det? retades Zorua och fnittrade. Jag tycker att NI kan ge er och låta mig leta vidare efter min Meema istället!

- Aldrig att vi låter dig gå! Ropade den unga mannen som stod bredvid sin kvinnliga kollega. Han stod nu och höll i en hundfångare som han hade hämtat i bagageutrymmet på skåpbilen när han insett att fyra händer inte verkade räcka till. Du förstår nog det inte själv, dumt djur som du är. Men du besitter sådana krafter som skulle vara viktiga för Suealis stat att få titta närmare på.

- Ni kan babbla hur mycket ni vill, men jag kommer ändå inte att låta er fånga mig på, konstaterade Zorua, tog satts och gjorde ännu ett utfall mot dem. Dem båda såg att pokémonen skulle använda en klösattack.

Den unga kvinnan parerade attacken genom att trycka sig mot en av husfasaderna och hennes manliga kollega fångade in Zorua med hundfångaren bakifrån. Han lyfte upp den sprattlande pokémonen och hånlog:

- Inte så jävla kaxig nu va? flinade han samtidigt som den lilla räven försökte lossa snaran med sina tassar.

- Sluta genast!

Den unga kvinnan och mannen snurrade runt för att se vem som hade ropat och fick syn på något märkligt. Dem kunde se en Zoroark, med en liten tjej och en Piplup som höll fast i dennes man. Lutad mot fasaden bredvid kunde dem också se en blond kille, tillsammans med en Teddiursa och en Clefairy chippa efter andan.

- Meema! Zorua avbröts av att snaran drogs åt hårdare.

- Släpp Zorua! Skrek Dawn åt dem båda och Zoroark morrade dovt. Om ni inte gör det kommer vi att utmana er till en strid.

Kvinnan flinade, hon kände igen flickan från nyhetsinslagen som hade sänts för två dagar sedan.

- Visst, vi kan släppa den här räven. Kom och hämta den bara!

Dawn tittade misstänksamt på dem båda men beslöt naivt att gå fram och hämta den. Zoroark och resten av gänget tittade oroligt på när hon gick fram till baksidan av skåpbilen och fram till Zorua som sprattlade för att komma loss. Men precis när Dawn trodde att mannen skulle räcka över räven tog någon tag i hennes halsduk och drog henne åt sidan.

Kvinnan satte hennes huvud i lås med sin ena arm, precis som Ismael hade gjort dagen innan. Dawn insåg att hon hade blivit grundlurad och började sprattla lika mycket som Zorua.

- Naiv unge, muttrade kvinnan samtidigt som hennes kollega hojtade åt sin kollega. Mannen som höll i Zorua plockade fram en burk från skåpbilen med vad som såg ut att vara små plåster inuti. Han plockade upp ett, traskade fram till sin kvinnliga kollega, tog av skyddspappret och började föra det mot den blåhåriga koordinators arm. Dawn tittade skräckslaget på plåstret och försökte dra sig bakåt för att undvika att låta föremålet nudda huden. Dusk vågade inte se på och han och Teddiursa blundade:

- Nej, sluta! Vad är det där? Skrek hon vettskrämd. Ta bort det, ta bort det!

- Det är ett förstelningsplåster, svarade mannen. Vi använder det vanligtvis på fickmonster. Det skapar en hinna av sten runt varelsen vilket gör den lättare att frakta utan eftersom att den inte då kan göra motstånd.

- Men varför jag?! Skrek Dawn ännu högre samtidigt som hon blundade hårt och inväntade kontakten med klisterlappen. Försteningen hade fått henne och tänka på pokémonjägaren J som hon, Ash och Brock hade stött på hemma i Sinnoh och hur hon hade använt en liknande försteningmackapär för att förstena pokémon hon ansåg som värdefulla och dyrbara för att sedan sälja dem till sina kunder. Hade dem här tre någonting med henne att göra? Skulle hon bli en staty av sten och vad skulle dem här banditerna göra för något med henne då?

- Men vet du inte det? Frågade den unga kvinnan lugnt. Du och din Piplup är ju efterlyst, Dawn Johanna Hikari.

Dawn spände hela kroppen för att göra sig beredd på att förvandlas till sten men då hörde hon ett vrål längre upp i gränden. Hon kände igen det vrålet, det var Zoroark som kom till undsättning. Piplup släppte taget om manen och såg på när räven attackerade dem tre vuxna med Night Slash. Som av en ren reflex tryckte mannen plåstret mot Zoroarks päls men ingen typ av förstelning skedde. Han svor när han insåg att Zoroarks alldeles för tjocka päls hindrade klistermärket att få kontakt med skinnet. Den stora, gråa räven gjorde först ett svep med sina klor mot kvinnan som släppte Dawn så att hon föll ner på marken.

När pokémonen kunde se att den blåhåriga tjejen var fri gav den sig på hundfångaren med Zorua som kvinnans kollega höll i. Zoroarks klor lyste återigen i karmosin, men till skillnad från bara ett svep utförde pokémonen två stycken nattsvepsattacker på en gång. Mannen parerade dem synkroniserade attackerna, sprang runt Zoroark och hoppade in i skåpbilen. Han skrek åt sin kollega att starta fordonet och lägga gasen i botten. Medans rök började komma från avgasröret stängde dem båda bakdörrarna, men märkte alldeles för sent att mannen inte dragit in Zorua i bilen. Hundfångar skaftet fastnade mellan skåpbilsdörrarna med Zorua nu hängandes utanför bilen.

Zoroark satte snabbt tänkt sina klor i snarans gummiliknande material och försökte töja det utåt. Dawn, som hade hämtat sig efter det hon precis upplevt sprang också fram för att hjälpa till. Alla tre märkte snart att bilen började röra på sig och Dawn och Zoroark tog i ännu lite mer tills:

”Plopp!”

Zorua föll ner på asfalten och Zoroark plockade upp sin unge illa kvick. Den skyndade sedan bort till resten av gänget som hade stått och sett hela händelseförloppet utan att ingripa. Skåpbilen gasade ut på gatan och dörrarna öppnades en sista gång, hundfångaren försvann. Mannen hytte ilsket med näven och kvinnan ropade åt dem:

- Ni ska inte tro att ni kan komma undan, speciellt inte du fröken Hikari. Det är inte sista gången du och ditt lilla gosdjur till pingvin kommer stöta på oss, det kan jag FAN lova!

Dawn svarade med att göra en *akanabe*. Hon vände sig om och såg hur Piplup stod och drog henne i hennes blåa jeans. Han pekade med sin fria fena på resten av gänget som stod samlade längre upp i gränden. Hon log, plockade upp sin kompanjon och anslöt sig till resten av gruppen.

Precis när gänget skulle börja rör sig bort från gränden dök dem tre killarna upp. Dem hade sprungit ifatt dem och var nu helt slut. Två lutade sig mot sidan av gränden och den tredje satte sig på huk. Han tittade upp på Dawn och Piplup som stod en bit framför. Den blåhåriga koordinatören grimaserade besvärat när hon såg hur killen tittade på henne. Inte ens byxorna hjälpte, tyckte hon. Hans ansikte sprack sedan upp i ett leende och Clefairy och Dusk skakade synkroniserat på huvudet.

- Eey, hallå? Sa killen som satt på huk och gestikulerade åt Dawn att komma närmare.

Innan Dawn han göra någonting hoppade Piplup ur sin tränares famn, sprang fram till killen och gav honom en käftsmäll med sin fena. Ingen pratade så där till hans tränare! Som svar slog Marowak den lilla pingvinen rakt i magen med sitt ben så att han studsade baklänges på stenbeläggningen. Killen tog sig besvärat för ansiktet medans hans kompisar skrattade hånfullt:

- Asså jag säger det, sa den ena killen och blev plötsligt dödsallvarlig. Bror, du kan inte prata med gussar som om dem vore mindre värda. Det var fan på tiden att du insåg det! Du kommer aldrig hitta en brud om du behandlar henne som en pryl, Acke!

- Käften, Eiram! Svarade Acke irriterat och reste sig upp.

Han gick nervöst fram till den blåhåriga koordinatören och bad tyst om ursäkt för sin vidriga gest. Gänget tittade misstänksamt på killen samtidigt som han räckte över en cd-skiva till Dawn som förvånat tog emot den.

- Se det här som plåster på såren för mitt vårlösa beteende, sa han, klappade Dawn på huvudet och började gå tillbaka mot sina kompisar. Men jag måste erkänna, du är sjukt söt.

Piplup gav Acke en irriterad blick samtidigt som hans tränare för andra gången idag blev röd i ansiktet av pinsamhet. Clefairy, Dusk, Zoroark och Zorua skrattade åt kommentaren och Dawn vände argt om:

- Det är jag inte alls! Jag är inte söt!

- Jo, det är du! Ropade Acke samtidigt om killarna hade kommit ut på gatan. Och förresten! Fan du kommer bli så jävla snygg när du blir äldre. Det kan jag lova.

- Näe, fan Acke! Nu räcker det!

Som svar på Eirams kommentar slog Marowak sitt ben med all sin kraft på Ackes fot så att han började hoppa på ett ben av smärta. Killarna skrattade och lämnade gänget kvar i gränden. Dawn och Piplup suckade tungt samtidigt som Teddiursa drog slutsatsen att människovärlden var mycket konstigare än vad hans mamma hade berättat. Den blåhåriga koordinatören tittade på Cd-skivan hon hade fått. Framsidan pryddes av vad som såg ut som en tunnelbanetåg som passerade över en bro. När hon läste texten under föll bitarna på plats.

Välkommen till förorten!

Kapitel 12

Duett på blodigt allvar

Gänget började röra sig tillbaka mot torget som dem skulle mötas på när dem rätt som det var stötte ihop med Ismael och Farfetch'd. Tjejen med sjalen frös som till is när hon fick syn på den gråa rävpokémonen.

- Ä-är det där...
- Ja, det är, avbröt Dawn trött. Och nej, Zoroark utgör inget hot. Hon letade bara efter sin unge.

Ismael tittade på Zorua och förstod hur allt hängde ihop. Hon slog ner blicken besviken:

- Okej, i så fall är jag verkligen ledsen över att vi jagade dig genom hela By Blåklint, sa hon nedstämt och sneglade upp på dem gråa pokémonen. Jag ber så hemskt mycket om ursäkt!
- Nu när dem där skurkarna försvunnit, Meema är här och alla har bett om ursäkt, kan vi väl hitta på något, log Zorua och tittade glatt på gänget.
- Som vadå? Frågade Clefairy trött.
- Jag vet! utropade Dawn som precis fått en lysande idé. Visst anordnas det pokémontävlingar här?

Hon vände sig till Ismael som förvånades av energin i den blåhåriga koordinators blick:

- Öh...Ja? Asså, min morsa är en av domarna i juryn så...
- Perfekt! När då? Fortsatte Dawn med samma energi.
- Jag tror att morsan sa att den skulle hållas mellan klockan 13:00 – 15:30 idag...

Dawn vände sig till Zoroark och Zorua:

- Vad sägs om att se på när jag och Piplup tävlar? Skulle inte det bli roligt?
- Ja, vad kul! Zorua viftade med sina tassar av glädje medans Zoroark såg lite tveksam ut.

Arenan i By Blåklint var nybyggd och hade inte hunnit hålla så många arrangemang och tillställningar i den. Speciellt inte pokémontävlingar. Dock så hade det arrangerats tävlingar tidigare i stan, men då hade dem oftast hållits på en av dem många fotbollsplanerna. Eftersom staden hade en sådan mångkulturell och varierad befolkning hölls det mindre tävlingar med unika regler mellan grannar eller bostadsområden på helgerna.

När gänget hade kommit fram till disken på den nybyggda arenan och Dawn bett om att få anmäla sig, uppstod ett litet problem. Personen bakom disken frågade om hennes tävlingspass och samtidigt som han studerade det frågade han hur många pokémoner hon hade:

- Bara Piplup här! hade Dawn svarat och lyft upp den stolta pingvinen på disken.
- Tävlingen som arrangerats idag kräver 2 stycken fickmonster per tränare, svarade killen bakom disken. Om du inte har minst 2 stycken kan du inte vara med, tyvärr.

Gänget satte sig ner vid en sittplats i entrén och grubblade över problemet. Ismael föreslog att Dawn kunde använda Farfetch'd. Den gråa fågeln tittade då på sin tränare som om hon hade fått en skruv lös och hon drog hastigt tillbaka sitt förslag. Dusk föreslog Teddiursa och Clefairy men ingen av dem verkade vara särskilt intresserade. Zorua föreslog sig själv, men Zoroark tycktes inte hålla med om den saken.

Efter att dem suttit där i minst en kvart, slog Dawn ihop händerna så plötsligt att Piplup hoppade till:

- Jag fick en superbra idé! Vänta här!

Hon sprang bort till en vägg som var utmärkt med en skylt där det stod; ”Telefon”. Videotelefonerna ifråga var uppradade längsmed hela väggen. Dawn plockade upp luren till en av dem, knappade in ett nummer och ringde. Medans signalen letades sig genom telefonledningarna kollade hon klockan på sin poketch. Den var runt 6 på kvällen, hemma i Sinnoh:

Ett knaster i luren hördes och Johanna blev synlig på skärmen. Hon vinkade till sin dotter, som glatt vinkade tillbaka.

- Hej mamma! Hur mår du och Glam?
- Hej älskling! Jo, vi mår bra. Är det dags för en tävling igen?

Dawn tittade sig omkring:

- Ja det är det. Skulle jag kunna fråga dig om en tjänst?
- Låt höra!
- Jo...Skulle du kunna hämta en av mina pokébollar på mitt rum och ge den till professor Rowan så att han kan skicka den till mig.

- Jag vet inte ens om hans laboratorium är öppet vid den här tiden men jag ska kolla, svarade Johanna och reste sig upp.

Vilken pokémon är det?

- Buneary!

Efter att Dawn och Piplup gått fram och tillbaka likt Professor Baltazar i en 45 minuter vid pokébollstransportören (dock något mer förväntansfulla), som låg precis bredvid garderoben till arenan, hördes plötsligt ett elektriskt sprakande och en pokéboll dök upp i hållaren. Dawn plockade ivrigt ut det sfäriska föremålet och kastade den upp i luften:

- Kom ut Buneary!

I ett vitt ljus materialiserade sig en brun kaninpokémon med krämfärgat fluffiga öron och mage. När Buneary landade kramade hon Piplup det första hon gjorde, den blåa pingvinen kramade generat tillbaka. Dawn böjde sig ner och fick också en kärleksfull kram av kaninen. Det var nu ett bra tag sedan dem hade setts. Hon reste sig upp, men böjde sig ner igen när hon såg hur Piplup signalerade att han också ville bli buren.

Dem tre återvände till resten av gruppen och Dawn släppte ner Piplup och Buneary och gick till disken för att anmäla sig och dem andra två till tävlingen. Buneary tittade sig nyfiket och en smula förvirrat omkring. Den lilla kaninen förstod snabbt att hennes tränare hade skaffat sig nya vänner, både människor och pokémon. Zorua vinkande till Buneary som vinkade glatt tillbaka. Nåja, lite gamla vänner hade hon fått med sig trots allt.

Dawn återvände hoppandes till sittplatserna och berättade att hon hade anmält sig och innan dem andra visste ordet av hade hon, Buneary och Piplup satt iväg till omklädningsrummet. Ismael tittade trött på klockan som hängde över receptionen. Vad skulle dem där hitta på i 2 timmar? tänkte hon.

- Okej, sa Dawn bestämt till sina pokémons när dem stängt dörren till omklädningsrummet. Idag vill att vi verkligen satsar på att vinna tävlingen, visst?

Piplup och Buneary (som fort fattade vad det handlade om) nickade beslutsamt. Dawn gav dem båda varsin poffin och började byta om till sin rosa tävlingsklännig. När hon nästan var klar märkte hon att hon inte hittade sina rosetter. Hon rotade förbryllat i väskan: - Men dem borde ju ligga här...mumlade hon oroligt för sig själv.

Bäst som hon grävde runt bland sina saker, stötte hennes hand emot något som hon inte kände igen. Hon drog upp saken ur väskan, som visade sig vara en liten burk. Alla tre synade fundersamt burken och Dawn läste på etiketten:

- Pigmentpiller...Ah! Just det!

Hon sken upp när hon mindes vad det var för något. Det var den där burken med piller som kunde färga pokémons attacker i olika färger.

Färga pokémons attacker... Dawn funderade vidare medans Piplup lyckades hitta rosetten hans tränare var ute efter. När han räckte henne rosetten fick hon en idé. Hon visste hur dem skulle använda dem här märkliga pillren under tävlingen!

Samtidigt hade Ismael och Farfetch'd och Dusk, Clefairy och Teddiursa gått och satts sig på läktarna. Det fanns knappt några människor där alls, vilket var rimligt eftersom det var ett bra tag innan tävlingen skulle börja.

- Jag hörde att din mamma är domare? sa Dusk och tittade på Ismael.

- Ja, hon fick faktiskt ett erbjudande precis när vi flyttat hit, svarade Ismael och log. Du förstår, min mamma har varit koordinator i vårt hemland och då när vi flyttade hit såg Suealis Fickmonsterskomité potential och tog in henne.

Dusk nickade förstående medans Clefairy blickade ut över stadion. Ja, den här skulle väl bli ett återkommande tema på deras resa. Teddiursa var bara fascinerad över att få betrakta mänsklig arkitektur på nära håll. Så här nära hade han aldrig kommit:

- Hallå, jag har fått en idé.

Gänget vände sig om och fick syn på Dawn som kom springandes med Piplup och Buneary tätt efter. Hon stannade och satte sig bredvid Ismael och Farfetch'd. Hon höll ivrigt fram burken med pillren.

- Jag tänker FÄRGA Piplup och Bunearys attacker med hjälp av dem här pillren, visst är det en smart idé?

- Är det den där burken du fick när vi besökte globen? Frågade Dusk.

- Precis! Sa Dawn exalterat. Piplup, kan du visa vad som hänt när du tagit ett piller.

Piplup nickade, andades in djupt och blåste ut ett dussin bubblor. Det som var annorlunda med bubblorna var att dem hade en grön nyans istället för den vanliga, trista blåa färgen. Dusk, Clefairy och Teddiursa var hänfödda av färgskiftet medans Ismael och Farfetch'd inte var lika imponerade.

- Väldigt häftigt, sa hon och tittade Dawn rakt i ögonen. Jag hoppas du vet att du kommer att få lägre poäng när du använder dem där?

- Varför skulle vi få det? Sa Dawn och sträckte på sig. Menar du att receptionisten vid Globen skulle försöka sinka oss, eller?

Piplup bröstdade också upp sig, precis som sin tränare, men tappade snabbt luften när Farfetch'd rabarberstjälk träffade honom i magen igen.

- Jag tycker att ni ska luta er tillbaka och njuta av den spektakulära showen ni nu kommer att få se, flinade Dawn självsäkert och började traska mot utgången. Kom Piplup och Buneary! Nu måste vi träna!

När dem försvann muttrade Ismael om att Dawn knappt skulle vinna en tävling med den självgodheten .

"Hej, hej, ärade publik! Välkommen till fickmonsterstävlingen som hålls för första gången i den här splittrerna arenan i By Blåklint. Om jag har räknat rätt måste det här vara den andra tävlingen den här säsongen, sa konferenciern och tittade ner i sina papper. Dawn, som stod nere tillsammans med dem andra koordinatörerna och tittade upp på den tjocka teven, märkte att det inte var samma

konferencier som hade välkomnat publiken i Sjöfors. Den här konferenciern var manlig och verkade inte ha klätt upp sig så värst mycket.

- Hallå!

Dawn vände sig om och fick syn på Skye som kom gåendes mot dem tre. Bredvid honom gick Sylveon och en pokémon som hon inte kunde minnas att hon hade sett någon gång innan:

- Så du tog dig hit! Sa Skye och tände en cigarett. Och du verkar ha skaffat den ett nytt fickmonster också.

Han satte sig på huk och klappade Buneary, som lät honom hållas. Dawn log:

- Jo, eller inte precis nytt. Jag och Buneary har faktiskt tävlat tidigare också.

- Ja, men då får vi se hur det går! Sa Skye uppmuntrande och ställde sig upp. Du kan väl inte låta mig vinna igen. Asså, det hade varit tacksamt. Men lite motstånd kan ni väl ge oss?

- Det klart att vi ska göra! Sa Dawn och gav honom en blick som var fylld med bestämdhet och energi. Vi tänker faktiskt vinna tävlingen den här gången!

Den unga mannen till konferencier presenterade den "evigt skiftande juryn", som bestod av Chonstantin Valmoson, Maria Lagerborg och Anders Riga, precis som vid förra tävlingen. Det "nya" tillskottet var Ismaels mamma, Khadija Limaan, som presenterades som chef för By Blåklints kulturhus. Ismael vinkade glatt åt sin mor som inte tycktes se sin dotter i publikhavet på den södra läktaren.

Efter att juryn hade fått sin lilla tid att skina var det dags att presentera dem som skulle spela musiken. Dawn och Skye, tillsammans med deras pokémon riktade blicken mot tv-skärmen när acapella-gruppen Symfonji presenterades. Bandet bestod av två män, tre kvinnor och en Chatot och en Wishmur. Band medlemmarna ursäktade sig och sa att dem inte vågade köra någonting nu eftersom gärna ville spara på rösten till själva framtänderna. Dawn vände sig frågande till Skye:

- Vad är akepella för något?

- Jo, det går ut på att istället för att göra musik med instrument så använder man enbart sin röst, förklarade Skye och fimpade sin cigarett. Så om du vill ha ett instrument som låter som en fiol, gör du det istället med din röst.

- Coolt, men är det inte jobbigt, eller? Jag menar, du måste väl bli hes efter att ha hållit på ett tag?

- Yes, det är därför dem inte sjunger någonting nu, dem kommer ändå att sjunga i en och en halv timme. Dem får lite hjälp från deras Chatot och Wishmur, men inte tillräckligt för att våga slösa på rösten nu.

Efter att Symfonji hade presenterats började första akten av pokémontävlingen. Dawn kände igen några andra koordinatörer som hade uppträtt i Sjöfors, men det fanns helt klart nya människor och pokémon som uppträdde. Lotten gav henne en plats i mitten av startfältet och efter att Piplup skickat ut ett gäng med rosa bubblor som Buneary sedan använt som plattformar hade deras uppträdande fått nästan bara beröm från juryn. Den enda som var lite skeptisk var Ismaels mamma Khadija:

- Ja, ja bra uppträdande, men jag vet inte om det räcker till nästa akt. Vi får se.

Till gängets lättnad klarade sig dem tre vidare till kvartsfinal, där dem skulle möta Skye, Sylveon och Grovyle. Dawn hade märkt att kvartsfinalen som spelats innan var förlängd med en minut. Hon visste inte riktigt varför, men anade att det hade någonting med musikens tempo att göra. Låten Symfonji hade framför hade varit mycket lugnare och långsammare än DVS rabblande. När Dawn och Skye ropades ut till planen kunde hon känna att idag var det deras dag, dem skulle vinna det här!

"Okej mina damer och herrar! Då är det dags för den andra kvartsfinalen att dra igång. På ena sidan har vi Dawn med Piplup och Buneary och på andra sidan: Skye, Sylveon och Grovyle. Vilken koordinatör kommer vara stark nog att ta sig vidare till semifinal? Det mina damer och herrar kommer vi snart få reda på! Låt kvartsfinalen börja!"

- Okej, Piplup! Dra igång den här matchen med Bubble Beam!

Till dem den blåhåriga koordinatörens förvåning verkade låten acapella gruppen nu framförde vara mycket snabbare, men hon brydde sig inte så mycket. Det gynnade ju trots allt deras mer energiska koordinationsstil. Piplup skickade ut en kaskad av bubblor som nu hade en orange färg. Attacken påbörjade sin väg bort mot Sylveon och Grovyle. Dawn fortsatte, hennes attack var inte klar:

- Buneary! Frys bubblorna med Ice Beam!

Buneary nickade åt sin tränare, tog ett hopp upp i luften och iakttog bubblornas frammarsch. Hon öppnade sin mun och började samla energi till en liten punkt precis framför hennes mun. Den bruna kaninen avfyrade sedan den iskalla strålen som träffade bubblorna och frös dem till is. Publiken drog efter andan och domarna antecknade frenetiskt. Trots att kombinationsattacken som hade förvandlat Piplups orange bubbelstråle till gnistrande iskulor verkade ha blivit väl mottagna av publik och domare sänktes Dawns poäng med en femte del.

"Vilken fantastisk kombination att använda Bunearys istråle till att frysa Piplups bubbelstråle. Dubbel skada och dubbelt så vacker att se. Hur ska Sylveon och Grovyle svara?"

Skye log. Hans motståndare verkade ha lärt sig vissa saker från förra gången men det fanns fortfarande massa fel med hennes koordination som behövde rättas till. Medans isbubbelstrålen passerade mitten av planen, började han knäppa i takt till låten. Knäpp...knäpp...knäpp...knäpp:

- Nu Sylveon använd Double Edge mot bubblorna och Grovly! Börja ladda upp en Energy ball!

Medans den gröna ödlan koncentrerade sin energi till en liten punkt använde sylveon Double Edge. Den pastellfärgade pokémonen tog sats och rusade mot dem orangea frusna bubblorna och tacklade dem hårt med sitt huvud så att dem exploderade i gnistrande orangea isbitar. Attacken och Sylveon hade kolliderat med så hög fart att pokémonen puttades något bakåt av den frusna bubbelstrålen.

"En stor uppoffring för en sån magnifik uppvisning. Hoppas Skye vet att Sylveon tog rejält med skada av den där attacken men den visar också vilken kraft och skönhet fickmonstret besitter. Att använda motståndarens attack för att själv glänsa var ett väldigt smart val!"

Dawns poäng sänktes med en sjundedel.

När den gröna energin hade bildat ett klot i ungefärligt storlek med en fotboll, avfyrade Grovyle massan som susade mot Buneary. Dawn märkte det inkommande hotet och flinade mystiskt. Trodde han att hon inte skulle märka den där attacken? Hon var inte som publiken, som fortfarande var paralyserad av fascination av Sylveons dubbelkantsattack.

- Fort Piplup! Skydda Buneary!

Piplup sprang fram framför den bruna, fluffiga kaninen och började blåsa en orange bubbla. När det gröna klotet var lite mer än halvvägs över planen hade bubblan omslutit dem båda pokémonen.

"Nu börjar vi snacka! Att improvisera fram en attack på så här kort tid som Piplup gör är väldigt modigt! Men kommer det att räcka?"

Dawn tänkte snabbt. Konferenciern hade rätt! Grovyles Energy Ball kommer att dämpas med hinnan av vatten, men attacken kommer fortfarande att träffa Piplup och Buneary. Hur skulle hon göra då..? Det energitäta, gröna klotet närmade sig fort och den blåa pingvinen och den bruna kaninen tittade oroligt på sin tränare. Dem kände också på sig att bubbelskölden inte var tillräckligt. Men så kom Dawn på det!

- Använd Ice Beam båda två, skynda!

Skye log samtidigt som han såg hur vattenskölden runt Buneary och Piplup snabbt frös till is. Och det var precis i rätt tid. Några sekunder efter träffade energiklotsattacken den hårda isen. Klotet exploderade i ett grönt ljus som spred sig över arenan, det såg ut som ett norrsken. Eller vad många i publiken föreställde sig att ett norrsken såg ut. Skyes poäng sänktes för första gången den här matchen, med en en sjättedel.

Det var verkligen i grevens tid att bubblan han frysa till is. Man kan ju undra om Dawn hade planerat att energiklotsattackens brytning mot isen skulle se bättre ut än om den bröt i vatten. För majestätiskt var det minsann!

Dawn ställde sig bredbent och slog med sin högra näve mot Skye, Grovyle och Sylveon. Hon hade precis kommit på att hon kunde använda isbubblan på samma sätt som Ice Chandiler, en attackkombination hon och Ash hade utvecklat med Pachirisu och Buneary.

- Nu, spring!

Piplup och Buneary satte igång att springa runt i iskulan dem skapat. Från början stretade massan av is emot, men till slut lossnade den från marken och började rulla mot team Skye. Skye lyssnade noga på dem basen som en av männen i Symfonji utgjorde. Den var nog det svåraste instrumentet i låten att urskilja, speciellt eftersom den andra mannen, dem tre kvinnorna, en Chatot och en Wishmur överröstade den. Men tack vare högtalarnas starka basåtergivning kunde hans fortfarande unga öron uppfatta den dova stämman.

Do,Do!....do....Do,Do!....do....Do,Do!

När iskulan rullade fram framför Grovyle precis när basen landade på ännu ett do, viftade han med handen och utropade:

- Nu Grovyle! Plocka upp iskulan!

Till Piplup och Bunearys förvåning plockade den gröna ödlan upp iskulan dem befann sig i. Grovyle spände sina ögon i dem små pokémonen medans dennes tränare väntade på ett wail. Och där kom wailen av två av kvinnorna:

- Slam! Skye gjorde en karateklyvning för att illustrera attacken.

Grovyle gjorde som hans tränare befallde och slog iskulan i marken så att den gick sönder i små skärvor. Kraften pokémonen hade slagit klotet i konstgräset med hade gjort att Piplup och Buneary blivit lätt paralyserade. Dawn kliade sig stressat i sitt hår när hon såg vad som försiggick på andra sidan planen. Hon bet sig i läppen och väste:

- Nej, nej, nej!

"Ännu ett tydligt exempel från Skye på hur en slipsten ska dras. Det gäller att kombinera sina attacker till musiken på ett nästan undermedvetet sätt för att få dem högsta poängen från domarna. En helt fantastisk idé att knäcka Buneary och Piplups iskula likt ett ägg i marken precis vid ett wail. Helt otroligt!"

Skye flinade samtidigt som han fortsatte att lyssna på låten. Han hade nu lämnat basen bakom sig och lyssnade nu istället på sopranen. Han var tvungen att hitta någonting han kunde använda snabbt, Piplup och Buneary skulle när som helst vakna ur paralysen. Då hörde han hur sopranen var på väg att nå en "topp"...och där kom toppen:

- Sylveon, greppa dem två med dina lemmar!

Sylveon sköt ut två stycken vita lemmar, som slingrade sig kring Piplup och Buneary. Den blåa pingvinen kvicknade till och försökte ta sig loss. När det inte gick, försökte han aggressivt stänga i luften fram och tillbaka. Sylveon tappade mer och mer balansen och tillslut, utan att hans tränare hade sagt något, använde Piplup Headbutt. Dawn märkte nu att pingvinen inte längre var paralyserad.

- Använd Hydro Pump för att fria Buneary!

Piplup gjorde en kullerbytta ur stångsningsattacken och samtidigt som han flög genom luften förberedde han vattenpumpsattacken. Ingen av Skyes pokémons hann reagera innan en kraftfull, orange vattenstråle träffade Sylveon rakt i ansiktet. Sylveon ruskade på sig och släppte också Buneary i tumultet. Dawns ögon hade börjat lysa av upprymdhet när hon kunde se en kedja med attacker utforma sig framför henne. I hennes iver förlorade hon en sjättedels poäng. Hon gjorde en pose och ropade åt Buneary:

- Buneary! Använd Bounce när du kommer ner!

Buneary koncentrerade sig på det som fanns under henne, vilket inte var mark. Istället möttes hon och Grovyles blickar men när den gröna ödlan insåg att den kanske inte befann sig på det bästa stället just då var det redan försent. Buneary landade på Grovyles huvud och tog sedan ett språng upp i luften, tillbaka mot sin tränare.

"Oj, oj, oj! Nu går det undan här! Piplup och Buneary lyckades ta sig ur Sylveons lemmar och den bruna kaninen använde också Bounce mot Grovly! Nu börjar det verkligen hetta till, mina damer och herrar!"

Precis när Symfonji gjorde en konstpaus i sin låt gastade Skye:

- Låt inte kaninen komma undan! Sylveon använd Quick Attack!

Pokémonen satte fart över planen samtidigt som Buneary närmade sig marken snabbare och snabbare. Dawn var så stolt över hur allt vecklades ut framför henne likt en origami. Hon kände att hon inte ens behövde titta när hon kommenderade Piplup att använda sin orangefärgade bubbelstråle mot Sylveon. Samtidigt observerade domarna spektaklet noga och det var speciellt en i juryn som inte var glad.

- Vad håller Dawn på med? Frågade herr Riga upprört. Inser hon inte att hon kommer förlora? Hon fortsätter göra samma misstag som hon gjorde i början på matchen.

- Ja, men oavsett hur mycket du tycker synd om flickan är vi tvungen att sänka hennes poäng, svarade herr Valmoson och tryckte på en knapp framför sig.

Han signalerade sedan till bandet som tystnade och fick då matchen nere på planen att stanna upp. Dawn öppnade ögonen och tittade sig förvånat omkring. Men när hon såg matchens ställning på jumbotronen som hängde i ovanför mitten på planen tog hon sig för munnen i chock. Alla hennes poäng hade tagit slut. Piplup och Buneary kom springande till sin tränare och kramade om henne. Konferenciern klev ut på planen och ställde sig under jumbotronen:

"Och precis när det var som mest spännande tog matchen slut och Skye, Sylveon och Grovly tar hem den med råge! Vi ser verkligen fram emot att se dem i semifinal och tackar Dawn, Buneary och Piplup för ett tappert försök som tyvärr inte räckte hela vägen."

Dawn kunde inte släppa blicken från jumbotronen och plötsligt var det som om hon färdades genom en dimma. Antingen hade hon tittat för länge på skärmen eller så kom insikterna sköljandes över henne. I vilket fall hade koordinatören börjat gråta; små salta, vattendroppar rann längsmed hennes kinder och föll. En träffade Piplup på hans blåa hjässa och han tittade oroligt upp. Han anade vad som var på väg att hända...

- Piplup och Buneary! Dawn darrade som ett asplöv på rösten. J-jag skulle b-behöva vara lite för mig själv.

Och innan dem båda pokémonsen hann göra något hade Dawn rusat av planen. Dusk såg från läktarna vad som hänt och han och Clefairy lämnade sina platser och satte av mot väntrummet. När publiken såg den lilla tjejen göra något som dem uppfattade som en osportslig handling började dem bua och klaga, något som snabbt avbröts när Ismael ställde sig upp och skällde ut publiken. Om någonting var osportsligt var det att trycka ner någon som redan mådde dåligt! Zoroa, som hade känt sig obekväm av buropen borrhade in sig mer i sin mammas päls. Den gråa pokémonen frågade sen sin mor vad som hade hänt och om hon trodde att Dawn mådde bra. Till Zoroas förväntan svarade inte Zoroark, utan blickade bara ut över stadion med kysande och iakttagande ögon.

Dawn beslöt att ett hörn av korridoren fick duga. Efter mycket hulkande och springande sjönk hon till slut ner på den blåa heltäckningsmattan och lät dem sista tårarna komma. Vad var det dem hade gjort fel!? Det hade gått så bra! Och så var det som om en Snorlax hade slukat deras poäng i ett enda nafs. Dawn grät lite till, och sedan lite till, lite till.

När steg hördes på heltäckningsmattan tittade hon upp. Hon kunde se sin gulklädde vän med tillhörande Clefairy komma rusande mot henne. Hon vände bort huvudet.

- Vad har hänt? Frågade Dusk och sjönk ihop bredvid sin idol. Varför är du så ledsen?

När den blåhåriga tjejen insåg att hennes tid i korridoren själv var uppfylld gled hon ännu längre ner och hon tittade upp i en av dem kvadratiska lamporna.

- JAG FÖRSTÅR INTE?! Skrek hon med sådan sorg i rösten att Dusk fick en klump i halsen. ALLT GICK SÅÅ BRA OCH SÅ PLÖTSLIGT FÖRLORADE VI?! Vad är det jag missar? Vad gör jag för fel?

Det sista dränktes av ännu mer gråt och hon gömde ansiktet i händerna. Dusk var osäker på om sin idols utbrott var klar och om det var säkert att gå in och försöka trösta henne. Men det var Clefairy som hann före sin människovän. Den rosa pokémonen kramade Dawns ena arm:

- Som jag så förra gången ska du inte ha så höga förväntningar på dig! Då blir du såhär ledsen när du förlorar.
- Precis, fyllde Dusk i. Kom ihåg anledningen varför du tävlar.

Dawn tittade upp med ögonen något röda och fyllda av tårar. Den blonda killen sträckte ut sina armar för att visa att han ville omfamna henne. Hon tvekade inte en sekund utan besvarade förfrågningen genom att omfamna honom istället. Han blundade och gjorde samma sak tillbaka.

- Dessutom tyckte jag att du var bra! tröstade Dusk. Jag har tittat på många av era matcher och den här liknade ärligt talat inget av det jag sett tidigare.

Hon log åt hans komplimang och kände hur vätsketillförseln till ögonen började sakta ner och mattas av. Dawn hade insett där och då att hon hade snubblat i en fälla som många koordinatörer, pokémontränare med flera hade trillat i innan henne. Hon hade mer och mer börjat se det hon gjorde som en sport, pushat sina pokémon och sig själv en smula för mycket. Hon intalade sig själv där och då, på den blåa heltäckningsmattan i den nybyggda arenan, i By Blåklint att hädan efter delta i pokémontävlingarna för att det var kul. Inte för att dem skulle ta sig till Rosebay Coordination Cup. Bara för att det var kul!

Dusk var en mycket känslig kille, vilket hade visat sig vara mycket svårt i ett land där killar helst inte skulle visa känslor alls. Han hade blivit mobbad av personer i skolan, dels för hans udda intresse som inte hade med fotboll eller actionfigurer att göra och för att han kände sig modig nog att gråta om han slog sig. Det var inte många som hade uppskattat hans förmågor, men nu verkade åtminstone en person göra det. Och att den personen skulle vara någon han såg upp till och ville bli som, var bara plus poäng vid det här laget.

Samtidigt befann sig Piplup och Buneary tillsammans med Sylveon och Grovely. Dem hade velat följa efter sin tränare men hade då hindrats av Sylveon som sa att deras tränare verkade behöva lite tid för sig själv. Buneary hade fått hålla fast i Piplups ena fena när han ilsket hade gjort ett utfall mot den vita pokémonen och påpekat tydligt att han kände sin tränare och att Sylveon inte skulle ha mage och komma och säga vad HAN skulle göra!

Efter att situationen lugnat ner sig och i väntan på att Dawn skulle återvända tänkte Buneary att det var lika bra att fråga varför dem förlorade. Alla attacker såg ju så bra ut och dem lyckades till och med kedja ihop dem, en efter annan. Var inte det värt mer poäng? Grovely skrockade kaxigt och pekade sedan med hela sin arm på Piplup och förklarade att den blåa pingvinen var orsaken till att dem förlorade. Medans den fluffiga kaninen återigen fick leka kravallpolis med sin ilskna lagkamrat förklarade Sylveon att det inte var tillåtet att "färga" sina attacker i den andra akten. Bara i den första akten under uppvisningen. Piplup slutade vifta och sparka utan bröstade istället upp sig och sa stolt att även fast dem förlorade var HANS attacker trots allt det bästa med hela showen.

Buneary (som nu tappat tålamodet) svarade då sammanbitet att deras tränare verkade ha haft andra åsikter eftersom hon sprungit iväg. Piplup suckade tungt och drog den slutsatsen med. Och samtidigt som Grovely, Sylveon och Skye gav sig av mot väntrummet funderade dem två på om Dawn var okej. Hoppas det här inte tog på henne för hårt. Dem hade trots allt upplevt dem här situationerna tidigare och när det hände var det inte roligt för någon av dem inblandade parterna.

Buneary och Piplup behövde dock inte vänta länge på det svaret för rätt som det var fick dem syn på sin tränare tillsammans med den där blonda killen och hans Clefairy. Hon vinkade och ropade åt dem:

- Oroa er inte! Jag mår bättre nu! Kom så går vi upp och sätter oss på läktarna!

När gänget väl hade kommit upp på raden där dem hade suttit förut, satt bara Ismael och Farfetch'd kvar. Dem tittade sig förvirrat omkring och satte sig sedan ner.

- Men vart är Zoroark och Zorua? frågade Dawn häpet. Har dem stuckit?

- Ja...började Ismael och såg lite obekvämt ut. Det var någon som hade insett att det satt vilda pokémoners i publiken och när ordningsvakter kallades hit rusade dem båda rävarna mot utgången. Mini-Zoroark verkade vilja säga hej då till dig för den gnydde och skrek något förfärligt.

Dawn vände sig mot den närmaste utgången. Det var trist att dem bara drog sådär, men dem kommer säkert träffas igen, tänkte hon för att muntra upp sig. Hon vände sig mot Ismael igen.

- Jo, började hon tyst och slog ner blicken en aning. Du sa att det var något speciellt med dem där pillren.

- Precis, men du hade så himla brådis att jag inte hann förklara.

- Jag ber om ursäkt...

- Nåväl, min mamma har berättat för mig något i stil med att i en suealisk pokémontävling får pigmentpiller BARA användas i första akten för att förhöja och förstärka en pokémoners attack. Sen när du börjar spela semifinal, kvartsfinal jadajada. Då får du avdrag för varje gång en pokémon använder en "färgad" attack.

- Men SÅ mycket poäng som vi förlorade kan väl inte helt bero på Piplups färgade attacker, eller?

- Tja, ni höll er inte precis till musiken.

- Åh Arceus! Just det! Det hade jag helt glömt.

Koordinatorns ansiktsuttryck visade att hon nu hade förstått hur det hela låg till. Hon tittade på Buneary och Piplup som nickade svagt för att signalera att dem också hade greppat det.

- Men känner ni för att titta klart på tävlingen. För att om vi ger oss av nu kanske vi hinner fram till Solrosstad imorgon, sa Clefairy uppmuntrande. Eller vad säger du, fröken Hikari?

- Ja, det låter bra. Eller vad säger ni? Sa Dawn och ställde sig upp och tittade på resten av gänget för att se deras reaktioner.

Dusk och Teddiursa nickade, även fast den lilla björnen knappt visste vad det var frågan om. Piplup och Buneary såg dock lite besvikna ut, dem hade gärna sett Skye och hans pokémoners uppträdande. När deras tränare såg deras uppgivenhet satte hon sig på huk och klappade dem.

- Oroa er inte! Jag är säker på att ni kommer få Skye och hans pokémon uppträda flera gånger. Jag lovar!

- Ska ni till Solrosstad? Frågade Ismael med en smula uptrymmdhet i rösten.

- Mhm, sa Dawn och nickade. Skulle du och Farfetch'd vilja följa med.

- Om vi vill, sa Ismael exalterat och tittade på den gråa fågeln med rabarberstjälken som nickade. Vi måste hem och packa lite först. Vad sägs om att synas i éntren här nere om två timmar? Blir det bra?

Dusk och Dawn tittade på varandra och nickade sedan glatt.

- Det blir jättebra, då hinner vi göra lite saker också, sa Dawn och log.

Efter att hon hade bytt om till sina vanliga kläder, Buneary och Piplup fått dem sista poffinsen som fanns kvar i den gula ryggsäcken och Dusk hade ringt sin pappa och bett honom att ta hem någon form av souvenir från Unova, hade Dawn beslutat att ringa till sin mamma igen och berätta om hur matchen hade gått. Hon knapprade in det sinnohanska telefonnumret och lyfte luren. Men hon lade snabbt tillbaka den när skärmen informerade att ingen hade svarat. Hon suckade och gick och satte sig med dem andra igen. Hennes pokétech visade trots allt att klockan var runt 1 på morgonen hemma, så hon hade förståelse om mamma inte svarade.

Piplup satte sig trött i sin tränares knä. Efter att ha varit på helspänd under hela matchen var det skönt att få ta det lite lugnt innan deras äventyr fortsatte. Även fast dem inte vunnit visste den lilla pingvinen att dem hade gjort sitt bästa trots allt, men sen om domarna inte tyckte om det fick stå för dem. Dawn klappade Piplup på huvudet och Buneary anslöt sig också till gosandet. Den lilla kaninen hade slängts med huvud först in i den här nya tillvaron och höll fortfarande att vänja sig vid alla nya intryck. Hon hade förstått att dem inte befann sig i Sinnoh på grund av dem annorlunda dofterna (eller saknaden av dofter), den mycket kallare temperaturen även fast det tycktes vara sommar och så klart den annorlunda koordinations formen. Varför spelades musik i anslutning till matcherna? Det fanns piller som kunde ändra en pokémoners attack, men varför då egentligen?

I väntan på att Ismael och Farfetch'd skulle återvända plockade Dusk upp ett av dem suealiska pokédexen och började bläddra i den och Teddiursa smög nervöst över till Dawn, som blev glatt överraskad av att den lilla björnen också ville vara med och gosa.
[Pokédex om Zoroark]

Och med det hade By Blåklints nybyggda arena fått uppleva sin först pokémontävling. Tillställningen hade både bjudit på glädje och sorg och till och med gett en av dem deltagande en insikt. Det är inte alla arenor som kan säga att dem har det! I alla fall fortsatte

Dawn och Piplup, Dusk, Clefairy och Teddiursa, nu tillsammans med Ismael och Farfetch'd och Buneary i släptåg att vandra vidare längsmed den lilla grusvägen som ledde mot Solrosstad, staden där solen går ner. Dock visste inte den aspirerande koordinatör och den blonda killen att deras nästa möte med en pokémon var ett möte dem sent skulle glömma...

Kapitel 13

Bounsweet rör om

Gänget kom traskande på en landsväg i den soliga, sommareftermiddagen. Dawn lyfte sin blick och kunde se tre stycken starly passera över dem. Den svaga brisen dem seglade på fläktade henne svalkande och hon blundade och njöt av alltsammans. Dem gröna skogarna, dem fria pokémosen som strövade omkring, den blåa himlen och dem oändliga möjligheterna. Hon tog ett djupt andetag och tänkte lite klyschigt att det enda som fattades var kärleken, men insåg snabbt att hon var alldeles för liten för att tänka på det nu. Hon var fortfarande ett barn som bara skulle ha roligt och inte tänka på såna saker än.

Hennes tankar skingrades när hon fick syn på en trasig lada vid sidan av vägen. Ladan hade troligtvis sett mycket bättre dagar, träet var grått och sprucket och det saknades plankor både på taket och några av väggarna. Hela åbäket lutade så pass mycket att man skulle kunna tro att det skulle falla ihop när som helst. Runt konstruktionen växte färgglada blommor och bärbuskar. När Dawn hade fått syn på bärbuskarna hade hon fått en idé. Hon vände sig om mot resten av gruppen:

- Kan vi inte stanna och plocka lite bär och blommor, bönade hon. Jag skulle verkligen behöva bär för att baka poffins.
- Poffins? Sa Ismael och Dusk i mun på varandra.

Dawn såg uppriktigt besviket på dem båda.

- Ni båda är pokémontränare och har aldrig hört talas som POFFINS?! Ni måste skämta!
- Poffins är en sorts kakor som man gör genom att koka bär och vetemjöl, fortsatte hon. Olika pokémon har sin favoritpoffinsmak. Piplup tycker till exempel om poffins som är gjord på söta bär...

Hon tittade ner på marken framför Dusk där Piplup och Buneary stått några sekunder tidigare, men nu var dem försvunna. Hon vände sig mot ladan och såg att Buneary och Piplup reda börjat plocka bär och blommor.

- Ni kan väl plocka fram en kastrull så kan jag visa er hur man gör poffins här och nu, föreslog Dawn och flinade självgott. Så hjälper jag Buneary och Piplup att plocka lite bär.

Innan dem båda hade hunnit säga emot hade Dawn skuttat iväg, satt sig på huk och börjat plocka några Oranbär. Clefairy drog en djup suck medans Teddiursa följde Piplup och Bunearys exempel och började plocka några vackra blommor som växte precis intill vägkanten. Ismael, Clefairy Farfetch'd tittade på Dusk som började rota i sin väska efter sitt stormkök.

Medans Dawn, Piplup, Buneary och Teddiursa lyckligt ovetande fortsatte att plocka basen till deras poffins, tittade en liten bärpokémon fram bakom den förfallna ladan. Den fick syn på den blåhåriga tjejen med den vita mössan och sedan på den blonda killen och mörkhyade tjejen med sjalen en bit bort. Pokémonen, som var en Bounsweet, hade inte sett människor på flera månader och den blev en aning exalterad när den nu fick se barnen och deras pokémon.

Den tittade återigen på den blåhåriga tjejen som oskyldigt höll på att tillsammans med sin blåa pingvin plocka bär från en bär buske. Bounsweet fnissade och gömde sig helt bakom ladan där det hade samlat nyfikna vilda pokémon som undrade varför den lilla frukt pokémonen hade utsöndrat en doft dem inte hade känt lukten av på länge. Bounsweet kastade ännu en blick på Dawn och berättade sedan uppspelt för dem andra att dem nu skulle få bevittna ett spektakel dem inte hade sett på ett bra tag. Mitt i bärplockande kände Dawn en doft. Hon hade svårt att placera den men hon skulle nog beskriva den som en väldigt söt, blommig doft. Hon tittade på Piplup för att se om han hade lagt märke till lukten, men den blåa pingvinen fortsatte att plocka dem blåa bären som om ingenting hade hänt.

- Vänta här, Piplup! Sa Dawn och reste sig upp. Jag ska bara ta reda på en sak.

Hon följde den ljuva doften till baksidan av det gråa rucklet medans Piplup tittade tveksamt efter henne. Vad skulle hans tränare göra på baksidan av ladan? Buneary kom hoppandes och landade bredvid sin teamkamrat. Hon frågade oroligt vad deras tränare höll på med och Piplup skakade på huvudet. Han hade ingen aning.

Dawn hade förväntat sig att hitta någon sällsynt blomma men istället fick hon syn på en liten, rosa filur som såg ut som ett uppsvullet bär. Dofen blev mer intensiv och hon började sakta röra sig mot den omedvetet. Men när Dawn insåg vad hon höll på med försökte hon vända tillbaka mot resten av gänget.

- Du luktar väldigt gott, men jag har faktiskt andra saker att göra... sa hon en smula nervöst till den lilla filuren även fast hon visste att den inte förstod.

Bounsweet svarade med att utsöndra ännu mer sockrig blomdoft som svävade över till Dawn och fullkomligt omslöt henne. Sakta förstod den blåhåriga pokémonkoordinatören från Sinnoh att hon hade lurats in i en fälla. Liksom en Ariados fångar dess byte med dennes klubbiga tråd, verkade den här pokémonen locka till sig sina byten med hjälp av sin doft.

Dofen var nu så pass överrumplande och stark att Dawn tyckte att det var som om den talade till henne:

"Du ska ingenstans, människa. Du ska nu alldeles strax få ha lite kul med en av dina under kontrollerade omständigheter"

Dofen plattade sakta ut hennes nervositet och rädsla och det uppstod ett lugn inom henne; benen domnade och hon sjönk ner i gräset på knä. Men samtidigt som lukten dämpade vissa känslor väckte den andra inom Dawn som hon aldrig hade haft tillgång till innan.

Som på en given signal spände Dawn hela sin kropp och hon tog tag i kanten på kjolen till hennes klänning. Samtidigt bröt en stark rodnad ut i hennes ansikte. Hon var inte nykomling till fenomenet att bli röd i ansiktet, tvärtom hon och Dusk hade rodnat många gånger när dem blivit kallad ett par. Ett par... .. hon...och Dusk? Bounsweet fortsatte med sin kommunikation genom lukten:

"Du ser den blonda killen där borta? Han du reser med? Tycker du inte att han är söt? Vad är dina känslor när det kommer till honom?"

- Ja-... jag, sluddrade Dawn samtidigt som hon kände en oförklarlig men behaglig värme sprida sig i kroppen när hon hörde . Hon tog ett djupt andetag och andades således in ännu mer söt luft.

Hon tittade runt knuten på ladan och såg Dusk och Ismael förbereda stormköket. När hon såg sin blonda kompis började hon nästan omedvetet stryka sitt blåa hår, som om hon kammade det med en osynlig kam:

- Åh... Vad jag vill krama honom och visa hur mycket jag älskar han, viskade hon med rösten fylld av kärlek. Hon kände en behaglig rysning kröp ner längs hennes ryggrad och hennes kinder blev ännu mer rosiga när hon insåg vilka starka känslor hon hade till den där pojken. Euforiska och fantastiska känslor som Dawn inte visste fanns.

Bounsweet vände sig om mot resten av pokémonen som hade gömt sig i ett skogsparti bakom ladan. Dem skrattade tyst åt det absurda som precis utspelade sig framför dem.

Även fast Dusks pappa hade visat honom hur ett stormkök fungerade, förstod han ändå inte hur det fungerade. Medans Ismael och Farfetch'd försökte få igång anordningen märkte Dusk att Dawn hade försvunnit. Han traskade ut bland blommorna och bärbuskarna, fram till Piplup och Buneary och satte sig på huk.

- Vet ni vart er tränare har tagit vägen? Vi har fått igång gasolköket nu.

Buneary pekade ängsligt bort mot den gråa ladan och Dusk reste sig upp och började traska i den riktningen. Dem båda pokémonen tittade oroligt efter honom.

När Dusk rundat hörnet hoppade han skräckslaget bakåt när den blåhåriga tjejen i fråga gjorde ett utfall mot honom. När Dawn insett att hon inte hade Dusk i sina armar började hon närma sig honom långsamt. Dusk

såg nu riktigt rädd ut. Han såg hur röd hon var i ansiktet och hennes blick, det var någonting i den som gjorde honom skräckslagen:

- Sluta backa! Kommenderade Dawn bestämt. Stanna så jag får krama dig ♥!

Dusk kände att han började kallsvettas och han började springa. Dawn tryckte ner sin kjol (även fast hon bar jeans) med båda händerna och rusade efter honom. Bounsweets vänner som satt i skogspartiet och iakttog det hela skrattade nu så att dem skrek. Piplup och Buneary hade båda tappat hakan av förvåning över deras tränares uppförande medans Clefairy och Farfetch'd bara skakade uppgivet på huvudet. Clefairy böjde sig fram mot Farfetch'd och viskade någonting om att hon hoppades inte att det här slutade som det brukade göra. Dem båda tränarna var ju när allt kom omkring barn, kids.

Dusk sprang för sitt liv och tankar flög genom hans huvud medans han sprang. Vad hade flugit i henne? Hon hade aldrig bettet sig såhär mot honom innan. Hon hade ju flera gånger uttryckt att hon inte var kär i honom, hade hon ljugit? Han avbröts i sina tankebanor när han såg Dawn stå med utsträckta armar precis framför honom och han sprang rakt in i hennes kram:

- Där fick jag dig allt, hihi ♥!

Fnissande kramade hon honom samtidigt som hon rufsade till hans blonda hår. Dusk vågade inte möta hennes blick, han kände nu hur varm hon var:

- Vet du hur mycket jag älskar dig, Dusk? Frågade Dawn och vände på hans ansikte så att han nu tittade rakt in i hennes ögon.

- V-Vad är det du pratar om?! Skrek Dusk tillbaka i ren panik. Det var först nu han började uppfatta en svag, söt doft. Det verkade som om den kom ifrån hennes vita mössa...

- Jag ska visa hur mycket jag tycker om dig♥! fnissade Dawn busigt och gnuggade sin näsa mot hans. Dusk blev nu röd i ansiktet han också. Inte för att han hade några känslor för henne utan mer för hur pinsam och absurd situationen var. Hon skulle väl inte...

Men jovisst, det Dawn gjorde sen var något som vilken människa och pokémon som helst hade kunnat lista ut. Kram, sedan näsgnuggning. Vad annars hade kunnat stå på tur?

Den blåhåriga tjejen från Sinnoh regionen pussade då helt oprovocerat den blonda killen från Dandelion Town rakt på munnen. Hon höll kvar kyssen länge, vilket gjorde saken bara mer galen och absurd. Piplup som hade ett hormonellt system i likhet med en tonåring, svimmade av sinnes- överbelastning, Buneary drog upp sitt fluff över ögonen för att slippa se något, Ismael gjorde en äcklad grimas och vände sig om medans Farfetch'd och Clefairy gjorde sig redo för att ingripa:

- Nej, FY VAD ÄCKLIGT! Skaffa er ett RUM! Klagade hon högljutt.

Clefairy och Farfetch'd hade fattat nästan samtidigt att Dawn måste ha drabbats av någon typ av förhållning eller (mer troligt) en pokémons attack. När dem kommit fram till dem båda tränarna gjorde Farfetch'd något som Brocks Croagunk hade blivit stolt över att få se. Fågeln höjde sin rabarberstjälk och slog den med all sin kraft rätt i ryggen på den blåhåriga tjejen.

Dawn stelnade till, släppte taget om Dusk och föll paralyserad ner i gräset. Clefairy såg hur hennes mössa rörde på sig och en rosa, bärformad pokémon tittade fram. När den fick syn på Clefairy och Farfetch'd pep den skräckslaget iväg genom grässtråna. Dusk sjönk ihop intill den trasiga ladan och täckte sina händer för sin mun i chock.

Efter att Clefairy hoppat på Dawns mage två gånger satte hon sig förvirrat upp. Hon såg sig yrvaket omkring:

- Åh Arceus! Jag hade precis en fruktansvärt konstig dröm! Jag drömde att jag pussade Dusk rakt på munnen, blå!

Hon gjorde en äcklad grimas, men avbröts av Clefairy.

- Det var ingen dröm!

Hon pekade irriterat på Dusk som fortfarande skärrat höll sig för munnen. Han tittade skyggt på Dawn som i det ögonblicket förstod hur alltsammans hängde ihop. Pokémonen, den söta, blommiga doften, jakten runt huset, pussen. Det hade inte varit någon konstig dröm, det hade faktiskt hänt på riktigt.

Dawn blev helt förtvivlad och sänkte sitt huvud i skam. Även fast det inte var hennes fel kändes det som det. Den där förbaskade pokémonen hade kontrollerat henne att utföra allt det där äckliga, men det var fortfarande hon som hade gjort det.

- Förlåt, sa hon, hennes röst märkbart ångerfull. Men jag lovar, det var inte mitt fel, jag svär!

Skammen sköljde över henne. Hur kunde hon ha gjort något så förfärligt? Mot Dusks vilja också! Buneary hade väckt Piplup och hade nu kommit fram till resten av gruppen. Det var bara Ismael som satt kvar vid det lilla gasolköket. Dusk tittade upp på sin gråtande kompis:

- Får jag fråga en sak, Dawn?

Dawn tittade upp och vände sin blick mot honom. Hon nickade tyst för att säga att han fick:

- Är du verkligen kär i mig?

- Grabben, vi såg att en pokémon lämnade hennes mössa i panik...

- Ja, jag vet, sa Dusk irriterat till Clefairy. Vad annars hade fått henne att lukta så där gott. Nej, men allvarligt. Finns det någonting du vill berätta för mig?

Den blåhåriga flickan torkade sina tårar samtidigt som hon rannsade sig själv. Hade det som precis hänt varit pokémonens fel eller fanns det någon grund i hennes känslor? Hon hade inte känt Dusk under en jättelång period, men hade hon utan att veta om det gått och blivit kär i honom?

- Jag tror inte det, sa hon till slut. Annars hade jag säkert berättat det innan. Är du kär i mig?

- Nej, sa Dusk och ställde sig upp. Det kanske kan verka som det ibland, men jag är bara jätteglad att jag får gå på äventyr med en sån fantastisk person som du!

- Äh, sa Dawn och viftade ödmjukt med handen. Nu kryddar du med pepparn lite väl mycket. Jag kommer snart att börja nysa.

Dem båda barnen brast ut i skratt av kommentaren.

Ismael hade sett en liten rosa varelse lämna Dawns mössa och sprungit in bakom den förfallna ladan. Hon hade då snabbt plockat fram Dusks suealiska pokédex och slagit upp boken för fickmonster i mellansuealis.

Till slut hittade hon rätt:

Foto: Filippa Krusberg

nO.61 **Bounsweet**

Vetenskapligt namn: **Amakaji**
Bärfickmonster

Specifikationer:

Vikt/Weight: 3,2 kg

Längd/Lenght: 0,3 meter

Upptäckt i/ Discovered in: Alola, pacifiken

Bounsweets attacker och kropp innehåller en glukoshalt som är direkt livsfarlig för människor. Symptom kan vara leverskador, lungskador eller i värsta fall dödsfall.

Översikt:

Detta fickmonster utsöndrar sporer som får luften kring den att dofta blommigt och sött. Själva fickmonstret brukar oftast förvecklas med vanliga bär av fåglar. Människor skall ej konsumera dessa fickmonster då glukoshalten är livsfarligt hög. Kontakta 11-77 om du har frågor och ring 90 000 om du råkat inmundiga denna varelse.

Bounsweets söta doft lockar inte bara till sig andra fickmonster utan människor också. På dem platserna i landet där Bounsweet lever (ByBlåklint->Solrosstad) har människor försvunnit spårlöst i flera år. När polisen gjort utredningar är det enda dem funnit kläder som troligtvis tillhörde dem försvunna personerna. Vid noggrannare analys hittades sporer som analytikerna kopplade till Bounsweet.

Den söta aromen som Bounsweet utsöndrar användes för länge sen som ett typ av berusningsmedel och sporerna har kallats av forskare för en "kärleksdrog".

Fickmonstret upptäcktes först i Alola i mitten på förra seklet och bokfördes för första gången i den tionde upplagan av Suealis nationella pokédex tillsammans med andra "Alolafickmonster".

Ljudupptagning av Bounsweet hittar ni på den 2:a CD-skivan, spår 60. Suealis nationella pokédex, Volym 2 /sid. 41

Ismael rös när hon såg varningssymbolerna längst ner på sidan. Hon kastade en blick bort mot Dawn, rädd att hon skulle ha fått någon av symptomen. Men det verkade som att den blåhåriga tjejen var oskadd.

Efter att Buneary och Piplup samlat ihop bären dem plockat, samlades gänget runt gasolköket och Dawn satte igång att laga poffins. Hon lade ner några oranbär, vetemjöl och vatten i kastrullen och rörde om. När hon var klar var Dusk ivrig att försöka sig på konststycket, till Clefairys besvikelse. Och besvikelsen bar frukt, Dusks poffins brändes vid på grund av att han rörde alldeles för långsamt.

När det var Ismaels tur plockade hon fram några kryddor hon hade tagit med sig och blandade ner dem i poffinsmeten. Dawn protesterade först men sansade sig. Alla pokémons och tränare har olika smak, tänkte hon tyst för sig själv.

Barnen fortsatte att laga poffins tills det började skymma. Medans Dusk och Ismael plockade ihop utrustning låg Dawn i gräset och mindes allt som hade hänt idag. Hon konstaterade tillslut att hon hade fått se och uppleva allt som en klassisk sommardag hade att erbjuda. Dem gröna skogarna, dem fria pokémonen som strövade omkring, den blåa himlen och dem oändliga möjligheterna som hon kunde se i den. Och kärleken. Dawn svalde och den resterande skammen täckte henne som ett svart moln. Kärleken...

Kapitel 14

Den gyllene bollen

- Piplup? Vad tror du finns i det här paketet?

Piplup ryckte ännu en gång uppgivet på axlarna till sin tränare, Dawn lade örat mot paketet och skakade det för fyrtiosjunde gången. paketet hon hade fått i uppdrag av Syster Joy i Björkarby att leverera till pokémoncentret i Solrosstad. Det som gjorde den blåhåriga flickan ännu mer nyfiken var att hon inte hörde något ljud ifrån paketet. Vad hade Syster Joy menat när hon sa att ”bara en genuin pokémon tränare får leverera det här paketet”? Clefairy tittade uttråkat på Dawn. Den aspirerande koordinatoren från Sinnoh hade gått och skakat paketet som en sprayflaska i en halvtimme nu:

- Fröken Hikari! Varför öppnar du inte bara paketet, så kan du skona oss andra från ditt skakande? Förslag Clefairy syrligt.
- Aldrig! Sa Dawn och snörpte på munnen. Syster Joy litade faktiskt på oss och då kan vi inte göra henne besviken.

Ismael, Farfetch'd och Buneary förstod inte ett dyft av vad Clefairy och Dawn snackade om. Dusk som var på ett ovanligt spydigt humör just då, kände sig modig nog att reta sin idol.

- Jag skulle också vilja se vad som finns i paketet, sa han. Inte för att vara en sån, men jag trodde att du var lite av en rebell,

Dawn. Det var därför jag tyckte du var häftig från början.

- Exakt, flinade Clefairy. Äntligen vågade hennes vän tänja på gränserna igen. Va inte fröken duktig nu. Öppna paketet!
- Jag förstår inte vad det här handlar om, började Ismael. Men det är inte rätt att bara öppna någon annans paket bara så där
- Nä nä, kontrade Clefairy. Det är inte heller rätt att bryta sig in i Suealis utan tillstånd eller sno kläder från bybor.

Den rosa pokémonen spände ögonen i Dawn som kände sig fångad i en återvändsgränd och skämdes en mula, Clefairy hade rätt. Ismael visste inte om hon skulle vara rädd eller stolt över sin nyfunna kamrat. Dawn suckade och satte sig ner på den asfalterade vägen:

- Okej, sa hon samtidigt som hon försökte återfå energin i sin röst. Låt oss öppna paketet, då.

Barnen och pokémonen samlades i en ring runt paketet, som flugor runt en sockerbit. Paketet bestod av en ljusblå låda med gyllene presentsnöre knutet i en rosett. Dawn tvekade en sista gång med att öppna det, det såg så exklusivt ut. Alldeles för exklusivt för att två små barnhänder skulle röra det. Hon tittade sig omkring och såg dem andras spända blickar. Hon tog ett djupt andetag och lossade guldsnöret och lyfte på locket.

Piplup och Buneary lutade sig nyfiket för att se lådans innehåll medans deras tränare lyfte bort locket till lådan.

- En pokéboll? Sa barnen besviket i mun på varandra när dem såg föremålet i lådan.

I botten på lådan låg en pokéboll. Översta halvan var målad i en gyllene färg som glittrade i solljus, med några krumelurer inpräntade i aluminiumskalet ovanför knappen. Bollens andra halva (den halvan som fanns under knappen) var vit som en vanlig pokéboll. Dawn tog upp bollen, vågade den i sin högra hand och kastade den sedan till sin andra hand. Varför var bollen inslagen? funderade hon. Syster Joy kunde väl bara gett henne bollen som den var, eller? Den var i förstorad storlek, fortsatte hon att tänka och tryckte på den genomskinliga knappen. Men bollen förminskades inte.

Piplup, som själv ville ta en titt på den mystiska bollen, hoppade upp och ner för att fånga den samtidigt som hans tränare fortsatte kasta den från ena handen till den andra. Hon sträckte upp handen som höll bollen i luften för att han inte skulle komma åt den.

- Nej, Piplup! Låt mig kolla på den.

Dawn märkte inte att i sitt försök att hålla undan föremålet för sin bästa vän råkade hon komma åt en liten puck som satt under bollen. Beröringen fick pucken att ge ifrån sig en ström av stark elektricitet som flödade genom hennes kropp som när en blixtnedslag träffar. Den blåhåriga tjejen skrek av smärtan och hennes grepp om den gyllene bollen mjuknade och den föll ner på asfalten med smäll.

Hon ittade förvånat på den lilla prylen. Hon hasade sig bort från den och tittade generat på Ismael och Dusk:

- Tja, det verkade inte vara en vanlig pokéboll?
- Vänta, vad har hänt med ditt hår? Frågade Ismael förvånat.

Dawn såg sin reflektion i bollens gyllene halva och suckade tungt. Elektriciteten hade fått hennes marinblåa hår att stå åt alla håll. Den lilla saken var inget märkvärdigt, det som Ismael och Dusk reagerade på var att håret nu glimrade och gnistrade, som en diamant. Clefairy höjde på ögonbrynen:

- Vad är det slags mystiskt schampo som du har i ditt hår egentligen?
- Haha, näe, Skrattade Dawn lätt för att släta över situationen. Det här är faktiskt inte schampo, jag har ärligt talat ingen

aning varför mitt hår blir såhär.

Snälla, kan vi släppa det här och prata om något annat istället, tänkte hon oroligt.

- Det gnistrar som en diamant, påpekade Ismael fascinerat.
- Hehe, skrattade Dawn nervöst och kände hur världen runt omkring började gunga.
- Dusk du är tyst! Säg ingenting, tänkte hon för sig själv.

- Det måste vara mjäll, sa Dusk och visste inte om han skulle vara äcklad eller fascinerad som Ismael. Diamantmjäll!
- Snälla Arceus inte igen! Var det sista Dawn sa innan hennes huvud nuddade asfalten och det svartnade för ögonen.

En bit därifrån uppe i luften svävade Team Rockets ballong. Gruppen hade precis tagit en lunchrast i spaningsarbetet. Efter att dem hade skakat av sig vad som kändes som hela poliskåren i regionen, hade James (enligt Jessie: tölpen som han är) gått in i ett snabbköp och köpt mackor för att inte locka till sig mer uppmärksamhet av ordningsmakten.

- Tacka vet jag risbollar, suckade Jessie samtidigt som hon bredde ännu en vetekaka. Dem smular inte såhär fruktansvärt mycket.
- Jag sa ju att jag inte hittade några, sa James irriterat. Jag frågade och personalen gav mig en blick som om jag...
- Dock så måste jag säga, avbröt Meowth som satt och drack juice direkt ur tetrapaken. Den här juicen var verkligen ett kap!
- Jovars och kassörskan kapade min plånbok! Suckade James och skakade besviket på sin tomma plånbok för att se om det verkligen inte fanns något mynt kvar.
- Wobbuffet!

Samtidigt som den blåa blobben ploppade ut ur Jessies pokéboll och gjorde honnör tog Meowth en titt över kanten på korgen och satte resten av den vitaminrika juicen i halsen. Han hostade och fräste samtidigt som han gestikulerade intesivt mot dem andra i korgen. Jessie kikade över kanten hon med och viftade åt James att han skulle räcka henne deras spionkikare. Hon satte den mot ögonen och log listigt:

- Nämen vad skådar mina ögon om inte töntarna.

Kikaren zoomade in ännu mer.

- Det ser ut som om töntinnan har tuppat av, säkert av solen. Där är suealistönten och deras pokémon...Vänta vem är det där?

Jessie flyttade på huvudet en smula och kikade bredvid Dawn.

- Har töntinnan och suealistönten dragit till sig en till töntinna?
- Ser du töntinnans Piplup någonstans? Frågade Meowth som hade spottat och harklat färdigt.
- Då ska vi se...Där!

Jessies kikare zoomade in på Piplup som hade plockat upp den gyllenne bollen och börjat undersöka den. Jessie kisade och zoomade in ännu mer på det sfäriska objektet pingvinen lekte med.

- Vad är det där för märklig pokéboll den där fågeln håller i?
- Hit med kikaren!

Meowth roffade åt sig kikaren och fick också syn på bollen:

- Det ser ut som om den är doppad i guld, sa han, lade ner kikaren i korgen och slog ut med händerna. Den är säker värd en massa stålar.
- Då föreslår jag att vi tar plockar upp Piplup och bollen samtidigt, sa Jessie och flinade. James, öka elden och flyg närmare.
- Ajaj kapten, svarade James med munnen föll av bröd och ökade lågan till luftballongen.

Dawn satte sig upp och tog sig för huvudet. Smärtan efter att hennes huvud hade träffat asfalten kändes inte lika mycket längre. Hon kände på sitt hår och mindes det som precis hänt. Hon hade ju kommit över det här med Plusle, Minum, Diamantmjäll, hela den här grejen! Varför var hon då tvungen att svimma igen?! Hon avbröts i sina tankar när hon hörde Piplup skrika. Hon tittade upp och såg hur en lång arm hade gripit tag i den blåa pingvinen som fortfarande höll i pokébollen.

Hon lyfte blicken ännu mer och ilsknade till. Robotarmen som hade tagit Piplup ledde till en mycket välbekant ballong. Buneary hoppade fram och ställde sig framför Dawn för att göra sig redo att attackera. Resten av gänget tittade som förhåxade på luftballongen och Ismael öppnade munnen:

- Vilka är det där?
- Det är Team Rocket, väste Dawn sammanbitet. Jag kan förklara mer efter att jag är klar med dem. Ge tillbaka Piplup, genast!
- Ledsen, blåbäret. Men det kommer inte att ske! Svarade Jessie syrligt. Förresten kanske du ska fixa ditt hår innan så att folk kan ta dig på allvar.

Dawn morrade argt, medans Meowth bröt sig in i konversationen.

- Den här lilla pingvinen kommer vi ha stor nytta av, flinade Meowth och gjorde en gest åt robotarmen som dinglade Piplup bredvid honom.

Armen började skaka Piplup fram och tillbaka och bollen flög ur hans fenor.

- Tackar! Den tar jag, svarade Meowth och tog emot den gyllene pokébollen. Den här kanske man kan tjäna en hacka eller två på.
- Inte bollen också! Okej, Buneary, använd Bounce och försök komma åt Team Rockets ballong.

Buneary nickade beslutsamt åt sin tränare och tog sedan ett språng rakt upp i luften men missade korgen precis. Den lilla kanin försökte igen och igen...och igen. Hon famlade vilt i luften för att få tag på någon av sandsäckarna som hängde på sidan av ballongkorgen samtidigt som Team Rocket skrattade hånfullt. James plockade upp en vetekaka och kastade den ner mot Buneary:

- Här! Smaka lite på det här torra brödet!

Brödet träffade Buneary rakt i ansiktet och kanin damp ner i den hårda asfalten. Dawn rusade oroligt fram till pokémonen och plockade upp den:

- Hur gick det Buneary?

Buneary plockade bort vetekakan från ansiktet och nickade åt sin tränare för att bekräfta att fallet hade gått bra.

- Hörri ni! Buneary skulle kunna nå ballongen med hjälp av Farfetch'd, flåsade Ismael som hade rusat fram till dem båda med sin Farfetch'd i hasorna.
- Hur då?

Upp i luften försökte Piplup förgäves ta sig loss från gummihanden. Varför hade dem här skurkarna börjat intressera sig för honom? Vad skulle dem göra med honom? Meowth räckte över bollen till James och närmade sig pingvinen med en rulle frystejp. Katten tog tag i pingvinens näbb och virade snabbt in den i tejp.

- Det var på tiden att du fick tyst på den där pingvinen, sa Jessie som hade vänt sig om. Hans gnällande gav mig huvudverk.

Piplup viftade desperat med sina fenor och försökte skrika men hans hoptejpade näbb höll kvar ljudet i strupen. Nere på marken hade Buneary och Farfetch'd ställt upp sig. Den bruna kaninen tittade fokuserat upp på ballongen och korgen medans den gråa fågeln gjorde några provsving med sin kraftiga rabarberstjälk. Dawn och Ismael tittade spánt på varandra och räknade ner:

- 1...2...3...
- Kör!!

Farfetch'd tog sats och svingade stjälken som en golfklubba mot Buneary som flög upp i luften, mot Team Rockets luftballong. Jessie, James, Meowth och Piplup såg alla förvånat på när kanin passerade korgen och flög vidare mot den Meowth-formade ballongen. Under några sekunder tyckte Buneary att det kändes som om tiden stannade upp. Hon hörde sin tränare röst.

- Nu Buneary! Använd Dizzy Punch!

Fluffet ute på Bunearys öron började skimra i alla regnbågens färger och hon tog sats. Sedan avlöste hon några snabba slag mot ballongens duk. Först trodde Buneary att hon hade misslyckats, men sen hörde hon ett pysande ljud. Revan i duken blev större och större och korgen började skaka. Gummihanden lättade sitt grepp om Piplup och Buneary fångade honom på vägen ner genom luften. James sträckte sig efter dem båda pokémonsen men råkade då tappa den gyllene pokébollen som han höll:

- Nääeej! Skrek han bedrövat när han såg bollen flyga genom luften, ner mot marken.
- Idiot! Fräste Jessie åt honom. Hur slarvig får man egentligen vara?!
- Är jag den dumma här?! Skrek James tillbaka. Du och Wobuffet hade kunnat hjälpt till, nu förlorade vi Piplup och den där pokébollen för att ni stod och låtsades som ingenting.
- Jag tror vi har större problem, sa Meowth tyst och tittade upp mot den revan i ballongduken som expanderade för varje sekund som gick.

Team Rocket lyfte blicken och Meowth räckte frysteipen till James.

- Försök laga den där revan med den här! Sa han sarakastiskt.

Hans kommentar följdes av ett pysande ljud från ballongen och den satte iväg över fälten som när man sticker hål på en vanlig ballong. Gänget såg Team Rocket försvinna bort i fjärran samtidigt som dem hörde Jessie, James och Meowth skrika:

”Team Rocket drar iväg igen!”

Dawn fångade Piplup och Buneary och kramade om dem hårt. Teddiursa rusade bort till dem medans Dusk och Clefairy betraktade allt på säkert avstånd. Clefairy fällde en liten kommentar samtidigt som han plockade fram sin polaroid kamera:

- Tja, det är ju knappast Shottaz eller Dödspatrullen vi har att göra med.

Dem två gick fram till resten av gruppen och Dusk fyrade av sin kamera. Buneary och Teddiursa vinkade mot kameran medans Dawn viftade desperat med sin fria hand:

- N-nej! Jag har inte fixat mig!
- Det var just därför jag tog ett kort nu, svarade Dusk samtidigt som han viftade med det utskrivna fotot för att framkallningen skulle gå snabbare.

Gänget packade ihop sina grejer och pokébollen lades tillbaka i sitt paket. Dawn fixade sitt rufsiga hår och Dusk och Clefairy hjälpte Piplup att få bort frysteipen från hans näbb.

- Men Dawn? Varför svimmade du förut? Frågade Ismael som fortfarande försökte förstå det som hade hänt.

Dawn svalde hårt. Var det så dags igen, tänkte hon:

- Jo, det är så att när jag var liten. Alltså, riktigt liten. Kanske 4, 5, år så fick jag och två av mina kompisar under en vecka ta hand om klassens Plusle och Minun...

Ismael var påväg att fråga vad för pokémons Plusle och Minun men hindrades av Piplup, som gjorde en signal att det inte var läge för frågor just nu.

- Jag tyckte dem var så söta, fortsatte hon nedstämt. Så jag plockade upp dem en gång och kramade dem. Dem verkade inte tycka om det för att när jag kramade dem som bäst, kortslöts dem båda och mitt hår blev precis som hur det såg ut alldeles nyss.
- Min klasskamrat Kenny gav mig smeknamnet "Dee Dee" som stod just för "Diamantmjäll" och det dröjde inte länge innan hela min klass kallade mig det, snyft!

Dawn torkade snoret som hade börjat rinna från hennes näsa. Hon fick verkligen inte börja gråta över det här. Hon var stark! Efter 5 år kunde inte den här händelsen fortsätta att tynga henne.

- Vilken gripande historia, sa Clefairy med ett leende och verkade inte se Dusk desperata gestikuleringar att hon skulle vara tyst. Samtidigt finns det nog...
- Vi befinner oss nog väldigt nära Solrosstad nu, avbröt Dusk bryskt och plockade upp mellansuealis pokédex som på insidan av bokpärmerna hade en ritad karta. Ismael och Dawn samlades runt kartan. Han observerade omgivningen noggrant och såg en radio och observatoriemast som han hittade på kartan. Han satte sitt pekfinger på kartan och drog fingret till en punkt markerad som Solrosstad. Clefairy tittade på med en irriterad min för att den blonda killen hade avbrutit henne. Efter att ha mätt avståndet mellan tummen och pekfingret tittade Dusk upp på dem andra:

- Ungefär en och en halv timmes vandring. Snart är vi framme vid västkusten!

Kapitel 15

Småsysslor i Solrosstad

”Känn ingen sorg för mig, Solrosstad!” sjöng Harmonikern en gång för längesen. Och varför skulle egentligen den andra största staden i Suealis känna någon sorg för honom? Med sina ballader och schlagerlåtar om pokémon och människor hade han satt hamnstaden på kartan. Han var förövrigt den enda **stora** mänskliga, suealiska artisten (förutom dem samiska artisterna) som sjöng om pokémon som om dem vore likvärdiga. För övrigt sågs inte Solrostad eller Sunlilies med blida ögon på av dem andra storstäderna. Rosbuktare drev med Solrostadares och (vad dem ansåg) den ”fåniga” dialekt och Solrostadare drev i sin tur med Rosbukternas dialekt. Ett slutet kretslopp av flams och trams.

När gänget fick se den blåa vägskylten med texten ”Välkommen till Solrosstad” föll Dawn, Piplup och Buneary ihop på vägen. Dem hade gått oavbrutet i vad som kändes som två dagar, men egentligen var några timmar. Piplup blickade trött utöver hamnstaden och slogs av att alla suealiska städer såg exakt likadana ut. Fast okej, med undantag från By Blåklint, men den kändes inte som en ”typisk” suealisk stad, identitetslös och kall.

Medans solen sakta började gå ner bakom dem tänkte den lilla pingvinen att även fast pokémontävlingen säkert skulle hållas imorgon ville han inte och orkade inte delta. Han tittade på Buneary, som lutat sig mot stolpens fot och frågade om hon ville tävla något mer. Buneary svarade trött att även fast dem hade förlorat deras senaste tävling var dem tvungna att fortsätta kämpa tills det gick vägen. Piplup nickade när han insåg att hans kompis hade rätt och dem båda insåg med ens att dem andra fortsatt traska in mot staden. Dem båda pokémonsen rusade stressat efter.

- Titta här!

Jessie räckte över en suealisk turistpamflett till James och Meowth som inspekterade frågande uppslaget.

- Livets juvel finns att beskåda på Sunlilies Museum. Den juvel som det påstår att suealerna fått som gåva från Arceus. Va?
- Hade du tänkt att vi skulle stjäla den? Frågade James och kliade sig fundersamt i huvudet.
- Förstår ni inte fårsallar hur mycket den skulle vara värd!? Jessies ögon glödde av karisma.
- Jo, jo vi är inte dumma, svarade Meowth. Men hur ofta brukar vi bryta oss in i museum? Den här ädelstenen är garanterat bra bevakad.
- Då får du väl komma på en plan, ditt nöt! Fräste kvinnan med magentafärgat hår till Meowth, som genast började rota i packningen efter penna och papper.

I samma stund dök Jessies Wobbuffet upp och gjorde honnör, så att korgen krängde till:

- Kan du inte vara mer diskret?! Röt Jessie åt sin blåa blubb till pokémon och tryckte tillbaka den in i sin pokéboll.

När gänget klev över tröskeln till pokémoncentret kändes Dawns ben som spaghetti. Hon stapplade fram till disken och satte ner paketet med en smäll så att Syster Joy och Chansey hoppade till:

- Här är ert paket! Suckade hon. Vi har tagit väl hand om det!
- Men kära nån, utbrast Syster Joy när hon tog emot paketet. Vad är det som har hänt? Ni verkar helt slut!
- Inget speciellt, svarade Dusk i sin kompis ställe. Vi har bara gått väldigt långt och hon är bara väldigt trött, eller hur

Dawn?

Dawn nickade trött till svar, men vände sig sedan till Syster Joy igen.

- Förlåt om jag frågar, men vad är det för speciellt med den där pokébollen egentligen? Vad finns i den?

Pokémoncentret blev med ens knäpptyst. Clefairy svor inombords. Nu hade den blåögda koordinatör från Sinnoh avslöjat att dem öppnat paketet. Dusk och Ismael verkade ha kommit till samma insikt för dem tittade på varandra nervöst i väntan på hur sjuksköterskan och hennes assistent skulle reagera.

Syster Joy log listigt och tittade Dawn rakt i ögonen:

- Ni har väl inte öppnat paketet, har ni?
- Jo...NEJ! Sa Dawn och höll för sin mun med båda sina händer. Piplup och Buneary suckade lättat åt att Syster Joy inte hade blivit arg.

Och såklart att hon inte blev arg. Även fast dem var pokémontränare var dem fortfarande **barn** och ett barns nyfikenhet var svår att tygla.

Syster Joy harklade sig och efter att ha studerat dem tre barnen och dem fem pokémonsen noggrant berättade hon sedan om Gsbollen. En pokéboll som ingen hade lyckats öppna och som hade skickats runt till en massa olika forskare och professorer runt om i världen. Innan Dawn och Piplup hade fått axla ansvaret att transportera bollen hade den mest framstående pokémon professorn i Suealis försökt öppna den. Professor Fir hade trots hjälpen från sina elever på Rosbukternas Universitet inte lyckats. Så nu skulle föremålet fraktas vidare till Unova, där en teknik hade utvecklats som potentiellt gjorde det möjligt att öppna den.

Dusk frågade om det hade funnits någon annan tränare som hade fått äran att ta hand om bollen tidigare. Syster Joy funderade men sa sedan att hon hade ett vagt minne av att någon gång, för ett bra tag sedan hade en pojke från Pallet Town i Kanto regionen och hans Pikachu hade fått ta hand om bollen. Dawn hajade till. En pojke från Pallet Town och hans Pikachu? Kunde det vara Ash och

Pikachu? Vad var egentligen oddsen att dem två skulle ha fått samma uppdrag? Hon sa till sig själv att hon borde slå en signal till honom någon gång och höra hur hans strävan mot att bli pokémonmästare gick.

När Syster Joy var klar med sin sagostund gav hon Dawn en liten påse som tack för hjälpen och gänget började sedan leta efter ett ställe att sova på. Efter att ha virrat runt i kvarteret i minst en halvtimme så hittade dem till slut ett vandrarhem. Trots att dem bara var tre barn, krävde den anställda i receptionen fullt pris. Om den blåhåriga tränaren hade varit ännu tröttare hade hon säkerligen beordrat sin pingvin att ge receptionisten en rejäl kalldusch för att få honom att ändra på sig. Men inte den här gången.

Uppe på rummet började bråket om vem som skulle ta den enda sängen. Dusk hade erbjudit sig att sova på golvet i sin sovsäck medans Ismael och Dawn båda ville ha sängen. Till slut föreslog Dawn att dem kunde singla slant om vem som skulle få sängen och Ismael gick med på det. När det digitala myntet på pokétchen landade visade sig att tjejen med sjalen fick sängen. Dusk, Ismael och deras pokémon tillsammans med Buneary och Piplup somnade otroligt snabbt. Även fast den blåhåriga koordinatören från Sinnoh hade varit tröttats av dem alla gick det inte att sova. Dawn vände på sig i sovsäcken och fick syn på en tjockteve i mörkret. Hon reste sig upp på knä och letade med sin hand efter fjärrkontrollen på byrålådan teven stod på och efter ett tag hittade hon den. När hon knäppte på teven stängde hon snabbt av ljudet på teven för att inte väcka dem andra.

Det som nu sändes på kanal 2 verkade vara något typ av uppträdande, troligtvis tidigare den dagen. Kameran svepte över ett folkhav för att till slut landa på scenen och artisten som uppträdde. Artisten var en äldre man, säkert runt 40 eller 50 år tänkte hon. Han hade krulligt hår, en svag mustasch och några få rynkor i ansiktet. Han var klädd i en skjorta med massor av små nålar föreställande en massa olika saker. Han vaggade fram och tillbaka över scenen som äldre artister har lätt för att göra. När Dawn försiktigt höjde ljudet på teveapparaten träffade en musik hennes trumhinnor, så ljuv att hon inte visste vad hon skulle göra.

Vägen från Maskrosängen till Solrosstad hade kantats av ovanligt mycket musik och Dawn hade haft blandade känslor. DVS skivnugg var rolig att dansa till medans Symfonji hade varit intressanta i några sekunder, ända tills hon själv insåg att hon också kunde härma trummor med munnen. Skivan hon hade fått av den där unga mannen i By Blåklint hade hon inte ens haft möjlighet att lyssna på. Men det här som hon nu hörde från teven. Det var någonting alldeles speciellt! Hon satt och tittade på konsertprisen ända tills hon somnade med ett leende på läpparna. Harmonikern från Solrosstad hade gjort det igen...

När Piplup vaknade dagen där på trodde han först att han befann sig i sin tränares sovrum hemma i Twinleaf Town i Sinnoh. Men när han vände sig om och såg sin tränare som låg i sin sovsäck på golvet mindes pingvinen med ens vad dem befann sig. Han försökte rulla ner till Dawn från sängen, men kände då en arm som drog honom intill sig. Han vände sig åt andra hållet och fick syn på Ismael. Tjejen med sjalen hade greppat både Buneary, Piplup och Farfetch'd i sömnen och låg nu och gosade med dem. När Piplup kom till insikten att han inte kunde ta sig loss, fick han syn på tjockteven som fortfarande var på. Konserten som visats dagen innan hade bytts ut mot något slags barnprogram och Piplup spenderade resten av morgonen med att avnjuta det.

Några timmar senare vaknade resten av rummet och började förbereda sig för dagen som kom. Dawn gick trött in på den lilla toaletten och fixade sin morgonfrisyr medans Ismael var tacksam över att ha sin själ då ingen skulle få se hennes morgonfrisyr. Innan dem lämnade rummet fick alla pokémosen ett mål med vanligt pokémonfoder och Dawn kunde också bjuda på några (någorlunda) färska poffins.

Eftersom vandrarhemmet inte hade någon restaurang fick gänget söka upp något där dem kunde få sin mat. Efter att ha letat runt i kvarteret ett tag, föreslog Dusk och Clefairy Pressbyrån.

- Vad är pressbyrån för något? Dawn såg ut som ett frågetecken. Jag har lärt mig att ordet "press" har någonting att göra med tidningar. Finns det verkligen mat där?
- Ja, kanske inte någon riktig frukost, medgav Ismael. Men dem har åtminstone fika.
- Förlåt för ännu en fråga...Men vad är "fika" för något? Dusk har redan sagt det här ordet innan och jag fick ingen förklaring vad det var för något.

Det uppstod en märkvärdig tystnad och Ismael och Dusk tittade på varandra igen. Hur skulle dem förklara "fika" för någon som aldrig hört talas om vad "fika" var för något? När dem båda barnen stod mållösa ryckte Clefairy in.

- Fröken Hikari, började den rosa pokémonen. Du vet när man sitter och pratar och låt oss säga någon plockar fram ett kakfat och lite te.
- Ja, sa Dawn långsamt medans hon funderade på vart Clefairy ville komma med exemplet.
- Det är vad vi i Suealis kallar fika, enklare än så är det inte!
- Så när man sitter ner, äter kakor och pratar kallas det för att "fika"? sammanfattade Dawn fundersamt.
- Det behöver inte bara vara kakor, sa Dusk. Det kan vara bullar, baklava, bröd... Det mesta som är sött.

Medans den sinnhoanska koordinatören försökte begripa sig på det nya ordet traskade dem in på en Pressbyrå som låg på hörnet av ett hus. Ismael och Dusk ville sitta och fika i lugn och ro men Dawn insisterade på att dem skulle gå och sätta sig någon annan stans. Hon skulle till att börja med hitta platsen där pokémontävlingen skulle hålla till och dessutom försöka hitta någon typ av bok som kunde lära henne lite om Suealis och framför allt om suealisk koordination.

Dusk föreslog att dem skulle ta sig ner till hamnen och sätta sig på någon bänk där. Resten av gänget höll med och snart satt dem på en bänk, blickade ut över havet och knapprade i sig sitt fika. Samtidigt som deras tränare hämtade energi lekte Buneary, Piplup, Teddiursa och Farfetch'd runt bänken.

- Du, började Ismael med munnen full av bulle och vände sig till Dawn. Ska ni inte delta i tävlingen här i stan?
- Självkligt! sa Dawn självklart och vände sig till Dusk som satt och åt korv. Kan du kolla när och var den är?

Den blonda killen lade ifrån sig sin korv och plockade upp sin sportbag, fick med möda ut pokédexet för mellansuealis och bläddrade fram till sidan med listan över pokémontävlingar.

- Idag hålls det en pokémontävling på Ullevi arenan klockan 14:00-15:30.
- Skulle ni vilja delta? Frågade Dawn och vände sig till Buneary och Piplup som slutade att rulla runt på kajen, dem båda nickade glatt till svars.
- Kom ihåg nu, påminde Clefairy allvarligt. Ni deltar i pokémontävlingar inte för att vinna utan för att det är kul, okej!

Solen stod mitt på himlen och lyste upp hamnstaden medans dem tre barnen och deras pokémon letade sig igenom staden efter en bokhandel. Solrosstad var känd i Suealis för sin välutvecklade men ålderdomliga spårvagnstrafik som nu passerade gänget när dem traskade uppför Aschebergsgatan. När dem till slut hittade en bokhandeln frågade Dawn en expedit om dem hade någon bok om koordination, specifikt suealisk koordination. Expediten funderade och frågade sedan på grov solrosstadsdialekt en annan i personalen om dem kunde kolla lagret efter en bok som uppfyllde den blåhåriga flickans krav. Efter många om och men fick Dawn en bok i pocketformat i sina händer. Bokens titel lød:

”Fickmonstersdans genom tiderna! Historien om Suealisk koordination”

Dawn betalade och tackade en smula överdrivet för personalens hjälp genom att buga. När dem sedan kom ut på trottoaren igen, tittade Clefairy sig tveksamt omkring.

- Jaha, då ska vi bara ta oss till Ullevi...
- Mmm, mumlade Dawn som precis börjat kolla i sin nya bok.
- Någon av spårvagnarna kanske går dit, sa Dusk och tittade på Ismael. Du nämnde ju att du har släkt här! Vet du hur vi ska ta oss till arenan?

Ismael hade nämnt att hennes moster bodde i Solrosstad. Nu skruvade tjejen i sjal på sig nervöst. Det var inte direkt så att dem brukade åka spårvagn, tvärtom. Dem brukade gå överallt eftersom Solrostad, i likhet med andra suealiska storstäder, var väldigt liten och allt låg väldigt nära.

- Nä, det vet jag faktiskt inte. Vi kanske kan fråga någon?

Dem gick och ställde sig vid spårvagnshållplatsen Kapellplatsen och Ismael lyckades till slut få en piprökande, kostymklädd mans uppmärksamhet. Mannen tog pipan från munnen och tittade ner på tjejen.

- Ursäkta men vet du hur man tar sig till Ulleviarenan? Frågade Ismael.

Mannen tittade misstänksamt på Piplup, Buneary, Teddiursa, Farfetch'd och Clefairy. Vad gjorde dem här barnen med fem stycken fickmonster mitt inne i centrala Solrosstad? Vart var deras föräldrar? Men han beslutade till sist att det inte var hans problem just nu. Han kunde gått och väl göra en anmälan senare. Tills vidare kunde han hjälpa barnen att komma till rätta.

- Om ni fortsätter gå långsmed Aschebergsgatan kommer ni komma till hållplatsen vid STH, sa kostymen och pekade mot gatan gänget precis passerat över. Ta sedan spåris mot Aprilgatan eller Angered Centrum.

Ismael tackade och gänget gick över gatan och började sedan gå upp mot Solrosstads Tekniska Högskola. Mannen stoppade sin pipa i munnen och klev på spårvagnen som precis stannat. När han klivit in och satt sig vid en ledig sittplats tittade han efter barnen och fickmonstren genom ett av fönstren. Hans blick fastnade på en blåhårig liten flicka, med vit mössa, blåa, säckiga jeans och rosa stövlar. Han plockade upp ett nummer av Expressen ur sin portfölj. Han skummade igenom sidorna och hittade till slut notisen han letade efter.

”Utländsk pingvinfickmonster och blåhårig flicka på rymmen! Senast observerad i By Blåklint!”

Spårvagnen hade nu börjat röra på sig och gänget blev svårare att se för kostymen. Men han tyckte sig se en liten blå pingvin och en brun, fluffig kanin gå precis bredvid den blåhåriga flickan ute på trottoaren. Han lade ner tidningen i portföljen och plockade upp ett anteckningsblock och en kulspeppenna. Han öppnade blocket och krafsade ner:

”såg blåhårig tjej och pingvin vid kappellplatsen, ring solrosstads posten när du kommer till jobbet.”

Mannens anvisningar stämde och gänget hittade till spårvagnshållplatsen och tog spårvagnen mot Aprilgatan. Vagnen var ganska full (dock inte lika full som tunnelbanan i Rosbukten hade varit, tack och lov) och på den trånga ytan kunde barnen återigen uppfatta att det röktes till höger och vänster. Cigaretter, cigarrer, cigariller, pipor och andra rökdon brukades flitigt av dem vuxna i vagnen. Några satt med sina barn, några läste tidningen eller kollade klockan. Barnen satte sig vid en ledig sittplats och Dawn fortsatte att läsa i poken:

”Uppträdande med fickmonster kan man datera enda tillbaka till mitten på medeltiden, men suealiskt fickmonstersdansande som vi känner det idag tros ha börjat runt Beautifydalarna, det landskapet som idag går under namnet Blåklocksullarna, strax norr om Mälaren.”

Efter att ha åkt genom en väldigt lång tunnel befann sig till sist spårvagnen vid Ulleviarenan. Inte lika ståtlig som Globen, tyckte Piplup. Men den fick duga. Väl inne vid receptionen anmälde sig Dawn, Piplup och Buneary för att tävla och gänget skiljdes åt.

Inne i väntrummet stötte den blåhåriga koordinatören och Piplup och Buneary på Skye och Sylveon. Kille flinade när han fick syn på dem. Han gestikulerade åt dem tre att dem skulle sätta sig ner och gruppen slog sig ner på en av dem sittplatserna som fanns i det lilla rummet.

- Hej Skye! Hälsade Dawn glatt. Hur har ni haft det sen sist?

- Bra, började Skye en smula nervöst. Hör du... Vad var det egentligen som hände förra gången? Varför blev du så ledsen?

Den blåhåriga koordinatören sänkte blicken och Piplup skakade bekymrat på huvudet. Folk måste vara mer försiktiga när dem pratade om jobbiga saker med hans tränare, ansåg han. Buneary kunde se den blåa pingvins buttra uppsyn och sparkade honom lätt i sidan för att han skulle skärpa sig. Skye lade sin ena hand på Dawns rygg.

- Du behöver inte berätta om du inte vill, sa han med omtanke i rösten. Jag tänkte mer om det var någonting vi gjorde under tävlingen som vi ska ändra på.
- Nej, nej, sa Dawn och försökte låta obesvärad. Hon tittade upp på sin nya rival och suckade tungt. Det var bara det...Jag förstod först inte vad vi gjorde för fel och blev väldigt ledsen eftersom allt verkade så bra i mitt huvud. Men vi förlorade ju ändå.
- Jag förstår hur du känner, svarade Skye empatiskt, plockade bort hans arm från hennes rygg och tände en cigarett. Ska du ha?
- Va? Nej...
- I alla fall, fortsatte han. Innan vi vann Rosebay Coordination Cup kände jag precis som du. Allt verkade så bra här inne...

Skye satte sitt pekfinger på sitt huvud för att illustrera det han skulle säga.

- ...men ute på planen fungerade det inte. Detta resulterade i att jag läste en mängd olika böcker och biografier för att förstå hur domarna bedömde och till slut gick det ju vägen.
- Jag förstår, sa Dawn långsamt. Så du menar att vi måste läsa massa böcker för att kunna bli bra på suealisk koordination.
- Det säger jag absolut inte, försäkrade Skye och fimpade cigaretten. Men det skulle nog bli mycket lättare.

"Välkomna mina damer och herrar, till Solrosstadsfestivalen och den tredje pokémontävlingen den här säsongen. Idag kommer vi inte bara bjuda på några fantastiska framträdanden från regionens bästa koordinatörer utan vi har också bjudit in en nybliven topkoordinator som finalisten kommer få möta."

Publiken applåderade på den märkligt formade stadion samtidigt som konferenciern ställde sig i mitten på planen.

"Som många av er säkert redan vet så är det Solrosstads stolthet själv som ska spela musik. För lite mindre än 12 år sedan slog han publikrekord här på Ullevi. Mina damer och herrar, det är med en stor glädje jag välkomnar Harmonikern!"

Dusk, Clefairy, Teddiursa och Ismael och Farfetch'd tyckte att det kändes som om deras trumhinnor sprängdes när publiken ställde sig upp och hurrade. Den medelåldriga mannen stegade upp på scenen som stod bredvid planen och viftade med sin hatt till publiken. Hans smått rynkiga ansikte hade spruckit upp i ett leende.

- Tack, tack Solrosstad! Ni är alltid lika härliga! I alla fall...

Gänget märkte att så fort Harmonikern började prata blev det knäpptyst på hela arenan. Det enda som hördes var hans lätt skrovliga röst.

- ...mina fans vet redan det här, men jag är ett stor beundraren av konstformen pokémontävlingar. Jag installerade parabol i mitt hus endast av den anledningen. För att jag ska kunna se på tävlingar från Kanto, Hoenn, Johto, Sinnoh, ja ni förstår.
- Jag har också tagit på mig ansvaret att presentera domarna, fortsatte Harmonikern. Först har vi som alltid, Chonstatin Valmoson, ordförande för Suealis Pokémonkomité...
- Det heter faktiskt "fickmonsterkomité" rättade herr Valmoson irriterat som hade satt sig vid sin plats i juryn.
- Ja, ja sånt där är inte så noggrant, muttrade Harmonikern och fortsatte. Sedan har vi den alltid lika bedårande Maria Lagerborg, ledare för PEMR.
- Äsch, sa fru Lagerborg generat samtidigt som hon plockade fram sitt anteckningsblock och penna.
- Anders Riga, tidigare suealisk topkoordinator och sist men inte minst: Solrosstads helt egna Syster Joy!

Publiken applåderade och med det drog matcherna igång. Till skillnad från dem andra tävlingarna i Suealis, körde Solrosstadfestivalen inte med en första rond eftersom alla koordinatörer som var med redan hade en rosett och behövde då inte "kvala in" som i dem andra tävlingarna. Dusk och Clefairy tyckte inte särskilt mycket om Harmonikern från Solrosstad. Dem tyckte liksom en del skribenter på kvällstidningarna att han sjöng falskt. Skönt att han i alla fall hade bjudit in ett salsaband från ____ som kunde överrösta honom med deras mycket bättre musik, tänkte Clefairy.

Till slut var det dags för Dawn och Buneary att möta Skye och Sylveon. Dem båda koordinatörerna stegade ut på planen till enormt jubel. Buneary fick syn på gänget i publiken och vinkade glatt till dem, någon som gjorde att Teddiursa nästan svimmade av chock.

- Den här matchen kommer att bli avgörande, sa Harmonikern. Jag har en stark känsla att en av dessa koordinatörer kommer ta sig till finalen. Låt oss då köra igång.

Artisterna rivstartade matchen genom att börja spela en av sina låtar. Buneary tittade på sin tränare som knöt båda sina nävar när låten började spela. Det var en bra låt, men sambandet gjorde det väldigt svårt att hitta låtens takt. Nåväl, tänkte hon. Hon fick åtminstone försöka. Det kunde inte gå lika dåligt som förra gången!

Kapitel 16

En episk uppgörelse, koordinatörer emellan

Konferenciern signalerade åt Skye att börja. Han rättade bestämt åt sitt pannband och pekade med hela sin hand bort mot motståndarna.

- Vi drar igång den här matchen med Swift!

Precis när Harmonikern började sjunga tog Sylveon ett språng upp i luften och skickade iväg en omgång glittrande stjärnor mot Dawn och Buneary. Samtidigt som den bruna kaninen fokuserade på projektilernas rörelse försökte hennes tränare förgäves att hitta takten till låten. Hon gungade trevande med kroppen. Dem där slagverken kändes så slumpmässiga, tyckte hon. Dem slog ann liten när dem kände för det. Det var inget fel med det, men som koordinator var det förbaskat svårt att hitta strukturen på grund av marackasen och trummorna. När stjärnorna var på väg att träffa Buneary behövde något göras. Dawn knöt sin näve och slog med den ut i luften:

- Sparka tillbaka stjärnorna, Buneary!

Buneary hoppade upp i luften och måttade en kraftfull spark mot dem glittrande projektilerna. Majoriteten smulades sönder till små glittrande bitar som elegant spred sig över stadion som stoft medans två för tillbaka över planen och träffade Sylveon som inte hann att reagera. Buneary landade framför sin tränare lagom till att publikens jubel och applåder. Skye och Sylveon förlorade en åttondelspoäng som resultat av att motståndaren hade vänt deras attack mot dem.

(Konferenciern säger nåt...)

Sylveon var snabbt på fötter igen och hennes tränare blängde surt på sin motståndare som flinade retsamt.

- Dem ska inte tro vi ger upp så lätt! fnös han. Använd Quick attack!

Den vita pokémonen satte av över konstgräset och bildade från läktarnas synvinklar som ett vitt sträck som rusade över planen, rakt mot Buneary som gjorde sig redo för ett mot angrepp. Man kunde höra hur publiken spánt andades in desto mer avståndet mellan dem båda minskade. Dawn hade gett upp med att försöka hitta takten i låten och lyssnade istället bara på Harmonikerns smått falska röst. Hon inväntade något som hon tolkade som slutet på versen och början på refrängen. När refrängen tog slut stannade alla instrument upp för en kort sekund och den blåhåriga koordinatör tog det som en signal.

- Buneary! Undvik!

Precis när Sylveon skulle få Buneary att flyga iväg hoppade den bruna kaninen graciöst åt sidan och delar av publiken andades ut. Dusk, Clefairy och Piplup hurrade från läktaren när dem såg att Dawn och Buneary hade lyckats med sin första attack som hade varit synkroniserad till musiken. Om dem fortsätter såhär, kanske dem tar hem det, tänkte den blonda killen och pingvinen i exstas. Nere på planen flög Buneary genom luften medans Sylveon försökte komma underfund med vad som hänt. Dawn pekade med hela sin arm på sammanflättnings pokémonen:

- Nu! Använd Ice beam!

Kaninen öppnade sin mun och iskall luft samlades snabbt i en liten sfär. Efter några millisekunder sköt pokémonen iväg attacken mot Sylveon som instinktivt hoppade undan. Skye flinade när han såg hur Dawn förlorade en sjättedels poäng. Alla från herr Chonstantin till Syster Joy antecknade så att pennorna glödde mednas Buneary fortsatte att försöka träffa Sylveon med isstrålar utan framgång. Dawn bet sig stressat i läppen när hon såg vad som hände. Om det inte skedde en träff så snart som möjligt skulle hela hennes strategi rämna och hon var tvungen att hitta på en ny på studs. För varje miss kaninen gjorde förlorade hon ytterligare en sextondels poäng.

(Konferenciern säger nåt...)

Dusk och Clefairy kunde avgöra från läktarna att Bunearys tafatta försök att frysa Glameow och Dawns orolig kroppsställning att det inte gick så bra.

- Kom igen, Dawn! Ropade Dusk uppmuntrande. Lugna ner dig och tänk på musiken!

Den blåhåriga koordinatör lyfte blicken mot läktarna precis när Buneary andfått landade och Skye gjorde sig redo för nästa drag. Den tvåfaldige top-koordinatör hade sakta men säkert dekrypterat det svåra mönstret som sambaakompanjemangiet i låten utgjorde och nu visste han att det snart skulle komma två trummor och två maracass i tät följd:

- Så, nu är det slut på lekandet. Använd Take Down!

Likt Grandbull i Björkarby satte den vita pokémonen av mot Buneary. Attacken liknade många andra tacklingsattacker, det enda som faktiskt skiljde Take Down från till exempel Quick attack var att Take Down var mycket kraftfullare. Den bruna kaninen vände sig om för att desperat hitta någon lösning på det inkommande hotet och såg till sin lättnad att ytan bakom henne var täkt av halkig is. Hon vände sig mot sin tränare och blinkade listigt. Dawn fick då också syn på fläcken och en ny strategi utformades snabbt i hennes huvud. Harmonikern var nu väldigt nära på att avsluta refrängen...

- Undvik och använd därefter Bounce!

(Konferenciern säger nåt...)

Precis när den medelåldriga mannen ropade ut "Regnbågen!" lät Buneary Sylveon rusa ut på den halkiga ytan där den vita pokémonen tappade balansen. Kaninpokémonen tog sedan ett språng upp i luften och började sedan studsas ovanpå Sylveon i takt till musiken, till allas förvåning. Den bruna kanin hade minsann också analyserat låtens takt och till skillnad från sin tränare stirrade hon inte sig blind på samban. Hennes sett att hitta takten verkade vara framgångsrik, då publiken applåderade och motståndarens poäng sänktes med en tredjedel. Skye drog sig frustrerat genom sitt tjocka blonda hår medans Dawn räckte retsamt ut sin tunga.

- Ni borde vara mer uppmärksam på er omgivning, retades hon.
- Gör dig inte lustig, gastade Skye tillbaka. Sylveon, fånga Buneary!

Precis när Buneary skulle gå in för den sjätte studsan, lyckades Sylveon resa sig och skickade ut en av sina lemmar och fångade den lilla kaninen i luften. Dawn, gänget och publiken höll andan medans Buneary försökte ta sig loss. Den blåhåriga koordinatören vädjade till sin pokémon att försöka ta sig ur medans Skye skrattade hånfullt. Dawns poäng sänktes med en sjundedel.

- Inte så kaxig längre, va? Hånades han.
- Buneary, försök ta dig ut! Ropade Dawn oroligt. Gör vad som helst, bara du kommer ut!

(Konferencieren säger nåt...)

Den bruna kaninen slöt sina ögon och det kändes som om tiden stannade upp. Hon försökte komma på hur hon skulle göra medans hennes tränarens röst ekade i huvudet.
"Gör vad som helst, vad som helst!"

Till slut kom Buneary på det och öppnade sina ögon. Hon trasslade sig snabbt ur lemmens grepp, fattade tag om den med båda sina öron och landade på marken. Ullevi kunde inte tro sina ögon när dem såg det som skedde därefter. Med all sin kraft började Buneary snurra lemmen runt, runt och runt. Sylveon märkte panikslaget hur hon tappade fästet om marken och började också snurra ovanför kaninens huvud.

(Konferencieren säger nåt...)

Dawn såg chockat på samtidigt som den bruna kaninen ansträngt smilade för publiken. Hon slutade dock inte snurra Sylveon och kunde nätt och jämt hålla balansen. Att pokémonen precis lärt sig en ny attack var självklart, tänkte Dawn. Men vad för attack det var var en annan fråga. Åh, tänkte hon och ryckte på axlarna. Det var bäst att utnyttja situationen.

- Försök att snurra Sylveon i takt till musiken, Buneary.

Efter ett litet tag snurrade den skräckslagna pokémonen i takt till musiken och publiken gav sinnohalvan av planen en stor applåd. Skye kunde med fasa se hur hans poäng sänktes med en tolfedel per sekund och manade sig själv att komma på något snabbt. Tillslut kom han på något och öppnade sin mun, men Dawn hann före.

- Kasta Sylveon till marken, nu!

Buneary hoppade upp i luften så högt hon kunde och kastade med alla sin kraft sammanflättnings pokémonen rakt ner i konstgräset. Sylveon gled bort till sin tränare som desperat tittade ömsom på sin skadade pokémon, ömsom på poängen.

- Res på dig, Sylveon! Res på dig!

Till slut verkade som om Sylveon rörde på sig men hon föll snabbt ner i konstgräset igen medvetslös. Konferencieren var snabbt framme och förklarade matchen där med avslutad. Harmonikern och sambabandet avslutade låten och publiken exploderade ännu en gång i applåder och hejarop. Buneary tog ett språng mot sin tränare och Dawn fångade henne i sin famn. Allt kändes en smula överkligt, tyckte hon. Varje gång dem hade stridit mot Skye hade dem alltid förlorat. Att det skulle gå så här snabbt hade hon inte trott. Då återstod endast finalen och den där mystiska motståndaren som Harmonikern hade pratat om.

(Konferencieren säger nåt...)

Borta bland domarna hade Chonstantin Valmoson slutat anteckna och vänt sig mot resten av domarna.

- Tycker ni andra två att flickans koordinations stil inte utvecklats en hel del sen hennes första tävling?
- Absolut, den här matchen var den mest brutala jag sett hittills, muttrade Anders Riga surt. Det liknade mer en strid än en fickmonsterstävling.
- Det var inte det han menade, försäkrade Maria Lagerborg. Han menade nog mer att flickan börjat lyssna på musiken och flätat samman sitt fickmonsters attacker med låten. Visst var det det ordförande Valmoson menade?
- Exakt, svarade Chonstatin och lutade sig ut från bordet dem satt vid och tittade på koordinatör Riga besviket. Du måste verkligen sluta ha så höga förväntningar på nya koordinatörer. Kommer du inte ihåg när Skye och Sylveon skulle uppträda för första gången? Du satt hela den säsongen och muttrade om att dem var för extra allt i sina uppträdanden, nu får du på riktigt skärpa dig!
- Ja, ja...muttrade Anders surt och buntade ihop sina papper.

Gänget applåderade och jublade när Dawn och Buneary kom springandes upp på läktaren dem satt. Den blåhåriga koordinatören gav Ismael och Farfetch'd en high-five och Dusk gick in för en kram, men sänkte armarna när Dawn plockade upp Piplup och omfamnade honom istället.

- Då har du besegrat dem två, sa Clefairy med tonen av en reporter. Hur känns det, fröken Hikari?
- Helt ofattbart, sa Dawn som fortfarande befann sig i chocktillstånd.

Hon ruskade på huvudet för att återgå till det normala.

- Men nu har vi ingen tid att tänka på det, sa hon bestämt. Då är det dags att börja träna inför finalen...

Hon avbröt sig när hon fick se Dusk och Clefairys bittra min.

- Kom ihåg vad vi sa i By Blåklint, påminde den rosa pokémonen bistert. Det är inte en tävling, du gör det bara för att det är roligt...

- Just det, förlåt, ursäktade hon sig. Men jag kan inte fatta att vi har besegrat Skye och Sylveon. Dem har vunnit Rosebay Coordination Cup två gånger! Han är top-koordinator.

- Visst och jag är Dusks livvakt, sa Clefairy och log. Då får jag önska dig och Piplup lycka till, men ta inte i så att ni spricker nu! Ytan som koordinatörerna var tillåtna att träna på var en avspärrad del av den stora parkeringen bredvid stadion. Förbipasserande fotgängare och familjer som inte hade råd med att betala inträde för att se den riktiga showen kunde få sig en liten tjuvtitt av vad som försiggick inne på Ullevi. Dawn och Piplup letade upp en plats som var någorlunda tom och gjorde sig redo att träna inför finalen.

- Minns du bubblan du och Buneary frös till is i förra tävlingen, frågade Dawn den blåa pingvinen som nickade bekräftande. Jag tänker vi ska göra en ny twist på den.

Piplup nickade och omslöt sig själv snabbt i en bubbla. Dawn tryckte på hinnan med ett av sina fingrar med olika mycket kraft och tillslut sprack den. Hon skakade bekymrat på sitt huvud.

- Den måste kunna hålla om attacker träffar den, sa hon fundersamt. Hinnan måste bli starkare.

Medans Piplup uttråkat skapade en bubbla och började studsas mot asfalten likt en basketboll satte sig Dawn på huk och grubblade. Hon tittade på bubblan han lekte med. Hinnan på den bubblan var antagligen mycket starkare eftersom den var mycket mindre. Men det skulle inte kunna gå att applicera samma logik på en större bubbla. Samtidigt som hans tränare tänkte hade den blåa pingvinen börjat zick-zacka mellan dem andra koordinatörerna med sin bubbla som han studsade upp och ner. Plötsligt fick ha syn på en killgång bakom avspärmingstejpen som viftade häftigt att han skulle passa bubblan till dem. Piplup flinade och passade bubblan till en av killarna, som dribblade runt i folkmassan och skickade den mellan sina kompisar, för att sedan skicka tillbaka den till den lilla pingvinen. Folkmassan hade nu lagt märke till Piplups imaginära basketspel och dem följde honom med blicken medans han fortsatte att dribbla mellan människorna och pokémonen i träningsområdet.

Efter lite passande mellan killarna i folkhavet kom Piplup till slut fram till sin tränare igen. Han hoppade upp i luften, stack in sin näbb i bubblan och blåste upp den så att den blev större och kastade den rakt på sin tränares huvud. Dawn hann inte reagera innan hon kände hur hon blev alldeles dyngsur och hon kunde höra killarna i publiken skratta retsamt. Piplup bugade sig för publiken, som inte visste hur den skulle reagera. Den nu dyngsura koordinatören, tog tag i hans huvud och vände honom bryskt emot sig.

- Vad håller du på med?! Väste hon irriterat. Nu är hela jag blöt...

Plötsligt fick hon en idé och reste häftigt upp.

- Blöt...! Ja, ja! Såklart! Vi kan fylla bubblan med vatten! Försök igen, Piplup!

Den blåa pingvinen nickade och omslöt sig ännu en gång i en bubbla som han sedan fyllde med vatten. Dawn upprepade det hon hade gjort innan med att först försiktigt peta på bubblan, sedan trycka in hinnan med hela sin hand och till sist slå det hårdaste hon kunde. Vattnet fick bubblans hinna att återgå till sin ursprungliga form, likt en vattenmadrass. Dawn tittade beslutsamt på Piplup inne i bubblan.

- Det här kommer gå superduper bra!

- Hur gick resan hit, fröken Nozomi?

- Tackar som frågar, det gick hur bra som helst. Även fast jag aldrig åkt båt såhär någon gång. Blev jag inte ett dugg sjösjuk.

- Trevligt att höra. Finalen drar igång om några minuter, så det är bäst att du och ditt fickmonster börjar förbereda er.

Ordföranden för Suealis Fickmonsterskomitée försvann ut ur väntrummet och den rödhåriga topp-koordinator klappade den gråa kattpokémonen som hon hade bredvid sig. Efter att ha blivit bäst på koordination i Sinnoh-regionen hade gratulationerna och inbjudningarna inte direkt regnat över henne och hennes pokémon. Men en inbjudan hade hon fått som lät intressant nog att tacka ja till.

Hemma i Snowpoint City hade hon en gång för längesen diskuterat med Candice om dem varma vintrarna. Även fast snön hade lagt sig som ett vitt lakan över landskapet blev det inte kallare än -5 grader. Gymledaren hade då sagt att det fanns en region långt, långt borta som hade så kalla vintrar att man frös näsan av sig. Regionen i fråga kallades Suealis och det var just den regionen hon och Glameow hade fått inbjudan till att uppträda i. Efter att ha gjort den långa resan med båt (som kanske inte var det visaste valet) hade den rödhåriga tjejen insett att hon tyvärr inte skulle få uppleva den outhärdliga kylan såhär mitt på sommaren.

Medans Glameow började dennes tränare fundera på vilken motståndare dem skulle möta. Eftersom dem skulle möta finalisten så förutsatte hon att det var en suealisk koordinator på hög nivå. Hon hade inte hunnit ta reda på så mycket om suealisk koordination innan avresa, insåg hon nu. En snabb sökning på nätet hade inte direkt gett henne några djupgående svar. Dock så hade hon läst någonting om en skicklig koordinator som hette Skye. Han och hans Sylveon hade tydligen vunnit Suealis variant av Grand festival hela två gånger på raken! Snacka om att vara dedikerad, tänkte den rödhåriga tjejen medans hon drog på munnen. När hon hade anlänt till stadion hade hon snappat upp folk som pratade om den dynamiska duon och att dem säkert skulle vinna alltsammans.

Den rödhåriga topp-koordinator avbröts i sina tankar när dörren slogs upp till väntrummet och mannen som hade välkomnat dem innan stegade in. Han tittade på dem båda och signalerade mot dörren.

- Då så, då var det dags att dra igång!

- Okej, svarade den rödhåriga tjejen och reste på sig och petade lätt Glameow med foten för att fånga dennes uppmärksamhet.

När dem sedan gick i dem vindlande korridorerna bort mot planen kunde hon inte låta bli att fråga:

- Säg mig, vem är det som vi ska möta?

- Ja, sa ordförande Valmoson och skrattade lite lätt. Jag kan väl säga såhär att dem ni ska möta är två nykomlingar till den suealiska tävlingsscenen med en hel del potential. Om jag mindes rätt så tror jag faktiskt att dem också kom från sinnohregionen, men jag kan ha fel.

Dem två hann inte fundera på vad mannen hade sagt innan dem var framme vid planen. Till publikens oerhörda jubel stegade dem båda ut på planen. Den rödhåriga topp-koordinatör reagerade först av musiken som spelades men när hon sedan ställde sig mitt emot sina motståndare såg hon något som trumfades alla förvåningar hon hittills hade upplevt. Hon och Glameow kunde inte tro det! ”Då var det dags för finalen av Solrosstadsfestivalen. Men innan vi drar igång hörde jag att våran ärade artist hade någonting att säga om dem här två som ska mötas.”

Dawn och Piplup kunde inte sluta stirra på sina motståndare samtidigt som Harmonikern greppade mikrofonen.

- Jo, tack. Om man såg Sinnoh Grand Festival för ett tag sen känner man absolut igen dessa koordinatörer. På ena sidan har vi Dawn Hikari med sin Piplup, som kom tvåa i Grand festival och På andra sidan har vi Zoey Nozomi med hennes Glameow som faktiskt vann tävlingen och är nu topp-koordinatör i Sinnoh. Det här mötet kommer med andra ord att bli legendariskt!

- Är det du Zoey? Ropade Dawn över planen och vinkade glatt. Kul att se dig och Glameow igen!

- Detsamma, ropade Zoey tillbaka. Tänker du ta revansch nu?

- Kanske det, ropade Dawn tillbaka och ställde sig bredbent och vände sig mot Piplup. Nu kör vi järnet, Piplup!

Piplup nickade bestämt samtidigt som Harmonikern från Solrosstad och bandet drog igång den sista låten för tävlingen. Publiken applåderade och jublade när dem hörde vad det var för låt. Det var en av hans mest kända och omtyckta låtar och den perfekta låten att runda av en spektakulär tävling. Domarna satte sig åter till rätta på sina sitt platser och konferenciern signalerade åt Zoey och Glameow att dem skulle börja.

- Det här ska bli intressant! Flinade Zoey. Glameow, använd Shock Wave!

Den gråa katten ställde sig bredbent framför sin tränare, sträckte upp sin svans i luften och skickade iväg en våg av elektricitet från ändan av den rakt mot Piplup, som gjorde sig redo.

- Nu Piplup! Använd bide!

Den blåa pingvinen blundade och tog i allt vad hon kunde. En vit aura uppstod plötsligt runt honom och när strömen av elektroner träffade skiftade energin runt honom och började stråla i regnbågens färger. Piplup grimaserade ansträngt medans han absorberade kraften från chockvågsattacken i hans bindingsattack.

(Konferenciern säger nåt...)

Zoey log åt hennes rivals klipskhet. Det var smart tänkt att absorbera Glameows attack, men det var viktigt att koma ihåg att Piplup nu skulle ha det svårare att röra sig och utföra attacker eftersom han då fortfarande skulle lagra energi. Men det visste säkert Dawn vid det här laget, tänkte hon medans hon förberedde nästa drag i matchen.

- Okej, du försöker vi med Shadow Claw istället!

Snabbt som attan började Glameow springa över konstgräset. Dawn och Piplup kunde se katten hoppade upp i luften. Dennes ena klo började lysa mörktlila och ökade något i storlek. Glameow kom närmare och närmare den blåa pingvinen tills...

- Använd Ice beam och dyk under!

Piplup frös raskt marken under den gråa pokémonen till is, lade sig på mage och gled under. Glameow fastnade med skuggklon i planen medans Piplup snabbt vände sig om till publikens jubel.

(Konferenciern säger nåt...)

Dawn beodrade därefter Piplup att använda Hydro Pump och medans den blåa pingvinen laddade upp attacken skrek Zoey åt Glameow att snabbt få loss klon från marken och dela den inkommande vattenstrålen. När Piplup därefter sköt iväg det koncentrerade vattnet fick katten loss sin klo och finfördelade vattenstrålen i små, små vattendroppar med sin fortfarande aktiva skuggklo.

(Konferenciern säger nåt...)

- Använd Thunderbolt!

- Fort Piplup! Skydda dig och använd Bide igen!

Piplup omslöt sig inuti en bubbla precis när Glameow skickade iväg åskstöten. När blixattacken träffade bubblan gick bubblan inte sönder utan attacken delade sig likt ljus som bröts genom en prisma. Elektriciteten studsade runt inuti bubblan och träffade tillslut Piplup som åter igen använde sin bindingsattack. Elektriciteten inuti bubblan fick den att lysa som en lampa och läktarna applåderade, liksom några i domarpanelen.

- Kreativt, det måste jag säga, berömde fru Lagerborg och tittade på dem andra.

- Ja, det är nog det mest intressanta draget hitills i den här matchen, höll Syster Joy med om.

- Absolut. Jätte kreativt, fnös Anders Riga otåligt. Men dem måste börja attackera nu. Hittills har nästan bara fröken Nozomi och hennes Glameow attackerat.

- Det kommer, Anders, sa Chonstantin Valmoson och försökte mana till lugn. Tänk på vad vi sa innan...

(Konferenciern säger nåt...)

Medans domarna berömde Dawn och Piplup, funderade Zoey på hur hennes katt skulle kunna spräcka bubblan som omgav den blåa pingvinen. En välriktad järnsvans kanske kunde få jobbet gjort, tänkte hon sen. Vi testar!

- Använd Iron Tail!

Dawn tog sig bestört för munnen. Hon visste att bubblan inte skulle hålla och att Piplups bindningsattack inte skulle funka fullt ut. Precis innan hennes rival beodrade sin katt att använda en järnsvansattack skulle hon precis säga till Piplup att fylla bubblan med vatten. Glameows svans började likt den blåa pingvinen innuti bubblan, lysa vitt och katten gjorde ett utfall. Den gråa pokémonen snurrade sedan runt i luften och träffade hinnan så att den exploderade. Små elektrifierade vattendroppar flög som gnistrande pärlor över planen och fastnade i konstgräset. Järnsvansen fortsatte sin rörelse och träffade sedan Piplup hårt i sidan. Zoey hade förutsatt att pingvinens bindningsattack skulle avbrytas när han träffades men till allas förvåning hände ingenting. Den blåa pingvinen fortsatte skimra i vitt medans han flög genom luften och damp ner en bit bort på planen.

(Konferenciern säger nåt...)

Zoey svepte bestämt med handen över planen. Nu hade dem sin chans att avsluta matchen!

- Glameow, fortsatt med Fake Out.

Pokémonen satte riktning mot den skadade blåa pingvinen som hade rest sig upp. Kvickt tog den gråa katten ett språng mot Piplups huvud och sträckte ut sina tassar.

- Piplup, ducka och sen Peck!

På tränarens kommando duckade pingvinen och Glameow missade ännu en gång. Han vände sig om och näbben började lysa i vitt. Men eftersom han fortfarande lagrade energi från Bide, ändrades inte näbben i storlek till publiken, gängets och dommarens besvikelse. Han hoppade mot sin motståndare men katten undvek likt vad pingvinen gjort tidigare och han fastnade likt ett spjut i marken. Dawn kände att hon började svettas. Inte för att dem hade missat, utan för att hon hade sett att det inte var så lång tid kvar av matchen. Hon ropade och viftade åt den blåa pokémonen:

- Skynda! Försök ta dig loss! Glameow kan komma...

- Exakt! Du börjar förstå det här! Ropade Zoey retsamt från andra kortsidan. Plocka upp Piplup med din svans och kasta iväg den!

Snabbt slingrade sig kattens svans runt Piplups hals och med ett plopp lossnade näbben från planen. Innan pingvinen hade hunnit tacka, hade Glameow kastat iväg honom till sin tränare.

- Använd Bubble Beam för att dämpa ditt fall!

(Konferenciern säger nåt...)

När det var bara en meter kvar skickade den blåa pingvinen ut en grupp med bubblor som bildade som en madrass som dämpade fallet precis som hans tränare förutspått. Klockan visade på en minut kvar av matchen, när dem båda parterna inväntade deras nästa drag.

- Använd Thunderbolt och avsluta det här, skrek Zoey till Glameow som skickade iväg en stark åskstöt mot Piplup.

- Nu! Kör den kombinationen vi tränade på ute på parkeringen!

Innan den elektriska attacken hade nått fram hade Piplup hade han återigen omslutit sig i en bubbla och den här gången fyllt den med vatten. Till Dawn och hennes pokémons lättnad studsade elektriciteten tillbaka mot Glameow som absorberade attacken. Zoey flinade finurligt när hon insåg att dem kunde utnyttja den elastiska hinnan för att ladda upp den gråa katten.

- Använd Thunderbolt igen!

(Konferenciern säger nåt...)

- Använd Bide för sista gången, Piplup!

Glameow fortsatte att studsas sina blixttackor mot bubblan medans Piplup försökte hålla hinnan och vattnet i styr med sin bindningsattack. Han hade inte mycket kraft kvar och han försökte så gott han kunde att koncentrera sig även fast varje studs fick bubblan att vibrera.

När det endast återstod en minut kvar slog det bokstavligen gnistor kring Glameows päls och Piplup hade nu ingenting annat i huvudet än att fokusera och vänta på sin tränares signal. Gänget kunde se dem två koordinatörerna och deras pokémon återigen bara stå och titta på varandra. Men plötsligt!

- Nu! Skicka iväg en sista Thunderbolt med full kraft! Skrek Zoey för full hals och den gråa katten skickade iväg den kraftfullaste åskstöten stadion hitills hade skådat.

- PIPLUP! UTLÖS BIDE, gastade den blåhåriga koordinatör. NU! NU! NU!

Piplup blundade och gjorde som hans tränare sa. Han slöt ögonen och lät sedan energin som han hade lagrat under matchen lämna hans lilla pingvin kropp. Ett starkt vitt sken uppstod inuti bubblan som expanderade med full fart och fick den tillslut att explodera. Vatten flög åt alla håll och träffade både Glameows åskstöt och katten själv. Den genomskinliga vätskan gnistrade i solljuset och lade sig i ett jämnt lager över hela planen som dag.

Tiden Alla fyra på planen tittade med blandad nervositet och iver på poängtavlan samtidigt som musiken tystnade. Till bådas besvikelse verkade vara jämnt ända tills plötsligt Maria Lagerborg ställde sig upp från sin sitt plats och ropade glatt:

- Efter avdraget från den sista attacken så är domarna eniga! Grattis till er första vinst i Suealis, DAWN OCH PIPLUP!